

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Prepare
to fall in love."*
JULIA QUINN



AVON
BOOKS

USA TODAY
BESTSELLER

Tessa Dare Romancing the Duke

Castles Ever After



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Tessa Dare

Romancing
the Duke
A Castles Ever After



A v D H

An imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

*Herhangi bir şeyin hayranı olan herkes için.
Ve Tessa Woodward için,
Bendenizden daha büyük bir hayranı yok.*

Teşekkür

Katie Dunneback ve Rachael Kelly'ye az görme ve adaptasyon süreciyle ilgili araştırmalarda yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Yaptığım tüm hatalar bana aittir.

Bu kitabı yazarken bana gösterdikleri sabır için aileme, arkadaşlarıma ve HarperCollins'in iyi insanlarına büyük bir minnet borcum var. Bren, Courtney, Carey, Leigh, Laura, Susan, Kara ve isimsiz döngüdeki herkes. Beni pek çok yönden kurtardınız. Hepinizi seviyorum.

Ve son olarak, Bay Dare'e tüm teşekkürlerimi ve sevgilerimi sunuyorum - birlikte yaşlanıp inekleşeceğimizi seviyorum.

İçindekiler

Adanmışlık

Teşekkür

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altı Bölüm On
Yedi Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Sonsöz

Yazar Hakkında
Yazan: Tessa Dare
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Isolde Ophelia Goodnight ismi trajedilerle dolu bir hayatın habercisiydi. Izzy kendi durumuna baktığında tam da bunu görebiliyordu. Genç yaşta annesiz kalmıştı. Şimdi de babasız. Beş parasız. Arkadaşsız.

Ama hiç umutsuz olmamıştı.

Henüz değil.

Pek sayılmaz.

Çünkü Isolde Ophelia Goodnight ismi de romantizmi çağırıyordu. Bayılıcı, yıldızlar geçidi, efsanevi bir romantizm. Ve Izzy kendini bildi bileli -azalan bir inanç ve artan bir sabırsızlıkla- hayatının bu kısmının başlamasını bekliyordu.

Annesinin ölümünü anlayacak kadar büyüdüğünde Izzy, tüm bunların destansı masalının bir parçası olduğu düşüncesiyle kendini teselli etmişti. Peri hikayelerindeki kahramanlar her zaman annesizdi.

Babası gelirlerini fazla harcadığında ve hizmetçi işten çıkarıldığında, kendi kendine bu angaryanın bir gün karşılığını alacağını söyledi. Herkes Sindirella'nın yakışıklı prensi kazanmadan önce yerleri fırçalaması gerektiğini biliyordu.

On beş yaşına geldiğinde, babasının yazarlık başarısı sayesinde mali durumları düzelmişti. Hâlâ prensleri yoktu ama zamanları vardı. Izzy kendi kendine büyük burnunun büyüyeceğini ve kıvrık saçlarının eninde sonunda evcilleşeceğini söyledi.

Yapmamıştı ve yapmadı da. Burada da çirkin ördek yavrusuna dönüşmüş bir kuğu yok. On yedinci doğum günü, parmaklarını bile kıpırdatmadan geçti.

Yirmi bir yaşındayken, Maidstone ve Rochester arasındaki yolda hayat ona zor bir gerçeği dayattı. Gerçek haydutlar ne şeytani bir çekiciliğe ne de çapkın bir yakışıklılığa sahipti. Para istiyorlardı ve bunu hemen istiyorlardı ve Izzy kendisiyle ilgilenmedikleri için çok memnun olmalıydı.

Teker teker, tüm o kızlık hayallerini bıraktı.

Sonra geçen yıl babam öldü ve tüm hikayeler tamamen kurudu. Para da kısa süre sonra tükenmişti. Izzy hayatında ilk kez gerçek bir çaresizliğin eşiğine gelmişti.

Romantizm arzusu gitmişti. Artık ekmekle yetinecekti. Sade, yoksul, yirmi altı yaşında, hiç öpülmemiş bir kadın için hangi peri masalı kalmıştı ki?

İşte bu.

Mektubu eline aldı. İşte oradaydı, beyaz kâğıt üzerine siyah mürekkeple yazılmıştı. Onun son umudu. Toz haline gelmesinden korktuğu için mektubu çok sıkı tutmamak için kendini zorladı.

Sevgili Bayan Goodnight,

Lynforth Kontu'nun öldüğünü size bildirmek vasiyetçi olarak benim görevim. Vasiyetinde size ve vaftiz kızlarının her birine bir miras bıraktı. Mirasınızın ayrıntılarını kararlaştırmak için lütfen bu yirmi birinci Haziran'da Northumberland eyaletinde Woolington yakınlarındaki Gostley Kalesi'nde benimle buluşun.

Saygı

arım, Frederick Trent,

Lord Archer

Bir vasiyet. Belki yüz pound kadar olabilir. Yirmi bile bir talih kuşu olurdu. Şilin ve peni'ye kadar düşmüştü.

Gostley Kalesi görüldüğünde, Izzy yutkundu.

Uzaktan bakıldığında romantik görünebilirdi. Birbiriyle uyumsuz kuleler ve inişli çıkışlı, mazgalı duvarlardan oluşan bir koleksiyon, yemyeşil tarlaların arasına serpiştirilmişti. Ancak çevredeki park bakımsızlıktan o kadar yabani ve sık büyümüştü ki, kale görüldüğünde çoktan gölgesine sığınmıştı.

Bu kale hoş geldin demiyor ya da
büyülemiyordu. Belirgindi.

Tehdit etti.

Neredeyse saldıracak diye endişeleniyordu.

"İşte geldik, bayan." Şoför bu durumdan Izzy'den daha fazla hoşlanmışa benzemiyordu. Ekibini, kalenin kendisinden biraz uzakta yer alan taştan bir kapı olan barikonun oldukça dışında durdu.

Kadının arabadan inmesine yardım ettikten sonra paltosunun yakasını kaldırdı ve bavulunu indirdi - tek, yıpranmış bir valiz. Onu eski kapının taş basamaklarına kadar taşıdı, hızlı adımlarla geri döndü, ellerini ceplerine soktu ve boğazını temizledi. Bekliyordu.

Izzy onun neyin peşinde olduğunu biliyordu. Woolington'daki adama ödeme yapmıştı -ödemeyip yapmadan onu taşımayı kabul etmezdi- ama şimdi ek bir teşekkür ifadesi istiyordu. Cüzdanından bir altı peni çıkardı. O kadar az bozuk para kalmıştı ki, cüzdan tıkırdamadı bile.

Şoför teklifini cebine koydu ve kasketine dokundu. "Adınız neydi hanımefendi?"

"İyi geceler. Bayan Izzy iyi geceler."

Adamın bunu tanıyıp tanımayacağını görmek için bekledi. İngiltere'deki okur-yazar insanların çoğu ve ayrıca ev hizmetlilerinin çoğu tanırdı.

Şoför sadece homurdandı. "Biri gelip sorarsa diye bilmek istedim. Eğer senden bir daha haber alınamazsa."

Izzy güldü. Onun da gülmesini bekledi. O gülmedi.

Kısa süre sonra sürücü, ekip ve araba, yoldaki tekerleklerin soluk çıtırtısından başka bir şey değildi.

Izzy valizini aldı ve barikata doğru yürüdü. Taş bir köprü onu bir zamanlar hendek olan ama şimdi sadece sümüksü yeşil bir damlaya dönüşen yerin üzerinden geçirdi.

Yolculuğa çıkmadan önce biraz araştırma yapmıştı. Okuyacak fazla bir şey yoktu. Sadece Gostley Kalesi'nin Norman döneminde bir zamanlar Rothbury düklüğünün merkezi olduğunu öğrenmişti.

Artık oturulacak gibi görünmüyordu. Pencereilerin çoğunda cam yoktu. İçlerinde ışık da yoktu. Girişi engellemek için düşmüş bir kapı olması gerekirdi ama orada hiçbir şey yoktu. Ne kapı, ne de geçit.

Kemerli geçitten geçip ortadaki açık avluya doğru yürüdü.

"Lord Archer?" Sesi havada kayboldu. Tekrar denedi. "Lord Archer, burada mısınız?" Bu kez çağrısı kaldırım taşlarında hatırı sayılır bir yankı buldu. Ama cevap yoktu.

Yalnızdı.

Tuhaf çevresinden sersemlemiş ve açlıktan halsiz düşmüş olan Izzy gözlerini kapattı. Ciğerlerine hava girmesi için zorladı.

Bayılamazsın. Sadece nineler ve tüketim hastası kadınlar bayılır ve siz ikisi de değilsiniz.

Yağmur yağmaya başladı. Şişman, ağır yaz yağmuru damlaları; ona her zaman belli belirsiz ahlaksız ve sefih gelen türden. Küçük göbekli ayyaşlar, bu yaz yağmur damlaları, yeryüzüne inerken kıkırdıyor ve neşeyle çarparak açılıyorlardı.

Islanıyordu ama alternatif -karanlık kemerlerden birine sığınmak- açık ara daha az çekiciydi.

Bir hışırtı sesi onu sıçrattı ve döndürdü. Sadece kanatlan bir kuzgundu.

Kalenin duvarının üzerinden uçup gitmesini izledi.

Biraz güldü. Gerçekten güldü. Bu çok fazlaydı. Uçsuz bucaksız, ıssız bir kale, yağmur ve şimdi de kuzgunlar mı? Biri ona acımasız bir oyun oynuyordu.

Sonra avlunun karşısında, karanlık bir kemerin içinde duran bir adam gördü.

Ve eğer o bir hileyse, zalim biri değildi.

Doğada güzelliğini narin yapısından ve karmaşık simetrisinden alan şeyler vardı. Çiçekler. Deniz kabukları. Kelebek kanatları. Bir de vahşi güçleri ve evcilleştirilmeyi reddetmeleri nedeniyle güzel olan şeyler vardı. Karla kaplı dağlar. Çalkalanan gök gürültülü bulutlar. Tüylü, keskin dişli aslanlar.

Önünde silüet halinde duran bu adam mı? O, oldukça sağlam bir şekilde ikinci kategoriye aitti.

Topuğunda oturan kurt da öyle.

Bu bir kurt olamaz, dedi kendi kendine. Bir çeşit köpek olmalıydı. Kurtların soyu uzun zamandır tükenmek üzereydi. İngiltere'deki son kurt yıllar önce ölmüştü.

Ama sonra ... o da böyle adamlar yapmayı bıraktıklarını düşündü.

Ağırlığını kaydırdı ve zayıf bir ışık eğimi yüzünün alt yarısını ortaya çıkardı. Geniş, şehvetli bir ağız çizgisi gördü. Kare şeklinde bir çene,

Bıyıkları koyu renkti. Uzun saçları yakasını okşuyordu. Ya da yakası olsaydı olurdu. Ceketinin altına sadece açık yakalı keten bir gömlek giymişti. Geyik derisi pantolon onu ince kalçalarından kaslı uyluklarına kadar sarıyordu ... ve oradan bacakları bir çift yıpranmış, tozlu Hessian'ın içinde kayboluyordu.

Aman Tanrım. Bir çift iyi giyilmiş çizmeye karşı zaafı vardı. Gittikleri her yeri bilmek için onu çaresiz bıraktılar.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Bu, baş dönmesi sorununa yardımcı olmadı.

"Siz Lord Archer mısınız?" diye sordu.

"Hayır." Kelime alçak sesle, acımasızca söylenmişti. Topuğundaki canavar hırladı.

"Lord Archer burada mı?"

"Hayır."

"Bekçi siz misiniz?" diye sordu. "Yakında onu bekliyor musunuz?"

"Hayır. Ve hayır."

Sesindeki eğlence miydi?

Sertçe yutkundu. "Bir mektup aldım. Lord Archer'dan. Merhum Lynforth Kontu'nun mirasıyla ilgili bazı işler için bu tarihte burada buluşmamı istiyordu. Görünüşe göre bana bir tür miras bırakmış." Mektubu titreyen bir elle uzattı. "İşte burada. Kendiniz okumak ister misiniz?"

Geniş ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Hayır."

Izzy mektubu elinden geldiğince sakın bir şekilde geri çekti ve cebine koydu.

Bir omzunu kemere yasladı. "Devam etmeyecek miyiz?"

"Neye devam edeyim?"

"Bu oyun." Sesi o kadar alçaktı ki, kaldırım taşlarının üzerinden ona doğru sürünüyor, sonra da ayak tabanlarından yukarı doğru titriyor gibiydi. "Ben bir Rus prensi miyim? Hayır. En sevdiğim renk sarı mı? Hayır. İçeri girip nemli giysilerinizin her bir ilmeğini çıkarmanıza itiraz eder miyim?" Sesi imkânsızı başardı. Alçaldı. "Hayır."

Şu anda sadece onunla dalga geçiyordu.

Izzy valizini göğsüne bastırdı. Kardelen'in ıslanmasını istemiyordu. "Tüm ziyaretçilerinize bu şekilde mi davranıyorsunuz?"

Aptal. Kendine lanet okudu ve alçak sesle, alaycı bir "hayır" daha demeye hazırlandı. "Sadece güzel olanlar." dedi.

Oh, Tanrım. Bunu daha önce tahmin etmeliydi. Yorgunluk ve açlık beynine bir şeyler yapmıştı. Kaleye, kuzgunlara, uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamın aniden ortaya çıkışına neredeyse inanacaktı. Ama şimdi onunla flört mü ediyordu?

Halüsinasyon görüyor olmalıydı.

Yağmur, bulutlardan yeryüzüne inmek için sabırsızlanıyordu. Izzy kaldırım taşlarına çarpan damlaları izledi. Her biri dizlerindeki gücü biraz daha azaltıyor gibiydi.

Kale duvarları dönmeye başladı. Görüşünün kenarları karardı. "I .

.. Affet beni, ben ..."

Çantası yere düştü. Canavar ona
hırladı.

Adam gölgelerin arasından çıktı. Ve
Izzy ölü gibi bayıldı.

Kız ıslak bir gümbürtüyle kaldırım taşlarına yığıldı.

Ransom bu ironi karşısında irkildi. Tüm olanlara rağmen, hâlâ kadınları kendinden geçiriyordu. Öyle ya da böyle.

Magnus'u alçak bir komutla serbest bıraktı. Köpek ıslak burun araştırmasını tamamladıktan sonra Ransom hayvanı kenara itti ve sırasını aldı.

Ellerini önündeki gevşek eklem ve uzuv yığınının üzerinde gezdirdi. Nemli muslin, yıpranmış botlar. Küçük eller, ince bilekler. Ondan pek bir şey yoktu. Yarı jüpon, yarı saç gibi görünüyordu.

Ve Tanrım, ne saç ama. Kalın, kıvrırcık, bol.

Kızın sıcak nefesini elinin üzerinde hissetti. Dokunuşunu daha aşağı kaydırarak kızın kalp atışlarını aradı.

Avuç içi dolgun, yuvarlak bir göğsün üzerinde gezindi.

İçinden yasak olmayan bir şey geçti. Şehvet değil, sadece erkek farkındalığı. Görünüşe göre, onu "kız" olarak düşünmeyi bırakmalıydı. O kesinlikle "kadın"dı.

Ransom küfretti. Ziyaretçi istemiyordu. Özellikle de kadın türünden ziyaretçileri. Yerel papazın kızı Bayan Pelham'la yeterince uğraşmıştı. Her hafta şatoya gelir, ona kitap okumayı teklif ederdi.

vaazlar ya da başka aptallıklar. En azından Bayan Pelham bir kolunda iyilik sepeti, tepeye doğru güneşli yürüyüşünü yaptığında, karşısında yara bere içinde, tıraşsız bir adam enkazı bulmayı *umuyordu*. Ve bu manzara karşısında bayılmayacak kadar da akli başındaydı.

Kaldırım taşlarının üzerine yığılmış bu kadın Ransom'ı beklemiyordu.

Lord Archer hakkında ne demişti? Üzerinde bir yerlerde bunu açıklayan bir mektup vardı ama şimdi bununla uğraşamazdı. Onu içeri götürüp ısıtması, çayına biraz viski ve süt koymasına gerekiyordu.

Kendini ne kadar çabuk toparlarsa, o kadar çabuk gidebilirdi.

Kadının sıırılsıklam, baygın halini kollarına aldı ve ayağa kalktı. Ağırliğini ayarladı, kalçaları ve omuzları arasındaki dayanak noktasını buldu, sonra onu içeri götürmek için merdivenlerden yukarı çıktı.

Adımları saydı. *Beş . . . altı . . . yedi . . .*

Adam sekizinci adımını atarken, kadın kollarında kıpırdandı. Adam donakaldı, tatsızlıklara hazırlanıyordu. Onu ilk gördüğünde bayılıp ölmüştü. Şimdi uyandığında onu kucağında bulursa, şoktan ölebilirdi. Ya da bir çığlıkla kulak zarlarını patlatabilirdi. Tam da ihtiyacı olmayan şey, işitme duyusunun zarar görmesiydi.

Hafifçe mırıldandı ama ayılmadı. Hayır, çok daha kötü bir şey yaptı.

Burnunu soktu.

Yanlara doğru kaydı, onun kucağına kıvrıldı ve yanağını onun göğsüne sürterek sıcaklık aradı. Hafif, boğuk bir inilti çıkardı.

İçinden başka bir ... şey ... dalgası geçti. Bir an durakladı, tırmanışına devam etmeden önce keskin istilasını özümsemi.

Tanrıların laneti üzerine olsun. Ransom'ın şu anda baygın bir kadından daha az istediği tek şey neydi? *Burnunu sokan* bir kadın. Yaralandığından beri kimseyi fazla yakınında istemiyordu. Ve sokulmaya ihtiyacı yoktu, teşekkürler. Bir köpeği vardı.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında ve kalenin büyük salonuna girmek için döndüğünde köpek ona yol gösterdi. Burası onun bir çeşit kamp yeri. Burada uyur, burada yer, burada içer, burada lanet okur ve burada kara kara düşünürdü. Uşağı Duncan, şatonun diğer odalarını da açması için sürekli peşindeydi ama Ransom buna gerek görmüyordu.

Kızı *-kadını-* eskimiş at kılı kanepeye oturttu ve onu ateşin yanına itti. Kanepenin ayakları taş zeminde gıcırıyordu. Kızın kıpırdayıp kıpırdamayacağını görmek için bekledi.

Hiçbir şey.

Omzunu hafifçe salladı. Bir şey yok.

"Uyan," dedi yüksek sesle. "Şuraya bak. Bu Lord Archer."

Hiçbir şey yok.

Ransom bir sandalye çekip yanına oturdu. Beş saniye sonra tekrar ayağa kalktı. En soldaki pencereye doğru yirmi üç adım attı, sonra geri döndü. Güçlü yanları vardı ama sabır bunlardan biri değildi. Hareketsizlik onu hırçın, huysuz bir canavar haline getiriyordu.

Duncan döndüğünde bir doktor çağırabilirdi. Ama Duncan'ın dönmesi saatler sürebilirdi.

Magnus mız mızmızlandı ve burnunu botlarına soktu.

Ransom köpeği ateşin yanındaki kilimine gönderdi. Sonra kanepenin yanına çömeldi ve bir elini kadının boynuna koydu. Parmak uçlarıyla nabzını bulana kadar dokunuşunu o zarif, narin sütun boyunca kaydırdı. Kalp atışları istediğinden daha zayıftı ve tavşan hızındaydı. Lanet olsun.

Başını çevirdi ve yumuşak yanağını onun eline doğru kaydırdı. İşte yine burnunu sokmaya başladı. Sürtünme yumuşak, kadınsı bir kokunun hafif ipuçlarını yaydı.

"Baştan çıkarıcı," diye mırıldandı acı acı.

Eğer baygınlık geçiren, burnunu soka bir kadının kapısının önüne yığılması gerekiyorsa, bu neden sirke ve eski peynir kokan biri olmasındı? Hayır, biberiye ve tatlı, pudralı ten kokan birini bulmalıydı.

Başparmağını kadının yağmur sıçramış yanağına bastırdı. "Tanrı aşkına, kadın. Uyan."

Belki de başını kaldırım taşlarına çarpmıştı. Parmaklarını kadının havaya kalkmış saçlarına sokarak tokalarını çekip çıkardı. Onlardan düzinelerce varmış gibi görünüyordu ve her birini çektiğinde, saç yığını daha da vahşileşiyor gibiydi. Daha da kızgın. Kıvrılan bukleler parmaklarının arasında dolaşp düğümleniyor, keşiflerini engelliyordu. Kafatasının sağlam olduğuna kanaat getirdiğinde, o saçın canlı olduğuna inanabilirdi. Ve aç.

Ama kafatası tek parçaydı, tespit edebildiği kadarıyla herhangi bir düğüm ya da şişlik yoktu. Ve hâlâ ses çıkarmamıştı.

Belki de başka bir yerinden yaralanmıştı. Ya da belki korsesi çok dardı.

Bunu söylemenin tek bir yolu vardı.

Sert bir iç çekişle paltosunu silkeledi ve kollarını sıvadı. Onu yan yatırarak yırtıcı saçlarını taradı ve parmaklarını elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözme işine verdi. Pratik yapmamıştı ama bir erkeğin unutmaması gereken bazı şeyler vardı. Bir kadının düğmelerinin nasıl açılacağı bunlardan biriydi.

Bir kadının çoraplarının nasıl çözüleceği de başka bir konuydu.

Bağcıkları korse grometlerinden çekerken, göğüs kafesinin avuçlarının altında genişlediğini hissetti. Kadın kıpırdandı ve gırtlaktan gelen şehvetli bir iç çekti.

Dondu kaldı. Damarlarında başka bir ... şey ... dalgası dolaştı ve bu sefer bunu hassas bir saçmalık olarak görmezden gelemedi.

Bu şehvetti, saf ve basit. Kollarında bir kadın olmadan tehlikeli derecede uzun bir süre geçirmişti.

Fiziksel tepkiyi bir kenara itti. Hızlı, iş gibi hareketlerle elbisesinin kollarını kollarından aşağı çekti ve bu sırada kırık kemik olup olmadığını kontrol etti. Sonra korsajı beline kadar indirmeye başladı. Islak çuvalın içinde öylece yatmasına izin veremezdi, yoksa üşütürdü.

Kız uyandığında bunun için büyük bir minnettarlığı hak edecekti ama nedense bunu alacağından şüpheliydi.

Izzy bir sarsıntıyla kendine geldi.

İçerideydi. Kalenin içinde. Etrafında kadim ağaçlar gibi filizlenen sütunlar, mağaramsı büyük salonun tonozlu tavanını desteklemek için yükseliyordu.

Etrafına baktığında, çeşitli çürüme durumlarında dağınık mobilyalar gördü. Salonun yakın ucunda devasa bir ocak vardı. İçinde kükreyen bir ateş olmasa, Izzy'nin o şöminenin içinde çömelmeden bile durabileceğinden hiç şüphesi yoktu. İçindeki alevler odun parçalarından ya da kütüklerden değil, ağaç gövdelerinden besleniyordu.

Tozlu, pütürlü bir kanepede yatıyordu. Vücudunun üzerine kaba, yün bir battaniye çekilmişti. Altına baktı ve ürperdi. Elbisesi, eteği, kombinezonları ve çizmeleri çıkarılmıştı. Sadece kombinezonu ve çorapları kalmıştı.

"Aman Tanrım."

Bir elini bağlanmamış saçlarına götürdü. Lilith teyzesi *haklıydı*. Essex'te geçirdiği yazlar boyunca Izzy'yi hep sıkıştırmıştı. "Kimsenin onları görmeyecek olması önemli değil," diye ciyaklamıştı. "Her *zaman*, her zaman temiz bir elbise ve çorap giy. Ne zaman bir kazayla karşılaşacağını asla bilemezsin."

Oh ... canım ... *Tanrım*. Şimdi her şey aklına gelmişti. Yağmur... baygınlığı... . .

Izzy kafasını kaldırdı ve işte oradaydı. Kaza.

"Uyanmışsın," dedi, onaylamak için dönmeden. "Evet.

Eşyalarım nerede?"

"Valiziniz girişten iki adım içeride, sağda."

Izzy boynunu büktü ve valize baktı, tam da onun söylediği yerdeydi. Hareket etmiyordu ya da açık değildi. Kardelen hâlâ uyuyor olmalıydı. Bu rahatlatıcı bir şeydi.

"Elbisen orada." Ateşin yanında kurumakta olan elbisesinin iki dik sandalyenin arkasına asılı olduğu yeri işaret etti. "Kombinezonların uzaktaki masanın üzerinde, korsen de diğer masanın üzerinde."

"Teşekkür ederim." Izzy ölmek istiyordu. Bütün bu durum utanç vericiydi. Yakışıklı bir yabancıнын botlarına bakıp bayılmak yeterince utanç vericiydi ama bir de onun iç çamaşırlarını katalogladığını duymak? Battaniyeyi göğsüne bastırdı. "Dert etmene gerek yok."

"Nefes *alman* gerekiyordu. Ve herhangi bir yerinin kanamadığından ya da kırılmadığından emin olmam gerekiyordu."

Bunun neden vardiyasına kadar soyunmasını gerektirdiğinden emin değildi. Hızlı bir bakış ona kanaması olup olmadığını söyleyebilirdi.

"Hasta mısın?" diye sordu.

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum." "Hamile misin?"

Kahkaha patlaması köpeği ürküttü. "Kesinlikle hayır. Ben bayılacak türden bir kadın değilim, yemin ederim. Sadece bugün pek bir şey yemedim." *Ya da dün, ya da ondan önceki gün.*

Sesi boğuk ve hırıltılıydı. Belki de üşütmüştü. Bu bayılmasını da açıklamaya yardımcı olurdu.

Bu konuşma boyunca ev sahibi ocağın başında, yüzü ona dönük bir şekilde durdu. Ceketinin omuzları sıkıydı ama biraz bol duruyordu.

göbeği hakkında. Belki de son zamanlarda biraz kilo kaybetmişti. Ama ondan geriye kalan çok şey vardı ve hepsi de yağsız ve sertti. Vücudu da tıpkı etraflarındaki bu büyük salon gibiydi. Biraz bakımsızlıktan muzdaripti ama etkileyici bir şekilde yapılmıştı ve kemiklerine kadar güçlüydü.

Ve o ses. Tehlikeliydi.

Hangisinin onu daha çok üzdüğünü bilmiyordu: Bu gölgeli, yakışıklı yabancının onu kollarında taşıyarak, bağcıklarını çözerek, saçlarını yolarak ve en ince iç çamaşırlarına kadar soyarak bu kadar özgür davranması mı? Ya da her nasılsa tüm bunlar olurken uyumuş olması mı?

Turuncu ateş ışığının silüetine bürünmüş olan adama bir kez daha baktı.

İkincisi. Kesinlikle ikincisi. Hayatının en heyecanlı çeyrek saatini tamamen duyarsız bir şekilde geçirmişti. *Izzy, seni aptal.*

Ancak yağmurdan içeri taşındığını kesin olarak hatırlamasa da, vücudunun kendine ait bir hafızası var gibiydi. Giysilerinin altında, soğuk teninde güçlü ellerin hissiyle yanıyordu. Sanki adamın dokunuşu tenine kazınmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Beni içeri taşımanız çok iyi oldu."

"Çay var. Solunda."

Yakındaki bir masanın üzerinde, adamın söylediği gibi solunda, dumanı tüten yontulmuş bir fincan duruyordu. Onu iki eline aldı, uzun ve besleyici bir yudum için kaldırmadan önce sıcaklığının avuçlarına sızmasına izin verdi.

Ateş boğazından aşağı aktı.

Öksürdü. "Bunun içinde ne var?" "Süt. Ve bir damla viski."

Viski mi? Tekrar yudumladı, titiz davranacak durumda değildi. Uygun bir dikkatle yaklaşıldığında, bira o kadar da kötü değildi. Yutkunduğunda, topraksı, dumanlı bir sıcaklık içine yayıldı.

Aynı masanın üzerinde küçük bir somun ekmek buldu ve açlıktan ölmek üzereyken onu parçaladı.

"Sen *kimsin?*" diye sordu lokmalar arasında. Lilith Teyze onun bu tavrından hiç hoşlanmayacaktı.

"Ben Rothbury'im. Sen benim şatomdasın."

Izzy zor yutkundu. Bu adam Rothbury Dükü olduğunu mu iddia ediyordu? İnanmak için çok fazla görünüyordu. Düklerin çaylarını hazırlayacak ve onlara uygun kıyafetler giydirecek hizmetkârları olması gerekmez miydi?

Tanrı yardımcısı olsun. Belki de bir deliyle kapana kısılmıştı.

Izzy battaniyeyi kendine doğru çekti. Şüphelerine rağmen, onu kışkırtma riskine girmeyecekti.

"Fark etmemiştim," dedi. "Size 'Majesteleri' diye mi hitap etmeliyim? "

"Bunun ne anlamı var anlamıyorum. Birkaç saat içinde benden 'Yağmurlu bir öğleden sonra rahatsız ettiğin ve bir daha asla rahatsız etmediğin o kötü huylu zavallı' olarak bahsedeceğini umuyorum. "

"Sorun çıkarmak istemem."

"Güzel kadınlar her zaman beladır. İsteseler de istemeseler de."

Daha fazla alay. Ya da daha fazla delilik. Izzy hangisi olduğundan emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, kendisinin hiç de güzel olmadığıydı. Yanaklarını nasıl sıkığının ya da agresif kıvrıcık saçlarını nasıl geriye yatırdığının bir önemi yoktu. Sade biriydi ve bundan kaçış yok gibiydi.

Ancak bu adam sıradan biri değildi. Ateşin üzerine daha fazla odun atarken onu izledi. Kızın kalçası kalınlığında bir kütük eklemişti ama onu bir çıra kolaylığıyla idare ediyordu.

"Ben Bayan Isolde Goodnight," dedi. "Belki bu ismi duymuşsunuzdur."

Ateşi dürttü. "Bu ismi neden duymuş olabilirim ki?"

"Babam Sir Henry Goodnight'tı. Bir akademisyen ve tarihçiydi ama en çok yazar olarak tanınırdı."

"O zaman bu onu neden tanımadığımı açıklıyor. Ben bir okuyucu değilim."

Izzy kemerli pencerelere baktı. Öğleden sonra hava kararıyordu. Uzayan gölgeler onu endişelendiriyordu, tıpkı ev sahibinin yüzünün tamamını henüz seçemediği gerçeği gibi. Onu görmek, gözlerinin içine bakmak için sabırsızlanıyordu. Onu nasıl bir adamın merhametine bıraktığını öğrenmesi gerekiyordu.

"Görünüşe göre Lord Archer biraz daha bekleyebilir," diye cüret etti. "Beklerken bir iki mum alabilir miyiz?"

İsteksiz bir duraksamadan sonra bir kamış aldı, ateşte yaktı ve alevi bir avucuyla dikkatlice kavrayarak şöminenin üzerine sabitlenmiş bir koniğe taşıdı.

Bu görev ona aşırı derecede zorluk çıkarıyor gibiydi. Şamdan tutuştu ama parmak uçlarına kadar yanana kadar kamışı yerinde tuttu. İçinden küfretti ve eliyle kamışı çırparak alevi söndürdü.

"Rahatsız etmekten nefret ediyorum. Sadece ben ..." Bunu neden itiraf ettiğini bilmiyordu, sadece onun kendisini yakmasına üzülmüyordu.

Rahatlık. "Karanlıktan hoşlanmıyorum."

Elinde mumla ona döndü. Geniş ağzının bir tarafı, ironiyle tartılmış bir terazi gibi eğildi. "Ben de onunla barışmadım."

Yeni alev yüzüne altın rengi bir ışık düşürdü. Izzy irkildi. Yontulmuş, aristokrat yüz hatları düğ olma iddiasını destekliyordu. Ama yüzündeki başka bir şey farklı bir hikâye anlatıyordu.

Dramatik, düzensiz bir yara izi alnından şakağına kadar uzanıyor ve sağ elmacık kemiğinin tepesinde son buluyordu. Mum alevi titreyip kıvılcımlansa da gözleri kısılmadı ya da odaklanmadı.

Tabii ki.

Farkındalık içinde alevlendi. Nihayet bugünle ilgili bir şeyler anlam kazanmıştı.

Her şey anlamlıydı.

Karanlık oda, mektubunu okumayı reddetmesi, sağlığını el yordamıyla değerlendirmesi. Aksine bolca kanıt olmasına rağmen Izzy'nin güzelliğinden tekrar tekrar bahsetmesi.

Kördü.

İkinci Bölüm

Ransom kıpırdamadan durdu ve mumun yüzünün parçalanmış tarafını aydınlatmasına izin verdi. Onu bu durumdan kurtarmak için mesafesini korumaya çalışıyordu ama kadın ışık istemişti.

Bu yüzden bekledi ve ona uzun uzun bakmasına izin verdi.

Çıglıklar, korku dolu nefesler ya da yere düşerken çıkardığı yumuşak gümbürtüler yok. Bu sefer olmadı. Aynı alaycı biberiye kokusundan başka bir şey yaymıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Mum için."

Sesi kokusundan bile daha çekiciydi. Korunaklı bir İngiliz hanımefendisinin aksanına sahipti ama inkar edilemez derecede boğuk, şehvetli bir alt tonu vardı.

"Yaralanmanızın üzerinden uzun zaman geçti mi?" diye sordu. "Savaşta mı yaralandınız? Bir düelloda mı? Bir kaza mı?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Uzun hikayeleri severim."

Şamdanı kesin bir ifadeyle masanın üzerine bıraktı. "Bu değil." "Özür dilerim. Bunu sormamın çok ileri bir davranış olduğunu biliyorum. Karar vermiştim.

Buna karşı. Ama sonra düşündüm ki, merak ettiğimi *biliyor* olmalısınız. Tavana ya da havaya ani bir ilgi duyuyormuş gibi yapsaydım, bu da bir tür hakaret olurdu. Siz de dürüstlüğü, hatta rahatsız edici olanını bile samimiyetsizliğe tercih edecek bir adama benziyorsunuz, o yüzden sormaya karar verdim" -sesi yarım oktav alçaldı- "sormaya karar verdim."

Sessizleşti. En sonunda.

Vücudunun onun varlığına verdiği tepkiden rahatsız olmuştu. Onun kadınlığı, en sevdiği sandalyeyi kaplayan dantelli bir battaniye gibiydi. Onun isteyeceği bir şey değildi.

odaya getirmişti, ama o orada olduğu için . . yaralı ve ihmal edilmiş bir parçasının bu yumuşaklığı arzuladığını inkâr edemezdi.

İliklerine kadar bunun için yanıp *tutuşuyordu*.

"Pekala, arkasındaki hikaye için sizi zorlamayacağım," dedi hafifçe, "ama şimdiden uyarayım. Muhtemelen bir tane uyduracağım."

"İstediğin kadar hikaye uydur. Sadece beni kahraman yapmayın."

"Lord Archer'ın ne zaman gelmesini bekleyebiliriz?"

Ransom biliyorsa lanet olsun. Bu Archer'ın kim olabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. "Bir yanlış anlaşılma olmuş. Aradığınız kişi her kimse, burada değil. Uşağım yakında dönecek. Sizi Woolington'a geri götürmesini söyleyeceğim."

Tereddüt etti. "O zaman sanırım giyinmeliyim."

"Devam et." Davet edercesine el salladı. "Soyunma odası yok. Ve eğer şimdiye kadar anlamadıysanız, gözlerimi kaçırmamı beklemenize gerek yok."

Yine de duvara döndü. Dilini şaklatarak Magnus'a haddini bildirdi.

Arkasında, hafif ayak sesleri zeminde ilerliyordu. İç etekliklerin hışırtısı sakinliğini bozdu. Köpeği hafifçe kaşımak için uzandı.

"Masanızın üzerinde dağ gibi bir yazışma yığını var," diye dikkat çekti. "Bir Lord Archer'ın size yazmadığından emin misiniz?"

Ransom düşündü. Doğru, son zamanlarda yaptığı yazılı yazışmalarla ilgili hiçbir şeyden emin olamıyordu. Duncan'ın pek çok yararlı becerisi vardı ama bunların hiçbiri sekreterlik olarak tanımlanamazdı.

"Sadece ... Woolington'a ulaşım teklifi için minnettarım," dedi. "Ama oradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Cüzdanımı masanın üzerine boşalttığınızı görüyorum. İçinde ne kadar az şey olduğunu fark etmiş olmalısınız."

Fark etmişti. Cüzdanında tam olarak üç şilin, on peni vardı. Değerli bir mücevher yoktu. Çantayı aramamıştı ama neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

"Beni bu gece dışarı çıkmaya zorlarsanız, gidecek hiçbir yerim yok." Ransom onun sesindeki hafif dalgalanmayı duydu.

Kulaklarını kapattı.

Genç, refakatsiz bir kadının son birkaç şilininin lütfuyla Northumberland'in ortasına tek başına neden yolculuk yaptığını anlayamıyordu.

Ama bu Bayan Goodnight'in vedalaşmaya ihtiyacı vardı. Ona kötülük dilemiyordu ama ona verebileceği bir şey de yoktu. Eğer bir kurtarıcı arıyorsa, yanlış adamı bulmuştu.

"Uşağım sizi köy kilisesine götürebilir," dedi. "Belki papazın-"

Magnus'un kulağı onun dokunuşuyla dikildi. Köpeğin kafatası alçak, neredeyse duyulmayan bir hırıltıyla titreşti.

Bir an sonra Ransom da sesi duydu. Nal sesleri yoldan geliyordu. Alışılmadık bir ritim. Duncan olamazdı. "Belki de bu Lord Archer senin için gelmiştir."

Nefes nefese bir iç geçirdi. "Tanrı'ya şükürler olsun." "Gerçekten de."

Birkaç dakika içinde davetsiz misafirin adımları avluda yankılandı. "Merhaba, oradaki? Bayan Goodnight?"

Pencereye doğru uçtu ve aşağı seslendi. "Yukarıdayım lordum. Büyük salon."

Adam salona girdiğinde, adımları doğrudan ocağın yanındaki yerlerine doğru yöneldi. Kendinden emin, kırılmış. Çok hızlıydı.

Ransom dişlerini sıktı. Kahretsin, bundan nefret ediyordu. Sürekli dezavantajlı olmak, durumu kontrol edememek.

Şömine demiri elinin altındaydı. Onu kaldırdı. "Orada dur."

Ayak sesleri yaklaşık on adım ötede durdu. Yaralı yüzünde taze bir inceleme kaynağının yandığını hissetti.

"Bu . . . ? Ama o l a m a z ." Yeni gelen bir adım öne çıktı. "Rothbury mi? Yüce Tanrım. Bir hayaletle yüz yüze gelmek gibi."

"Seni tanımıyorum," dedi Ransom.

"Hayır, ama seni tanıyorum." Archer sesini fısıltıya indirdi. "Gördüğünüz gibi davetli listesindeydim. Gelin tarafı."

Ransom çenesini çelikleştirdi ve ifadesini kayıtsız tuttu. Bu cur'e bir tepki verme zevkini tattırmayacaktı.

"Seni aylardır kimse görmedi," diye devam etti Archer. "Kasaba hakkındaki söylentilere göre ölmüşsün."

"Söylentiler yanlış."

Gerçek daha da kötüydü.

Ransom demiri taşla anlamlı bir şekilde vurdu. Burası onun kalesiydi. Burada sorulara cevap vermez, onları sorardı. "Açıkla kendini. Ne yapıyorsun, masum kadınları evime mi çekiyorsun?"

"Evinize mi?" Archer alçak sesle, rahatsız edici bir şekilde kıkırdadı. "Bu ilginç olacak."

Izzy kendini bir oyunun üçüncü perdesine girmiş gibi hissediyordu. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama dayanılmaz derecede dramatikti.

Lord Archer gerçekten de iyi bir oyuncuydu. Adamın kolalı kravatı ve eldivenleri onu rahatlatmıştı. Dünyanın bir yerlerinde hâlâ nezaketin var olduğuna dair işaretler.

"Bayan Goodnight ile konuşmama izin verirsiniz," dedi Archer, göğsüne doğrultulan geçici silahtan rahatsız olmadan, "sanırım tüm sorularınızın yanıtını bulacaksınız."

Rothbury Dükü -sonradan dük *olduğu* anlaşılıyordu- maşasını indirdi. İsteksizce. "Konuş."

Lord Archer Izzy'ye döndü. Gülümsedi ve ellerini birbirine sürttü. "Meşhur Izzy Goodnight ile tanışmayı çok istiyordum. Yeğenlerim kıskançlıktan çatlayacak." Onu inceledikçe coşkusu azaldı. "Beklediğim gibi biri olmadığınızı söylemeliyim."

Izzy iç çekişini tuttu. O hiç olmadı.

"Seni hep kocaman gözlü bir çocuk olarak hayal etmişimdir," dedi.

"Babamın öyküleri *Gentleman's Review*'da yayımlanmaya başladığında on iki yaşındaydım. Ama bu neredeyse on dört yıl önceydi. Ve her şeyin doğal akışına göre, o zamandan beri her yıl bir yaş yaşlandım."

"Evet." Başını iki yana salladı. "Sanırım yapardın."

Izzy cevap olarak sadece gülümsedi. Babasının hayranlarıyla konuşurken sözlerini ölçülü tutmayı uzun zamandır alışkanlık haline getirmişti. Dünyanın Lord Archer'ları, Izzy'nin kendi sevdikleri ve sevmedikleri, hayalleri ve arzuları olan yetişkin bir kadın olmasını istemiyorlardı. Onun hikayelerdeki gözleri kocaman açılmış genç kız olmasını istiyorlardı. Bu şekilde, kendilerini onun yerinde hayal ederek sevdikleri masalları okumaya ve tekrar tekrar okumaya devam edebileceklerdi.

Çünkü *İyi Geceler Masalları*'nın büyüğü buydu. Okuyucular, her haftalık bölümle birlikte yerlerine yerleştiklerinde, kendilerini o sıcak mor yorganın altına sokulmuş hissederlerdi. Kendilerini gümüş aylar ve altın yıldızlarla boyanmış bir tavana bakarken, saçlarını sevgi dolu bir babanın elinin okşaması için yastığın üzerinde savururken gördüler. Aynı, tanıdık vaadi dört gözle beklediler:

Işığı söndür, sevgili Izzy, sana öyle bir hikaye anlatacağım ki . . .

Çocukluğuyla ilgili gerçekler dergilerde yazılanlarla uyuşmuyordu. Ama eğer ağzından kaçırırsa, insanlar bu yüzden ona nasıl da kızardı. Ona sanki İngiltere'deki Son Gerçek Peri'nin kanatlarını koparmış gibi bakıyorlardı.

Lord Archer kanepenin koluna oturdu ve güvenle ona doğru eğildi. "Söylesene, bunu sana her zaman soruyor olmalılar. Ama denemezsem yeğenlerim beni atlama ipleriyle boğar. Sanırım baban ..."

"Hayır, lordum." Gülümsemesi gerginleşti. "Cressida'nın kuleden nasıl kaçtığını bilmiyorum. Ve korkarım Gölge Şövalye'nin gerçek kimliği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Peki Ulric hâlâ o korkuluktan sarkıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla. Üzgünüm."

"Boş ver gitsin." Ona iyi huylu bir gülümseme verdi. "Bu senin hatan değil."

Bu belirsizlik herkesten çok size işkence ediyor olmalı."

Hiçbir fikrin yok.

Gerçekten de belirsizlik ona işkence ediyordu. Aynı sorular haftada en az üç kez yüz yüze ya da mektupla kendisine soruluyordu. Babası aniden felç geçirerek öldüğünde, devam eden destanı da kesintiye uğramıştı. Sevdiği karakterler her türlü tehlikeli durumda bırakılmıştı. Kulelerde kilitli ve uçurumlardan sarkan.

Izzy kendini en çaresiz durumda buldu. Tüm eşyaları elinden alınmış, bildiği tek evden kovulmuştu. Ama kimse *onun* iyiliğini sormayı düşünmedi. Hepsi kulesinde kilitli kalan Cressida ve korkuluktan üç parmağıyla sarkan sevgili Ulric için endişeleniyordu.

Izzy ona, "Babam sorduğunuz için çok memnun olurdu," dedi. "Ben de minnettarım." Gerçek buydu. İçinde bulunduğu koşullara rağmen Goodnight mirasıyla gurur duyuyordu.

Ocağın yanında Dük boğazını temizledi.

"Lordum," dedi, "sanırım ev sahibimiz gitmemizi istiyor. Vaftiz babamın bana bıraktığı vasiyet hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Ah, evet." Lord Archer küçük bir portmantoyu karıştırdı. "Bütün evrakları yanımda getirdim. Bugün halledebiliriz. Rothbury varsa anahtarları teslim edebilir."

"Anahtarlar?" Dik oturdu. "Anlamıyorum."

"Mirasınız, Bayan Goodnight. İşte bu. Şato." Nefesi kesildi. "Ne?"

Dük de karanlık bir sesle itiraz etti. "İmkânsız."

Lord Archer gözlerini kısarak belgelere baktı. "İşte burada. 'Bayan Isolde Ophelia Goodnight'a, Gostley Kalesi olarak bilinen mülkü bırakıyorum.' 'Ghostly' gibi mi yoksa 'Ghastly' gibi mi telaffuz ediliyor? İkisi de doğru görünüyor."

"Vasiyetin para olduğunu sanıyordum," dedi Izzy başını sallayarak. "Yüz pound, belki de iki."

"Para yok, Bayan Goodnight. Sadece kale. Lynforth'un birkaç vaftiz kızı vardı ve görünüşe göre yıllar boyunca onlara çok az midilli ya da saç kurdelesi hediye etmiş. Hayatının son aylarında, her kızın hayalini onlara bırakmaya karar verdi. Kendine ait bir kale."

Dük, "Durun bakalım," diye araya girdi. "Bu kale yüzlerce yıldır benim aileme ait."

Archer kâğıtlara baktı. "Ve görünüşe göre birkaç ay önce Lynforth'a satılmış." Elindeki kâğıtların üzerinden Izzy'ye baktı. "Sanırım buna şaşırdın?"

"Şaşırdım," diye itiraf etti Izzy. "Kont bana karşı nazıktı ama benim vaftiz babam bile değildi. Doğru dürüst değil. Babamın Saray'daki patronuydu."

Izzy, Lord Lynforth ile birkaç kez tanıştırılmıştı, en son babam şövalyelik unvanını aldığı anda. O meşhur olayda, sevgili yaşlı adam yeğenin cebinden Izzy'ye bir şekerleme çıkarmış ve başını okşamıştı. Yirmi ikinci doğum gününe sadece birkaç gün kalmış olmasına aldırmamıştı. Adamın niyeti iyiydi.

Şimdi de sevgili ihtiyar ona bir kale mi bırakmıştı?

Bir kale.

Archer kâğıtları Izzy'nin eline tutuşturdu. "Hepsi orada. Vasiyetin bir kopyası, mülk tapusu. Bu şato ve içindeki her şey artık senin."

Dosyaya gözlerini kırıştırdı. "Bu yerle ne yapacağım?"

"Eğer içinde yaşamak istemiyorsanız?" Lord Archer yükselen tavana baktı ve omuz silkti. "Sanırım temizleyebilirsiniz. Satmaya çalış-"

Kaza.

Izzy, uzaktaki duvarda bir şey patladığında eğildi.

Kaynağı bulmak için etrafına bakındı. Fazla aramasına gerek kalmadı. Dük bir başka korkunç güç patlamasıyla bir sandalyeyi kaldırdı ve onu da duvara fırlattı.

Crash, ikinci bölüm.

Parçalanmış ahşaplar yere döküldü.

Sonrasında nefes almaya çalışarak ayakta durdu, her kası gerilmiş ve enerjiyle kıvrılmıştı. Öfkenin muhteşem, değişken ve inkar edilemez derecede *erkeksi* bir portresiydi. Izzy hayranlık ve korku arasında gidip geliyordu.

"Ona sahip olamaz," dedi. "İçinde yaşayamaz. Satmak için temizleyemez." Bir yumruğunu göğsüne vurdu ve Izzy'nin kollarındaki küçük tüyler havalandı. "Ben Ransom William Dacre Vane, on birinci Rothbury Dükü. Burası *benim* şatom."

Kurt köpeği hırladı. Gerginlik çatırdadı ve büyük salonu tonozlu tavana kadar doldurdu.

Lord Archer boş zamanlarında kâğıtları karıştırırdı. Sanki mobilyalar yeni patlamamış gibi. "Evet, pekala. Dük ya da değil. Son zamanlarda işler pek yolunda gitmiyor gibi görünüyor. Öyle mi, Rothbury?"

Dük cevap vermedi. Hissedilir bir kaynaşmayı cevap olarak saymazsak - ki bu durumda oldukça şiddetli bir şekilde cevap verdi.

"Korkarım belgeler açık," dedi Archer. "Kale artık Bayan Goodnight'ın."

Dük, "Olamaz," diye cevap verdi. "Çünkü onu ben satmadım."

"Bir adam yedi ay boyunca İngiltere'den uzak kaldığında, avukatlarının meselelerle ilgilenmeye başladığını düşünmeliyim." Archer açılmamış zarflarla dolu uzun masaya bir bakış attı. "Büyük olasılıkla bilgi o posta çığının içinde bir yerdedir."

Izzy elindeki dosyaya baktı. Boş bir çanta ve hırlayan bir karınla gelmişti. Hâlâ boş bir çantası ve hırlayan bir karnı vardı. Ama artık bir kalesi vardı. Ve içinde bir dük vardı.

"Peki o zaman. Bu iş bitti. Ben gidiyorum." Lord Archer, portmantoyu kapattıktan sonra çantasını aldı ve işi bırakacakmış gibi hareket etti

Odaya.

"Bekle." Izzy peşinden atılarak onu kolundan yakaladı. Sesini alçalttı. "Beni burada öylece bırakacak mısın? Tek başıma, bu hayaletli ve korkunç şatoda mı? Kesinlikle hayır."

"Bayan Goodnight, her ne kadar bu büyüleyici yerde daha fazla zaman geçirmek istesem de, ben çok meşgul bir adamım. Lynforth'un malikanesi beni İngiltere'nin dört bir yanına koşturup bu küflü taş yığınlarını masum genç kadınlara parsellemek zorunda bırakıyor. Sizi köye bırakmayı teklif edebilirim. Ama şoförünüz yakında sizi almaya gelecektir."

Şoförü mü?

Tabii ki. Lord Archer onun yoksul, parasız, evsiz ya da ulaşım-sız olduğuna asla inanmazdı. İyi yaylanmış arabasının ve beyaz midillilerinin hemen köşede olduğunu varsaydı.

Ve babasının anısını lekelemek, onu ihmalkâr bir savurgan olarak göstermek istemediği sürece, Izzy bu varsayımı düzeltemezdi.

"Evet, yakında benim için gelecek," dedi zayıf bir sesle. "Hiç şüphem yok."

Lord Archer önce şatoya, sonra da ona baktı. Kaşları eğlenerek kalktı.

Ve sonra en affedilmez şeyi yaptı.

Başına patronluk taslayan bir şaplak attı. "Bu küçük Izzy Goodnight. Macerayı seviyorsun."

Üçüncü Bölüm

Izzy, Lord Archer'ın geride bıraktığı gergin sessizliğin birkaç dakika sonrasında, "Bu çok garip bir durum," demeye cesaret etti.

"Garip." Dük, kollarını iki yanında sallayarak yerde volta atıyordu. Sonra olduğu yerde durdu ve tekrar söyledi. "*Garip.*"

Sözcük büyük salonda çınladı, tavandaki tonozlarda yankılandı. Izzy orada öylece durdu. Garip bir şekilde.

"Ergenlik," dedi, "gariptir. Eski bir sevgilinin düğününe katılmak gariptir. At sırtında sevişmek gariptir."

İlk kısım için aynı fikirdeydi. İkinci ve üçüncüye gelince onun sözüne güvenmek zorundaydı.

"Bu durum garip değil," diye açıkladı. "Bu bir ihanet."

"İhanet mi?" Elindeki kâğıtları sıkıca kavradı. "Haince bir şey yapmadığıma eminim, Majesteleri. Lord Lynforth'tan bana bir kale bırakmasını istemedim. Onu sizi tanıdığımdan daha iyi tanımıyordum."

"Bu kale hiçbir zaman Lynforth'un olmadı." Sesi alçak ve sertti. "Ve sen beni hiç tanımıyorsun."

Belki de istememiştir. Ama o istedi. Elinde değildi. Adam çok ilgi çekiciydi.

Şimdi tekrar yalnız olduklarında, onun yüzünü inceleme fırsatı buldu. Yara izi bir yana, yüz topografyası güçlü elmacık kemikleri ve geniş, kare çenesiyle gururlu, asil bir manzaraydı. Saçları altın sarısı çizgilerle bezeli, leonin kahverengisiydi. Ama gözleri ... Kelt gözleriydi. Yüzünde koyu, yatay yarıklar vardı, genişti. Korunaklı.

Mükemmel bir görüşe sahip olsa bile bu gözleri okumak zor olurdu. Mumla yaşadığı sorun olmasaydı, Izzy kör olduğunu fark etmeden saatler geçirebilirdi.

Ona sormak istediği yüzlerce soru vardı. Hayır, bin tane. Ve en aptalca sorular, ortaya çıkmak için en yüksek sesle haykıranlardı.

Gerçekten at sırtında seviştiniz mi? diye sormak istedi. *Bu nasıl oluyor ki? Bu şekilde mi yaralandın?*

"Majesteleri, sizi tahliye etmeyi planlamıyorum." Böyle bir adama bir şey yaptırılabilirliğini düşünmüyordu. "Ben sizin düşmanınız değilim. Görünüşe göre, artık ev sahibinizim."

"Ev sahibem," diye yineledi, sesi kuşkulu çıkıyordu. "Evet. Ve kesinlikle bir anlaşmaya varabiliriz." "Anlayış."

Koridorun karşı tarafına doğru yürüdü, mekânı ve eşyaları Izzy'yi kışkandıracak bir rahatlıkla idare ediyordu. Izzy ondan daha sık tökezliyordu ve gözleri çok iyi görüyordu.

Yaralandığından beri Gostley Şatosu'nda tedavi görüyorsa, buranın haritasını kafasında çıkarmak için yorulmak bilmeden çalışmış olmalıydı. Oradan ayrılmaya neden bu kadar isteksiz olduğunu anlamaya başlamıştı. Başka bir yerde daha güzel mülkleri olsa bile, evlerini taşımak her şeye yeniden başlamak anlamına gelecekti. Kör bir adamı evinden zorla çıkaran kalpsiz bir toprak sahibi olmak istemiyordu.

Daha önce söylediği gibi, valizini girişin yanındaki -kapının iki adım sağındaki- yerinden kaldırdı. Sonra aynı mesafeyi geri giderek çantayı masanın üzerine koydu.

"Şunu anla," dedi. "Gidiyorsun."

"Ne?" Valize bakarken panik göğsünde toplandı. "Ama ne gidecek bir yerim var ne de oraya ulaşmamı sağlayacak bir araç."

"Buna inanmayacağım. Eğer baban İngiltere'de ünlüyse, hatta şövalye bile olduysa, paran olmalı. Ya da paran yoksa, arkadaşların."

Topuğunun dibindeki kurt köpeği hırladı.

"Bu valizin içinde ne var?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bu benim ..." Elini salladı. "Şu anda önemli değil. Sizden gitmenizi istemeyeceğimi söyledim, Majesteleri. Ama siz de beni çıkmaya zorlayamazsınız."

"Oh, yapamaz mıyım?" Şalını kuruduğu yerden aldı ve bir top haline getirerek valize koymaya hazırlandı.

Köpek hırladı ve havladı.

"Bu şeytanın içinde ne var?" Valizin mandalını açtı.

"Hayır, yapma," dedi Izzy öne atılarak. "Dikkatli ol. O uyuyor. Eğer onu korkutursan-"

Çok geç.

İlkel bir acı çığlığıyla elini valizden çekti. "Anasını-"

Izzy irkildi. Tam da korktuğu gibi, adamın parmağından bir çember sarkıyordu.

Sinsi, dişlek, kahverengi-beyaz bir yırtıcı. "Kardelen, *hayır*."

Köpek çılgına döndü, sahibine saldıran hırıltılı yaratığa doğru zıpladı ve havladı. Ransom küfrederek kolunu kaldırdı ve bir daire çizerek iki hayvanı birbirinden uzak tutmaya çalıştı. Kardelen, Kardelen olduğu için daha da sıkı yapıştı.

"Kardelen!" Izzy birbirine dolanmış canavarların etrafında daireler çizerek onları kovaladı. "Kardelen, bırak onu!"

Sonunda masanın üzerine tırmandı ve Dük'ün bileğine çılgınca bir hamle yaptı. Dükün koluna iki eliyle yapıştı ve onu yerinde tutmak için tüm ağırlığını kullandı.

Ve sonra orada durakladı, duruşlarındaki tesadüfi yakınlığı görmezden gelmeye çalıştı. Adamın omzu kadının karnına taş gibi oturmuştu. Dirseği göğüslerinin arasına sıkışmıştı.

"Kıpırdama lütfen," dedi nefes nefese. "Ne kadar çırpınırsan o kadar sert ısırır."

"Çırpınmıyorum. Ben çırpınmam."

Hayır, yapmadı. Kolunu bu şekilde tutması, vücudundaki gücün keskin bir şekilde farkına varmasını sağladı. Ama aynı derecede başka bir gücün de farkındaydı. Onun kısıtlamasının.

Eğer isteseydi, Izzy'yi de Kardelen'i de sandalyeleri yıktığı gibi kolayca duvara fırlatabilirdi.

Titreyen ellerini sakinleştirdi ve Kardelen'e uzandı. Parmaklarıyla hayvanın minik çenelerini birbirinden ayırdı. "Bırak onu canım. Hepimizin iyiliği için. Bırak dük gitsin."

Sonunda Kardelen'i onun yaralanmış, kanayan parmağından kurtarmayı başardı.

Odadaki her canlı nefes verdi.

"Tanrım, iyi geceler." Elini sıktı. "Nedir o? Bir sıçan mı?"

Izzy, Kardelen'i göğsüne bastırarak masadan indi. "Fare değil. O bir ermin."

Küfür etti. "Çantanda gelincik mi taşıyorsun?"

"Hayır. Bir ermin taşıyorum."

"Ermine, stoat, weasel. Hepsi aynı şey."

"Öyle değiller," diye itiraz etti Izzy, tedirgin Kardelen'in minik yanağını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Belki de öyleler ama *ermin* kulağa daha asil geliyor."

Kardelen'i bir eliyle kucaklayıp diğer eliyle karnını okşadı, sonra onu valizine geri götürdü ve yaldızlı ağdan yapılmış küresel bir kafes olan topundaki küçük kapıyı açtı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı. "Şimdi uslu dur."

Köpek Kardelen'e hırladı. Kardelen karşılık olarak dudağını kıvırdı ve iğne gibi dişlerini gösterdi.

"*Uslu* dur," diye fısıldadı Izzy, bu kez sertçe. Dük'e döndü. "Majesteleri, yaranıza bakmama izin verin."

"Boş ver onu."

Yılmadan onu bileğinden yakaladı ve parmağının ucunu inceledi. "Korkarım oldukça fazla kan var. Bunu temizlemek isteyeceksiniz. Beklememeli. Belki de biz ... Ooh."

O gevezelik ederken, adam masadan viski sürahisini aldı ve kehribar rengi içkiden bolca akıtarak sızan ısırtığın üzerine döktü.

Izzy sadece izleyerek yüzünü buruşturdu. O irkilmedi bile.

Cebinden temiz bir mendil çıkardı. "Al bakalım. Bir bakayım."

Yarayı silerken adamın elini inceledi. Büyük, güçlü. Her türlü küçük kesik ve yanıkla lekelenmişti; bazıları taze, bazıları soluktu. Sağ üçüncü parmağında altın bir mühür yüzüğü vardı. Oval arması çok büyüktü. Anlaşılan dükler her şeyi büyük yazıyordu.

"Yara hâlâ kanıyor," dedi. "Sanırım yara bandınız yoktur?"

"Hayır."

"O zaman kanama durana kadar baskı uygulayacağız. Bana müsaade edin. Bununla daha önce de uğraşmıştım." Mendili parmağının ucuna doladı ve sertçe çimdikledi. "İşte oldu. Şimdi bir iki dakika bekleyelim."

"Ben tutarım." Kendisi de baskı uygulayarak geri çekildi.

Böylece Izzy'nin hayatının en uzun, en duygusal dakikaları başladı.

Geçmişte pek çok karşılıksız aşk acısı çekmişti. Ama genellikle tüvit giymiş dalgın akademisyenler ya da bukleleri dağınık ve kederli bir havası olan şairler karşısında aklını yitirirdi.

Rothbury Dükü onun hayalini kurduğu hiçbir beyefendiye benzemiyordu. Sert, inatçı ve yaralanmadan önce bile okumayı umursamayan biriydi. Dahası, aralarında bir mülk anlaşmazlığı vardı ve onu Northumberland'in soğuk gecelerinde kapı dışarı etmekle tehdit etmişti.

Yine de midesinde cırcır böcekleri ve kelebekler uçuşuyordu. O kadar *yakındı* ki. Ve çok *uzun*. Ve çok *hükmediciydi*.

Yani *erkek*.

İçindeki dişi olan her şey meydan okumaya hazırlanıyordu. Belki de dağcılar yükselen, karla kaplı bir Alp'in dibinde durduklarında böyle hissediyorlardı. Olasılıklardan heyecan duyuyor, doğasında var olan tehlike karşısında dehşete kapılıyorlardı. Dizlerinin bağı çözülmüştü.

"Kardelen," diye alay etti, ağırlığını masanın kenarına yaslayarak. "Onun adını Lamprey olarak değiştirmelisin. Kim evcil hayvan olarak bir gelincik besler ki?"

"O bir hediye idi."

"Kim bir gelinciği hediye olarak verir?" "Babamın hayranlarından biri."

"Düşmanlarından biri olduğunu sanıyorum."

Izzy de ona katılarak masanın kenarına oturdu ve tüm hikâyeyi anlatmaya karar verdi. Babasının edebi başarısının ve halkın hayranlığının hiçbir zaman pratik bir faydaya dönüşmediğinin iyi bir örneğini oluşturuyordu.

"Babam şövalyeler, leydiler, kötü adamlar ve büyücülerle ilgili süregelen bir destan yazdı.

. . . kaleler. Romantik şövalyeliğe ilgili her şey. Ve masalların hepsi bana anlatılan yatmadan önce hikayeleri olarak çerçevelenmişti. Küçük Izzy İyi Geceler."

"Archer bu yüzden mi genç bir kız bekliyordu?"

"Evet. Her zaman genç bir kız beklerler," dedi. "Masalların kahramanı evcil hayvan olarak bir ermin beslerdi. *Hayali* bir ermin tabii ki. Cesur,

sadık ve en az onun kadar heybetli, solgun ve ince boyunlu bir ermin.

metresi. Ve bu *hayali* ermin, *hayali* Gölge Şövalye tarafından üçüncü kez kaçırıldığında metresini bağlarından kurtarmak gibi her türlü zeki, vahşi, *hayali* eylemi gerçekleştirmeyi başardı. Bu yüzden babamın hikayelerinin bir hayranı, gerçek hayattaki Izzy Goodnight'a kendi adını verebileceği gerçek bir ermin vermenin hoş bir jest olacağını düşündü."

Bu çok değerli olmaz mıydı? diye düşünmüş olmalı aptal. *Muhteşem ve sevimli olmaz mıydı?*

Şey, hayır. Aslında değildi. Ne Izzy için, ne de Kardelen için.

Gerçek hayattaki bir erminden sevimli, cesur ve sadık bir evcil hayvan olmazdı. Kardelen şık ve zarıftı, evet-özellikle de kış kalın kürkünü beyaza çevirdiğinde. Ama sadece yarım kilo ağırlığında olmasına rağmen acımasız bir yırtıcıydı. Izzy yıllar boyunca ısırıklardan ve ısırıklardan payına düşeni almıştı.

Dük, "Aptalca bir hediye," dedi.

Onun değerlendirmesine karşı çıkamazdı. Yine de bu Kardelen'in suçu değildi. Gelincik olmaktan kendini alamıyordu. Bu şekilde doğmuştu. Ve artık çok yaşlıydı, neredeyse dokuz yaşındaydı. Izzy onu öylece kurtlara ya da kurt köpeklerine atamazdı.

"Lord Lynforth'un da benzer bir dürtünün peşinden gittiğini tahmin edebiliyorum," dedi. Küçük Izzy Goodnight'a gerçek hayatta kendine ait bir kale vermenin büyüleyici bir jest olacağını düşündü."

"Eğer onun hayali hediyesini istemiyorsanız, reddetmekte özgürsünüz."

"Oh, ama bu hediye ermin ile aynı şey değil. Bu bir mülk. Bunun bir kadın için ne kadar nadir olduğunu anlamıyor musun? Mülkiyet her zaman babalarımıza, erkek kardeşlerimize, kocalarımıza, oğullarımıza aittir. Biz asla bir şeye sahip olamayız."

"Sakın bana radikal fikirleri olan kadınlardan biri olduğunu söyleme."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ben hiçbir şeyi olmayan kadınlardan biriyim. Bizden çok var."

Bakışlarını yere çevirdi. "Babam öldüğünde, değerli olan her şey kuzenime geçti. Çocukluğumun geçtiği ev ve içindeki tüm mobilyalar ona miras kaldı. Dolaptaki her tabak ve kütüphanedeki her kitap. Babamın yazılarından elde edilen gelir bile. Benim adıma ne var? Kardelen'im var."

Elleri titremeye başladı. Elinde değildi; babasına hâlâ kızgındı. Öldüğü için ona kızgındı ve bu şekilde öldüğü için ona kızgındı. Onca yıl ona yardım etmiş, kendisi için kurabileceği herhangi bir hayattan vazgeçmişti.

Kendisine aitti ve vasiyetini gözden geçirip en kötü durumda Izzy'nin ihtiyaçlarını karşılayacak zamanı hiç bulamamıştı. Sevecen, hikaye anlatan baba rolünü *oynamakla* çok meşguldü.

Dük, içinde bulunduğu durumun adaletsizliğini takdir ediyor gibi görünmüyordu. "Yani sen

Gidecek bir yerin var. Bir kuzenin var. O sana destek olabilir."

"Martin mi?" Bu öneriye güldü. "Çocukluğumuzdan beri benden hep nefret etti. Sekiz yaşındayken beni gölete iten ve ben çırpınırken kıyıda durup gülen çocuktan bahsediyoruz. O gün bana ip atmamıştı, şimdi de atmayacak. Yapabileceğim tek bir şey var. O zaman yaptığının aynısını."

"O da ne?" diye sordu.

"Yüzmeyi öğren," diye cevap verdi. "Çabuk ol."

Geniş ağız bir tarafa çekildi. Bunun minnettar bir yarım gülümseme mi yoksa küçümseyici bir sırıtma mı olduğuna karar veremedi. Her iki durumda da bu onu endişelendiriyordu.

"Beni dinle, gevezelik ediyorsun." Başını eğdi ve derme çatma kompresin altına baktı. "Sanırım kanama durdu."

Dişleriyle mendilin bir köşesinden keten bir şerit kopardı ve parmağının etrafına sardı, uçlarının altından dikkatlice katladı ve sıkıca düğümledi.

"Gostley Kalesi'nden ayrılmak istemediğini biliyorum," dedi. "Belki üç aylık bir kira konusunda anlaşabiliriz."

Bu büyüklükteki bir mülkün kirası, ona bir yerlerde iyi döşenmiş bir kulübe sağlamaya yeterdi. Izzy'nin fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Gezgin bir misafir olarak geçirdiği birkaç aydan sonra, en küçük konfora bile hasret kalmıştı. Perdeler, şamdanlar. Kendi tuğrasıyla işlenmiş çarşafların altında uyumak.

Sadece bir şey, herhangi bir şey, benim diyebileceği bir şey.

"Bu delilik," dedi. "Kendi mülküm için kira ödemiyorum." "Ama bu mülk senin değil. Artık öyle değil. Lynforth Kontu satın aldı ve bana bıraktı."

Başını iki yana salladı. "Lynforth kandırıldı. Bir dolandırıcı sırf ölmek üzere olan bir adamın parasını almak için sahte evraklar hazırlamış olmalı. İşlerimi yürütmek için bir düzineden fazla kâhya ve avukat çalıştırıyorum ve onlar benim iznim olmadan mülk satmazlar."

"Çok emin misin?" Kaşlarını kaldırarak açılmamış mektup ve zarfları inceledi. "Aylardır postaya bakmadıysan nasıl bilebilirsin?"

Yığından bir zarf aldı ve elinde evirip çevirdi. "İsterseniz bunları okumanıza ve cevaplamanıza yardımcı olabilirim. Yıllarca babamın sekreterliğini yaptım."

"Yardımlını istemiyorum."

O kadar sert söyledi ki, kadın zarfı düşürdü.

"Madem babanız bu kadar düşkündü, size küçük bir tarih dersi vereyim. Atalarımıza düklük verildi çünkü İskoç sınırını başarıyla korudular. Yüzyıllar boyunca. Ve bunu, biri kapıyı çalıp bu kalenin kendilerine ait olduğunu iddia ettiğinde ellerini havaya kaldırıp 'Pekala o zaman' diyerek yapmadılar."

Izzy biraz güldü. "Ama ben yağmacı bir İskoç çetesi sayılmam. Ve biz on altıncı yüzyılda yaşıyoruz."

"Hayır, değiliz. Kanunlarımız ve mahkemelerimiz var. Eğer bu kale üzerinde hak iddia etmek istiyorsan, git bir avukat bul. Evrakları incelesin ve avukatlarıma yazsın. İkiisi ileri geri tartışabilir. Şansölyelik eninde sonunda davayı görecektir. Belki de üç yıl kadar sonra. Tabii şanslıysanız."

Üç yıl mı?

Izzy'nin üç yılı yoktu. Ayrılmak zorunda kalırsa, önümüzdeki üç gün boyunca nasıl idare edeceğinden emin değildi. Avukat tutacak parası da yoktu, hele bir dükü dava edebilecek nitelikte bir avukatı hiç yoktu.

Yerinde durmaktan başka çaresi yoktu. Sanki burası onunmuş gibi davranmak. Eğer bugün onu uzaklaştırmayı başarırsa, bir daha asla kapıdan içeri adımını atamayacaktı.

"Avukatlarınız buraya gelip belgeleri incelemek isterlerse, memnuniyetle kabul ederler. Ama ben gitmiyorum."

"Ben de değilim." Kaşlarının yara almamış yarısı çatıldı. Izzy, ona doğru dürüst bakabilseydi, elmasları kıracak kadar sert bir bakış atacağını tahmin etti.

"Sert olmanın faydası yok," dedi ona. "İstedığınız kadar kızın, ama Tanrı aşkına, beni kollarınıza aldınız ve yağmurdan içeri taşıdınız. Düşündükçe kendimden geçiyorum."

"Bunu şövalyeliikle karıştırma."

"O zaman neydi?"

"Pratiklik. Seni orada öylece bırakamazdım. Haşaratları kendine çekerdin."

Gülümsedi. "Oh, canım. Tüm bunlar ve bir de mizah anlayışı."

Görünüşe göre son zamanlarda kimse ona iltifat etmemişti. Kendisine el bombası atılmış gibi görünüyordu. Ya da ıslak bir kedi yavrusu.

Zengin, güçlü, öfkeli ve büyük olabilirdi. Ama en azından bir konuda Izzy ona üstünlük sağlamıştı. Kaldırma kuvveti. Huysuz yaratıklarla nasıl başa çıkılacağını ve pek de ideal olmayan bir durumdan en iyi şekilde nasıl yararlanılacağını biliyordu.

Gölete atıldığında yüzmeyi öğrendi.

"Bu görüldüğü kadar büyük bir ikilem değil," dedi. "Kalmak istiyorsun. Ben de kalmak istiyorum. Yasal meseleler çözülene kadar paylaşacağız."

"Paylaşmak mı?"

"Evet, paylaş. Burası yüzlerce insanı barındırmak için inşa edilmiş devasa bir kale. Ben sadece kendime ait bir kule ya da kanat alacağım. Beni fark etmezsiniz bile."

Yakınına eğildi. "Oh, sizi fark ederdim, Bayan Goodnight. Sizi fark ederdim. Benim gibi bir adamı, sizin gibi bir kadının her an farkında olmaktan alıkoyacak kadar büyük bir kale yoktur. Tek kelime etmenize gerek yok. Eteklerinin hışırtısını duyabiliyorum. Teninin kokusunu alabiliyorum. Sıcaklığını hissedebiliyorum."

Tanrım. Eğer onun sıcaklığını hissedebiliyorsa, şu anda da hissediyor olmalıydı. Her yeri sıcaktı.

"Ben Lord Archer değilim," diye devam etti o alçak, baştan çıkarıcı gürültüyle. "Babanın duygusal hikâyelerini hiç okumadım ve sen de benim için küçük bir kız değilsin. Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirdim. Ve bu ellerin mükemmel bir hafızası var."

Oh . . . Tanrım.

Bilmiyordu. Yaşadığı kadar korunaklı olduğu için bilemezdi ve o da tahmin edemezdi. Ama uzun zamandır istediği her şeyi dile getirmişti. Fark edilmek. Sadece bazı değerli hikayelerdeki bir kız olarak bilinmek değil, bir kadın olarak *fark edilmek*.

"Sana ne söylediğimi anlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldı. "Ve şimdi bundan vazgeçeceğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir."

Gergin bir sessizlik içinde durdular.

"İşte bu kadar," dedi uzun uzun. "Buraya nasıl geldiysen öyle gidiyorsun."

Eğildi, onu bacaklarından yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı - birçok kadını omzunun üzerinden fırlatmış bir adamın rahatlığıyla. Bu kesinlikle onun ilk kadın fırlatma denemesi değildi.

Ama bu kesinlikle Izzy'nin ilk savruluşuydu ve nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yumruklarını adamın sırtına mı vuracaktı? Tekmeleyip çılgılık mı atacaktı? Sonra aklına bir düzine şey geldi. Esprili karşılıklar ve zekice cevaplar. Şu anda bütün kan kafasına hücum ediyordu ve zihni sıcak, zonklayan bir boşluktu.

Ağırlığını zıplattı, ön koluyla arka tarafını dolgunlaştırdı. "Sende çok az şey var."

Küçümseyici sözler dilini çözdü.

"Yanılıyorsunuz," dedi. "Benim için çok şey var, Majesteleri. Bildiğinizden çok daha fazlası. Herkesin tahmin ettiğinden daha fazla. İsterseniz beni dışarı taşıyabilirsiniz. Tekrar içeri geleceğim. Tekrar ve tekrar. Ne kadar gerekirse. Çünkü burası artık benim kalem. Ve buradan ayrılmayacağım."

Dördüncü Bölüm

Ransom başını salladı. Omzuna asılmış küçücük bir kadın parçası için cesurca bir konuşmaydı. Bayan Goodnight ne isterse söyleyebilirdi. Gerçek şu ki, o savunmasız, neredeyse beş parasız, evlenmemiş bir kadındı ve o da bir düktü. Kararları vermek ona düşerdi.

Mantığından geriye ne kaldıysa -ve sağ elindeki o acıyan parmak -Onun bir sorun olduğunda ısrar etti. Görme bozukluğu olan Ransom, mekanın ayrıntılı bir zihinsel haritasına bağımlıydı. Bu harita her odayı, her merdiveni, her taşı içeriyordu. Kaçışan sansarlara ya da dikkat dağıtıcı, baştan çıkarıcı kadınlara yer yoktu.

Gitmesi gerekiyordu.

Ama şimdi onu tekrar avucunun içine aldığına, göğüslerini sırtına bastırdığına ve tatlı yuvarlak poposunu koluna dayadığına göre, diğer parçaları - beyninden uzakta bulunan parçaları - başka önerilerde bulunuyordu. Tehlikeli öneriler.

Bu da *gerçekten* gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Yaralanmadan önce bile, kadınların yaklaşmasına izin vermezdi. Pek çok kadını *yatağına* aldı. Ama her zaman onlara bu hoşgörünün karşılığını cömertçe öderdi -zevkle, altınla ya da her ikisiyle- ve sonra onlara veda ederdi. Sabahları asla onların yanında uyanmazdı.

Daha kalıcı bir anlaşma arayışına girdiği ilk ve tek sefer iyi sonuçlanmamıştı. Buraya, bu köhne şatoya kör ve kırık bir halde düşmüştü.

Ama sonra, ruhunun solmuş, ihmal edilmiş bir köşesinde, onun ne kadar küçük ve yalnız olduğunun acı bir şekilde farkına varan bir parçası vardı.

Ve

tüm cesur sözlerine rağmen titriyordu.

Tanrım, iyi geceler. Seninle ne yapacağım?

Onun bu kaleyi işgal etmesine izin veremezdi. Herhangi bir "paylaşım" anlaşması söz konusu olamazdı. Ama ondan geriye kalan tek şey gerçekten bu muydu? Savunmasız genç bir kadını gecenin karanlığına atacak kadar acımasız, duygusuz bir zalim mi?

Buna inanmak istemedi. Henüz değil. Hiçbir şeyi kolay kolay teslim etmezdi ve buna kırık ruhundan geriye kalan birkaç parça da dâhildi.

Bayan Goodnight'ı tekrar ayağa kaldırdı. Onu yere indirirken, vücudu bir yağmur damlasının bir kayanın yüzeyinden aşağıya inmesi gibi onunkinden aşağıya kaydı.

Ransom söyleyeceği sözlerden pişmanlık duyacağını biliyordu. Çünkü yapılması gereken şey buydu ve hayatında öğrendiği bir şey varsa, o da ne zaman doğru olanı yapsa, daha sonra bunun bedelini ödediğiydi.

"Bir gece. Bir gece kalabilirsin."

Yasaları tartışarak onca zaman harcamakla aptallık etmişti. Şatonun kendisi ikna edici olacaktı. Gostley Şatosu'nda bir gece geçirdikten sonra, yeterince hızlı kaçamayacaktı.

Bayan Isolde Goodnight gerçekten de çok kötü bir gece geçirmek üzereydi.

Bir gece kalabilirsin.

Izzy zafer çılgınlıkları atabilirdi ama kendini tuttu.

Onun yerine geri çekildi, eteklerini ve saçlarını düzeltti. Yanakları yanıyordu ama en azından adam bunu bilemezdi.

"Sadece bir gece," dedi dük. "Ve bu kadarını kabul ediyorum çünkü burada geçireceğiniz bir gecenin size yeteceğini düşünüyorum."

Kuşkusuz bu küçük bir zaferdi ama bir başlangıçtı.

"Gelin o zaman. Size bir oda göstereceğim. Uşağım eşyalarınızı daha sonra getirecek."

Izzy onu büyük salonun dışına kadar takip etti ve sarmal merdivenlerden yukarı çıktı. Merdiven boşluğunun yakınlığı onu ürpertti. Karanlık çöktüğünde, bu taş merdivenler ve koridorlar kendilerini bir mezar gibi hissedeceklerdi.

"Şüphesiz en iyi odayı isteyeceksiniz. Artık buranın sizin kaleniz olduğuna inanıyor gibisiniz."

Uzun bir koridora çıktılar. Ağır adımlar onu koridorun ortasına kadar taşıdı. Yüksek sesle saymıyordu ama kız onun kafasının içinde ölçümler yaptığını hissedebiliyordu. Mekân üzerindeki hâkimiyeti bir harikaydı.

Sonunda durdu, sonra hızlı bir çeyrek dönüş yaptı. "Buyurun. Bunun uygun olacağını umuyorum."

Izzy içeriye baktığında, zengin bir şekilde döşenmiş bir odayla karşılaşınca şaşırdı. Odanın yarısını kaplayan devasa bir yatak, maun direkleri neredeyse tavana kadar yükselen yükseltilmiş bir kürsünün üzerine yerleştirilmişti. Her tarafta kadife ve duvar halıları asılıydı. Mobilyaların geri kalanı pek fazla bir şey içermiyordu; koltuğu çökmüş bir sandalye, terk edilmiş birkaç seyahat sandığı ve bir santim kalınlığında tozla kaplı bir tuvalet masası. Uzak duvarda kemerli Gotik pencerelerden oluşan bir galeri sıralanıyordu ama neredeyse hepsinin camları kırılmıştı.

"Ah," dedi, odanın köhne halini kavramaya çalışarak. "Benim."

"Her şeyi içine al," dedi alaycı bir tavırla. "Sözde mirasınızın tüm ihtişamını görün. Ben birkaç ay önce gelene kadar burada onlarca yıldır kimse oturmuyordu. Tamamen yağmalanmış. Sadece birkaç mobilyalı oda var ve hepsi de çürümeye yüz tutmuş durumda."

"Eğer durum buysa, bu kadar çok mobilyanın hayatta kalmasına minnettarım." Izzy odaya doğru ilerledi. Zemini desenli bir halı kaplıyordu. Yıpranmış bir halıydı ama bu kadar uzun süre dayandığına göre iyi yapılmış olmalıydı. "Şu yatağa bir bakın."

"Sekiz adım genişliğinde. Bir dük ve yarım düzine kadın için yeterince büyük. İnsanın Ortaçağ'a özlem duymasına neden oluyor."

"Uyumak için değildi," dedi ona. "En azından *bunun* için değildi. Burası kalenin büyük odası olmalıydı. Ortaçağ lordları işlerini bu yataklardan yürütürdü, tıpkı kralların tahtta oturduğu gibi. Bu yüzden bir platform üzerinde yükseltilmiş ve bu kadar etkileyici bir boyutta inşa edilmiş."

"Büyüleyici."

"Babam bu konularda uzmandı." Izzy yatağa yaklaştı ve asılı olanlara baktı. Yüzünü buruşturdu. "Güveler bu duvar halılarına ziyafet çekmiş gibi görünüyor. Ne yazık."

"Evet. Ve fareler şilteyle yollarını ayırdılar."

Fareler mi? Izzy geriye sıçradı. Ellerini yüzüne götürdü ve parmaklarının arasından, parçalanmış askılarla çevrili yatağa baktı. Evet, yatağın karnı deşilmişti -içindeki saman ve at kılları etrafa saçılmış ve ... şeklinde düzenlenmişti.

Tanrım, bunlar yuva olabilir.

Yeterince dikkatli baksaydı, çürümüş samanı gördüğüne yemin edebilirdi. *hareket ediyor.*

Kendini şöyle demeye zorladı: "Kardelen mutlu olacak. Ve çok iyi beslenecek." Uzaktan gelen bir inilti onu ürküttü. "Bu ses de ne?"

Omuz silkti. "Muhtemelen hayaletlerden biridir." "Hayaletler mi?"

"Burası bir sınır bölgesi kalesi, Bayan Goodnight. Şatolardan anlıyorsanız, bunun ne anlama geldiğini de biliyor olmalısınız."

"İstiyorum."

Gostley Kalesi'nin asıl amacı İskoç isyanını bastırmak olmalıydı. İsyanı bastırmak, isyancıları yakalamak anlamına geliyordu ve onları misafir olarak tutmak anlamına gelmiyordu. Yüzyıllar boyunca bu kalede kaç kişinin hapsedildiğini, hatta işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü söylemek mümkün değildi. Hem de Dük'ün kendi ataları tarafından.

"Ben hayaletlere inanmam," dedi.

Adam sırtıttı. "Bu gecelik bu kadar yeter."

Gece. Yakında akşam olacaktı. Izzy'nin midesi bu düşünceyle düğümlendi.

"Anladığım kadarıyla kaldığınız yerden memnunsunuz." Bir omzunu kemere yasladı. "Memnun' doğru kelime değil."

Bu kelime daha çok "dehşete düşmek" gibi bir şeydi. Geceyi bu odada geçirme düşüncesi içini titreyen, inleyen bir su birikintisine dönüştürdü.

Ama bunu belli edemezdi. Tam da beklediği tepki buydu. Onun kaçmasını istiyordu.

Bu gecelik ev burası olmalı. Fareler, güveler ve hepsi.

Pek de hissetmediği bir coşkuyu zorladı. "Biraz çalışma ve hayal gücüyle buranın büyüleyici bir yatak odası olacağına eminim. Oranlar görkemli. Yatak sadece yeni bir şilte ve asma istiyor." Pencere sırasına doğru yürüdü. "Ve gün batımının hoş bir manzarası var."

"Görebilenler için."

Izzy duyarsız yorumundan pişmanlık duyarak yüzünü buruşturdu. "Sizin için tarif edebilirim."

"Zahmet etmeyin. Gün batımlarını gördüm."

"Ama sen *bu* gün batımını görmedin."

Pencereden görünen manzara nefes kesiciydi. Bulutlarla kaplı gökyüzü, canlı mavi ve pembe turuncu renklerle dönüşümlü olarak gri parçalara ayrılmıştı. Bu açıdan bakıldığında, denizden gelen romantik akşam sislerinin arasından kale duvarları görülebiliyordu.

"Güneş kulenin hemen ötesinde batıyor. Ama 'batıyor' bunun için yanlış kelime. Fazla huzurlu. Bu güneş mücadele ediyor. Büyük, taşlı bir canavarın pençesindeki kanlı bir savaşçı gibi batıyor."

Ağır ayak sesleri onu kadının arkasında durmaya kadar taşıdı. "Henüz kaybolmadı mı?"

"Neredeyse. Öteye kayarken son bir altın parıltısı ve ..." Nefesini bıraktı. "İşte. Gitti."

"Bu şatoda günbatımıyla ilgili bir kural var, Bayan Goodnight." "Var mı?"

"Evet." Yüzünü ona çevirdi. "Ve tam da bu yerde duran bir erkek ve bir kadın buna kulak vermek zorunda. Başka seçenek yok. Yapılacak tek bir şey var."

"O da ne?"

Nabızı tökezledi. Bunu kastetmiş olamazdı.

Başını eğdi ve sesini baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönüştürdü. "*Ördek.*"

Ördek mi?

Hâlâ şaşkınlıkla gözlerini kırıştıırıyordu ki garip bir ses dikkatini çekti. Sert bir esintiyle ipte sallanan çok miktarda ıslak çamaşıra benziyordu.

Pencereden uzaklaştı. Oh, Tanrım.

Gözlerinin önünde, geniş yatak örtüsü canlanıyor gibiydi. Önce parıldamaya başladı, sonra da rüzgâra kapılmış gümüş bir pelerin gibi dalgalandı.

Sonra küçük parçalar teker teker kopmaya başladı, her biri diğerini takip etti.

"Oh, hayır." Sertleşti. "Bunlar olamaz..."

Öyleydiler.

Yarasalar.

Bütün bir koloni gölgeliklerin en yüksek yerlerinde tünemişti. Şimdi birer birer kanatlandılar, sonra onar onar ... ve sonra

Yüzlercesini aynı anda.

Döndü; bacadan aşağıya doğru akan bir başka siyah, kaynayan bulutu görmek için tam zamanında. Binlerce olmalıydı.

Ve hepsi doğrudan pencerelere doğru akıyordu.

"Eğil," diye tekrarladı. "Şimdi."

Kız hemen tepki vermeyince Dük kollarını kıza doladı ve onu yere doğru çekti.

Saniyeler içinde yarasa her yere yayılmış, kara bir bulut gibi üzerlerine üşüşmüşlerdi. Izzy başını eğdi ve adamın sunduğu sığınağa girdi. Adamın çenesi kafasına sertçe yapışmıştı ve bıyıklarının kafa derisine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Ve tüm bunların arasında, kalbi güçlü ve sabit bir şekilde çarpıyordu. İki eliyle gömleğini kavradı, tek duyabildiği bu olana kadar yüzünü bu sabit ritme gömdü. Kanat çırpamak yok. Çılgılık yok. Sadece *güm güm güm*.

Sonunda başını kaldırdı.

Izzy de aynısını yaptı. "Buranın en iyi oda olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi. "Hepsi dışarıda. Sabaha kadar dönmezler. Artık güvenli."

Güvenli olmaktan çok uzaktı. Şimdi akşam olmuştu ve o bu lanetli, istila edilmiş şatoda sıkışıp kalmıştı. Bu işkenceci, entrikacı, sinsî dükün kollarında. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. Kendisiyle ne yapacağını bile bilmiyordu.

Aklına gelen tek şey ellerini sallamak ve kekelemektir. Her iki fikir de hiç işe yarar görünmüyordu.

Ve sonra ... küçük bir kaşınma hissetti. Kulağının hemen arkasında.

Ve tek yapabildiği çılgılık atmaktı.

Ransom tam onu serbest bırakmak üzereydi ki, kız ani bir güçle ona yapıştı.

"Yardım et bana." Fısıltısı titriyordu. Vücudu da öyle. "Ne oldu?" diye sordu.

"B-b-bat."

Kendine rağmen neredeyse gülümsüyordu. "Sopaların hepsi gitti, Bayan Goodnight."

"Hayır, değiller. Değiller. Bir tanesi saçıma takıldı."

"Saçında hiçbir şey yok. Bu bir kocakarı masalı. Yarasalar insanların saçlarına takılmaz."

"İşte. Var. Bir tane. İçinde. Saçımda. Saçımda," diye telaffuz etti farklı heceler halinde, her kelime yarım ton yükseliyordu. Ve sonra, çılgınca tiz bir çığlık attı: "Defol!"

Emin olmak için, yarasalar normalde insanların saçlarına takılmazdı. Ama onunkinin normal saç olmadığını unutmuştu. Bu kıvrıcık yelesi bir tavşanı bile kapabilirdi. Belki de bir atı.

Ransom parmaklarını kızın sık, dalgalı saçlarına daldırırken, bu saçların onu tuzağa düşürebileceğinden endişeleniyordu.

Merakını cezbetmişti, bu kesindi. Bu bukleler koyu renk olmalı. O boğucu sesiyle sesi koyu renkti ve bu kadar agresif kıvrıcık saçları olan çoğu kız esmerdi. Ve eğer saçları koyu renkse, muhtemelen gözleri de koyu renkti.

Bu düşünceyi bastıramadan zihninde bir görüntü belirdi. Kuzguni saçlı, koyu renk gözlü, dolgun, kırmızı dudaklı bir güzellik.

"Kıpırdamadan dur," dedi.

Bu senin için de geçerli, dedi kasıklarındaki kıpırtılara.

Parmaklarını kafa derisine yakın köklerine soktu ve bukleleri sallayarak ayırdı. "Bu onu serbest bıraktı mı?"

"Hayır. Hâlâ orada. Hissedebiliyorum." İçinden bir ürperti geçti.

"Nasıl olduğunu anlıyorum. Siz güçlü, bağımsız ve mülk sahibi bir kadınsınız. Ta ki sürünen ya da süründüren bir şey ortaya çıkana kadar. Sonra, 'Oh, canım! Oh, yardım edin!' "

Hırladı.

"Küçük bir şey," dedi ona, o şeyi bulduktan sonra. "Bir baştankara faresinden daha büyük değil. Senden, senin ondan korktuğundan çok daha fazla korkuyor."

İç çekti. "Neden insanlar hep bunu söylüyor? Hiç yardımcı olmuyor."

"Yüzüme odaklanarak dikkatini dağıtmanı söyledim ama bunun bir faydası olmaz. Geçen sefer bayılmıştın."

"Senin yüzünden bayılmadım-"

Susturucu bir ses çıkardı ve parmaklarını aşağıya doğru hareket ettirerek karışmış saçları ayırdı ve sallayarak serbest bıraktı. Onun açıklamalarını duymak istemiyordu ya da

Özür dilerim.

Boştaki eliyle kızın omzunu tuttu. Başparmağını aşağı yukarı okşayarak sakinleştirdi.

Sadece onu hareketsiz tutmak için,
dedi kendi kendine. Önemsemediği için
değil.

Onun korkmasını istiyordu. Bu yerden ve ondan kaçmasını istiyordu. Akıllı olan her genç kadının yapacağı gibi.

Kesinlikle onun kollarında, sıcak ve güven dolu, kalbi bir yarasanın kanatlarından daha hızlı atarken kalmasını istemiyordu.

Sopanın kendini çözüp serbestçe kanat çırpıtığı anı hissetti. Saçlarındaki ağırlık gitmişti ve şimdi yüksüz bukleler yumuşak, vahşi ve şehvetli bir şekilde elini dolduruyordu.

"İşte," dedi. "Uçup gitti."

"Bunun olacağını *biliyordun*," diye suçladı. "Gün batımı. Yarasalar."

İnkâr etmeye çalışmadı. "Gelincik için bir geri ödeme olarak düşün." "Oh, sen . . . Sen . . ."

"Zalim piç mi?" diye sordu. "Kalpsiz haydut? Kara muhafız? Hain? Bana yukarıdakilerin hepsi ve daha fazlası söylendi. Benim favorim 'düzenbaz'. Güzel kelime, 'düzenbaz'."

"Seni yağmurlu bir öğleden sonra rahatsız ettiğim ve bir daha asla rahatsız etmediğim terbiyesiz zavallı." Kadın onu itti ve ayağa kalktı. "Bütün yarasaları kendine saklayabilirsin. Ben gidiyorum."

Gerçekten mi? Şimdiden gidiyor
muydu? Bu neredeyse çok
kolaydı.

Ransom onun peşinden odadan çıktı ve koridordan geçerek büyük salona inen merdivenlere vardı.

"Şu anda gitmene gerek yok," dedi. "En azından uşağım dönene kadar bekle. Sana biraz para verebilirim ve o da sana köyde bir araba bulabilir."

"Koç ya da paraya ihtiyacım yok.
Yürüyeceğim." "Yürüyerek mi?"

"Newcastle'da tanıdıklarım var. Newcastle o kadar uzak olamaz."

"Oh, hiç de uzak değil. Sadece ... yirmi beş mil kadar."

Adımlarının ortasında durakladı. "O zaman bir süre yürüyeceğim. Başlasam iyi olacak."

Giriş doğru onu takip etti. Newcastle'a doğru yürürken gözü. Ne düşünüyordu acaba? Belki de birlikte büyüdüğü peri masalları beynini çürütmüştü. Ormanlık alanlardan ve çayırlardan atlayarak geçmeyi, şemsiye için mantar kapakları koparmayı ve dost canlısı orman hayvanlarının ona yol göstermesine izin vermeyi mi planlıyordu?

Kafesteki gelinciğini ve valizini toplarken, "Bunun bittiğini sanma," dedi ona. "Haklıydın, birçok arkadaşım var. Etkili arkadaşlarım. İngiltere'nin dört bir yanına dağılmış, küçük Izzy Goodnight'ı misafir etmekten başka bir şey istemeyecek binlerce insan var. Bazıları kesinlikle avukattır." Kâğıtların hışırtısını duydu. "Bu yüzden Bay ... ile temas halinde olacağım. . . Blaylock ve Bay Riggett ile irtibat halinde olacağım ve üç yıl içinde sizinle Kançılara'da görüşeceğiz. Elveda, Majesteleri."

Kız yanından hızla geçerken, adamın kolu fırladı. Onu dirseğinden yakaladı. "O kadar hızlı değil. Blaylock ve Riggett hakkında ne biliyorsun?"

"Tapuda isimleri var. Size söyledim, babamın sekreteri olarak görev yaptım. Yasal bir belgeyi nasıl okuyacağımı biliyorum. Şimdi, beni nazıkçe serbest bırakırsanız, size pek de hoş olmayan bir veda edeceğim."

Eli kızın kolunda sıkılaştı. "Hayır."

"Hayır mı?" diye yineledi.

"Hayır."

Ransom Bayan Goodnight'ın kolunu sıkıca tuttu. Az önce söylediklerinden sonra, onun bir yere gitmesine izin vermeyecekti. Bu gece olmaz.

"Kafam karıştı majesteleri. Az önce beni korkutmak için büyük çaba sarf ettiniz."

Evet, duymuştu. Ama bu, en güvendiği avukatlarının isimlerinin dudaklarından döküldüğünü duymadan önceydi. Blaylock ve Riggett yıllardır onun iş adamlarıydı. Onun yokluğunda her şeyi idare etme yetkileri vardı. Ama onun bilgisi ve onayı olmadan asla bir mülkü devretmemeliydiler.

Bir şeyler oluyordu. Ransom ne olduğunu bilmiyordu ama bundan hoşlanmadığını biliyordu.

"Çabalarınız işe yaradı, Majesteleri. Tebrik ederim. Ben gidiyorum. O iğrenç odada tek bir gece bile geçirmek istemiyorum."

"Gitmiyorsun."

Küçük bir kahkaha attı. "Mülkiyet iddianızı kabul ediyor ve mülkü kaybediyor musunuz?"

"Hayır," dedi. "Seni evimde misafir etmeyi de teklif etmiyorum."

"Peki, o zaman ne olduğunu anlayamıyorum-"

"Sana bir görev teklif ediyorum. Sekreterim olarak."

Bu haberi aldığı andaki sessizliği taş gibiydi.

Ransom da bu durumdan memnun değildi. Ama o iki kelimeyle

-"Blaylock" ve "Riggett"-yazışmalarını onun için okuyacak birine ihtiyacı olduğunu acı bir şekilde açıkça belirtmişti. Mülkleri ve sorumlulukları vardı. Eğer avukatları onun yokluğunda işlerini yanlış yönetiyorsa, binlerce kişi bundan etkilenebilirdi. Neler olup bittiğini çözmesi gerekiyordu.

"Benim için yazışmalarımı okuman için seni tutacağım," dedi. "Bunun pek de ideal bir anlaşma olmadığını biliyorum."

"Haklısın. Öyle değil."

"Normal şartlar altında bu görevi asla bir kadına vermezdim. Ama zaman çok önemli ve etrafta başka kimse yok."

Onun yavaşça nefes aldığını duydu.

"Size cömertçe tazminat ödemek istiyorum," dedi. "Elli pound."

"Yıllık mı?"

"Günlük."

İçine çektiği nefes bir anda dışarı fırladı.

"Bunu bir düşünün. Nasıl uygulayacağınıza dair en iyi fikirlere sahip olmasanız da zekânız var gibi görünüyor. Büyük ihtimalle küçük mülkiyet anlaşmazlığımızın cevabı o kağıt yığınının içinde bir yerlerde. Kalenin hâlâ benim olduğunu teyit ettiğimizde, başka bir yere gitmek için paran olacak."

Onun yumuşadığını hissedebiliyordu.

Ya da belki hisleri onu yanıltmıştı.

"Yüz," dedi kadın.

"Ne?"

"Günde yüz dolar istiyorum. Benim olduğu onaylandıktan sonra şatoyu onarmak için kullanacağım." Sesine utangaç bir hava karıştı. "Ve lütfen demeni istiyorum."

Kolunu hızla çekerek onu kendine doğru çekti.

Kadın adamın göğsüne çarptı.

"Aptal olma," dedi alçak sesle. "Senin paraya ihtiyacın var. İkimizin de cevaplara ihtiyacı var."

Bu anlaşma ikimiz için de mantıklı."

"O zaman kolumu bırak. Ve kibarca iste."

Başını eğdi, ta ki kızın saçlarından bir tutamı yanağında hissedene kadar. "İki yüz. Günlük iki yüz pound gerçekten de çok *iyi* bir meblağ."

"Lütfen' demenin size hiçbir maliyeti yoktur."

Sessizliğini korudu, merhamet etmeyi reddetti. Eğer onun çalışanı olacaksa, emirleri yalnızca onun verdiğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Yardım istemekten gerçekten bu kadar mı korkuyorsun? Bu kadar korkutucu mu?"

Tereddüt etti. "Hiç korkmuyorum."

"Bunu söylediğini duyuyorum." Bir elini gömleğinin ön kısmına bastırdı. "Ama göğsündeki bu çılgınca çarpan şey aksini söylüyor."

Küçük fingirdek.

Kanının çarpmasının tek bir nedeni vardı ve bunun "lütfen" ile hiçbir ilgisi yoktu. "Evet" ve "Tanrım, evet" ve "aynen böyle, ama daha sert" ile ilgiliydi.

"Özür dilerim." Girişten tanıdık bir ses geldi. "Sanırım bölüyorum."

Duncan.

Ransom kendini bir silkeledi. "İçeri girdiğinizi duymadım." "Bu çok açık, Majesteleri."

Belli ve endişe verici. Ransom'ın uşağının dönüşünü fark etmemiş olması bile bu kadının onun üzerindeki etkisinin bir göstergesiydi.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim majesteleri ama sizi eski sefahatinize dönmüş görmek garip bir şekilde içimi rahatlattı. Akşam için yolunuzdan çekileceğim."

"Hayır," diye ısrar etti Bayan Goodnight. "Lütfen, yanlış anlamayın. Bu sefahat değil. Ben sadece-"

"Duncan, bu Bayan Isolde Goodnight. Yeni sekreterim. Yarın ona yeni bir yer bulacağız. Ama bu gece burada kalacak. Temiz ve rahat bir odaya, düzgün bir banyoya ve sıcak bir akşam yemeğine ihtiyacı olacak." Bırakmadan önce bileğini sıktı. "Doğru değil mi?"

Beşinci Bölüm

Izzy her zaman "lütfen "in sihirli bir sözcük olduğuna inandırılarak yetiştirilmişti.

Yanıtlanmıştı.

Görünüşe göre, sihirli kelime "akşam yemeği" idi. Ayrıca, "banyo" ve "konforlu oda" kelimelerinin de kendilerine özgü cazibeleri vardı. Arka arkaya söylendiklerinde bir büyü gücüne sahip oluyorlardı. Izzy hayır diyememişti.

"Umarım bu gecelik bu kadar yeter, Bayan Goodnight." Duncan ona küçük, seyrek döşenmiş bir odayı gösterdi. "Yetersiz olduğunu biliyorum ama şatodaki tek düzgün yatak bu. Benim yatağım."

"Bunu teklif etmeniz ne kadar cömertçe." Ve ne gariptir ki, tek bir tane olacaktı. "Dük'ün yatak odası yok mu?"

"Hayır." Duncan sanki bunun sık sık tartışılan bir konu olduğunu anlatmak istercesine içini çekti. "O büyük salonda uyuyor."

Izzy uşağı inceledi. Uzun boylu ve zayıftı, koyu renk saçları şakaklarında gümüş rengine dönmüştü. Dükün aksine, fırçalanmış siyah bir palto, şık bir boyunluk ve pırıl pırıl çizmeler giymişti.

"Yani sen Rothbury'nin uşağısın?"

"Evet. Görünüşü bu kadar kasıtlı olarak pasaklı iken bunu söylemek bana acı veriyor. Bu bir utanç kaynağı."

"Peki ne zamandır burada yaşıyorsunuz?"

"Yedi aydır, bayan. Yedi uzun ay."

Tanrım. Yedi ay çok uzun bir süreydi. "Ne oldu?" diye sordu. "Dük nasıl yaralandı?"

"Bayan Goodnight, Majesteleri daha doğmadan önce bile aileye hizmet ediyordum. Görevim ve onurum gereği işverenim hakkında dedikodu yapmaktan kaçınmak zorundayım."

"Evet, elbette. Özgürlüğümü bağışlayın. Ama sormak zorundaydım."

Izzy hikâyeyi Dük'ün kendisinden öğrenmesi gerektiğini düşündü.

Duncan birkaç sefer boyunca valizini, basit ama doyurucu yiyeceklerden oluşan bir tepsiyi, ılık su dolu bir ibriği ve bir leğeni getirdi.

"Size daha iyi bir konaklama sunamamak bana acı veriyor, Bayan Goodnight."

"Lütfen endişelenmeyin. Bu çok güzel." Yarasaların olduğu o dehşet odasına kıyasla her şey çok güzeldi.

"Bu çok sinir bozucu. Uzun aylar boyunca her türlü vale hizmeti girişimim geri çevrildikten sonra, nihayet Gostley Şatosu'nda bir misafirimiz var. Uygun bir misafir süiti ve yedi çeşit akşam yemeği için neden olması gereken bir misafir." Sesini gereksiz bir fısıltıya düşürdü. "Siz Bayan Izzy Goodnight'sınız, yanılıyor muyum?"

Başını salladı. "Beni duyduğuna şaşırdım. Dük duymamıştı. Okuyucu olmadığını söyledi."

"Oh, değil. Değildi de. Bu konuda ben de değilim. Sadece bir yıl okula gittim. Ama hizmetçimiz babanın taksitlerini hizmetçi odasında okurdu. Gölge Şövalye? Cressida ve Ulric? Bana bir şey söyleyebilir misin?"

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Hayır."

"Cüretimi bağışlayın. Ama sormak zorundaydım."

Gülümsedi. Herkesin sırları vardı. "Anlıyorum."

Çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Yalnız kaldığında, Izzy kendini rahat ettirmeye çalıştı.

Kardelen, elbette, ölüp cennete gitmiş de olabilirdi. Hazır kemirgen kaynağıyla bu şato, küçük canavarın Londra'nın en iyi otelinde kalmasına eşdeğerdi.

Soyunup saçlarını örerken Dük'ün ellerinin saçlarına dolanışını hatırladı. Yarasalardan saklanmak için birlikte eğildiklerinde vücutları arasındaki karıncalanma gerilimini.

Hâlâ içinde kaynayan o gerilimi hissediyordu.

Seni çekici bulmuyor, dedi kendi kendine. Sadece gözünü korkutmak istiyordu ve ayrıca - girişebileceği tüm flörtler

Yanlış anlaşılma. Gözleri görseydi ilgilenmezdi.

Dar yatağa tırmanmadan önce çakmaktaşıyla güdük bir konik yaktı, ardından bir tutam balmumuyla yere sabitledi.

Soğuk ve yalnız bir gece olacaktı. Izzy dayanmak için kendini çelikleştirdi

o.

Bu kalenin tapusu ona verilmişti. Şimdi bu şatoda hak iddia etmeliydi. onun metresi olarak yerini kazanacaktı. Ve kazanacaktı da. Giysileri ve Lilith Teyze'nin ona bıraktığı bir dizi sedef küpe dışında, Gostley Kalesi Izzy'nin sahip olduğu bir ya da iki sterlinden daha değerli ilk şeydi.

Bundan vazgeçmeyecekti.

Bu gece hiçbir yarasa, sıçan, hayalet ya da yaralı düğ onu korkutamayacaktı.

Ama karanlıktan kaçamadı.

Karanlıktan korkmak çocukça bir şeydi. Yetişkin bir kadın olarak Izzy bunu anlıyordu. Bunu aklıyla biliyor ve ruhuyla hissediyordu ama içgüdüleri buna asla ikna olmuyordu. İçgüdüleri asla ikna olmazdı. Çivileri yerinden oynatacak türden bir çarpıntıyla onu uyandıran kalbi de öyle.

Yatağında dimdik oturdu, kafası karışmıştı ve soğuğa rağmen terliyordu. Mumu kendi kendine sönmüş olmalıydı. Her şey siyahtı. Ay ışığının en ufak bir parçasının bile görünmediği kalın, bunaltıcı bir siyah deniz.

Gözleri gerildi, her yöne baktı, herhangi bir kıvılcım ya da gölgeye rastlayamadı ama aramaktan da vazgeçmedi. Çakmaktaşını aradı ama bulamadı. O lanet şeyi nerede bırakmıştı?

Bundan nasıl da nefret ediyordu. Korkusundan ve bunun onu ne kadar aptal yaptığından. Dün Northumberland'e tek başına yolculuk yapmış, bir ortaçağ kalesini ele geçirmiş ve yaralı, öfkeli bir düke karşı direnmişti. Ne olursa olsun kendini güçlü bir kadın gibi hissetmesi gerekirdi. Ama gecenin karanlığında, her *zaman-her* zaman-dokuz yaşında ve dehşet içindeydi.

Uzak anılar pençeleriyle geri geldi. Yutkundu ve boğazı acımıştı. Sanki saatlerce çılgılık atmış gibi.

Titremeye başladı. Drat.

Izzy dizlerini göğsüne daha sıkı bastırdı ve kollarını dizlerine dolayarak sıkı bir top gibi kıvrıldı.

Saat kaçtı? Uyanmadan önce gecenin büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiş olmayı umuyordu ama muhtemelen saatin gece yarısı ya da biraz geçmiş olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Şafaktan önce bir sonsuzluk. Her kalp atışı bir ömre dönüşüyordu. Saatlerce burada duracak, karanlığa bakacak ve saf bir ıstırap hissedecekti.

Sadece bu gece, dedi kendi kendine. Sadece bir gece dayanmalısın. Ve bir daha asla bu kadar kötü olmayacak.

Sonra duydu.

Hayalet gibi inleme ya da sızlanma yok. Sadece hafif, ritmik bir kazıma. Geri, sonra ileri.

Geri... sonra ileri. Kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. Oh, Tanrım.

Izzy bir seçeneği olduğunu biliyordu. Yatak odasına saklanıp gecenin geri kalanını uykusuz ve perişan bir halde geçirebilirdi. Ya da gidip araştırabilirdi. Eğer bu şatoda gerçekten kalmak istiyorsa, şatonun sahibi olmalıydı.

Titreyen bacakları üzerinde odasından çıktı, sarmal merdivenlerden aşağı inip ana koridora doğru ilerledi. Kazıma sesi devam ediyordu.

Ona doğru ilerledi.

Muhtemelen rüzgârda hareket eden bir dal ya da panjurdur, dedi kendi kendine. Kesinlikle bir hayalet değil. Ne de yılan. Ne de bir sınır isyancısının asılmış bedeni, çürüyüp sadece kemikleri kalana kadar bir kırıktan sarkıtılmış, ayak parmak kemikleri yerleri kazıyacak kadar ileri geri sallanmıştı. Yüzyıllar sonra taşa oluklar bırakarak.

Durdu ve kendini salladı. Artık babasını duyabiliyordu.

Tanrının kanı, Izzy. Çok korkunç bir hayal gücün var.

Evet, vardı. Bazen bir lütuftu ama karanlıkta her zaman bir lanetti.

Koridor boyunca ilerledi, büyük salondan gelen soluk ama umut verici kırmızı ışığa doğru hızla ilerledi. Orada ışık ve ısı vardı. Ocaktaki ateş hâlâ yanıyor olmalıydı - dük daha önce üzerine küçük bir ağaç koymuştu, ayrıca iki parçalanmış sandalyenin kalıntıları da vardı.

Tek ihtiyacı olan birazcık ışıktı. Izzy birazcık -sadece birazcık- görebildiğinde her şey hakkında çok daha iyi hissedecekti. Bu her zaman böyleydi.

Parmak uçlarında büyük salona girdi ve ocağa doğru dikkatle baktı. Şöminenin tepesine tünemiş bir şamdanın içinde yanmayan bir konyak gördü.

Mükemmel.

Yerde sekerek ilerledi ve şamdana uzandı. Bir ons ağırlığındaki şey otuz kilo ağırlığındaydı. Pirinç tutucudan vazgeçerek mumu yerinden söktü ve ateşte yaktı.

Elinde parlayan mumla daha rahat nefes alabiliyordu. Bir dakika boyunca olduğu yerde durdu ve sadece bunu yaptı. Nefes alıyordu.

"Bayan Goodnight."

Izzy yerinden sıçradı. Neredeyse mumu düşürüyordu.

"Şimdiden kaçıyor musun?" diye sordu kuru bir sesle. "Bir gece bile dayanamıyor musun?"

Döndü ve bir eliyle geceliğinin açık boynunu kavradı. Dük orada, beş adım ötede, hâlâ giyinik bir halde duruyordu. Anlaşılan uyanıktı. Ve yürüyordu. Duyduğu ses bu olmalıydı; taşlara sürtünen ayak sesleri.

"Hayır, ben . . . Hiç de kaçmıyorum." Rahat görünmeye çalıştı. "Sadece uyuyamadım."

"Anladığım kadarıyla çok korkmuş." Ceketinin cebine bir matara yerleştirdi.

"Çok heyecanlıyım," diye yalan söyledi. "Bana koca bir şato miras kaldı ve henüz hiçbirini görmedim. Keşfetmeye hevesliyim."

"Gecenin köründe mi? Odana dön. Karanlıkta etrafta dolaşamazsın. Senin için güvenli değil."

Onun yanına doğru ilerledi. "Bana katılmak mı istiyorsun o zaman?" "Bu da güvenli değil," diye mırıldandı.

Yine de bir elini kızın sırtına koydu ve kız büyük salondan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başlarken onu yakından takip etti. Merdivenin tepesinde, koridordan aşağı dönerek odasına doğru çekildi. Şöyle düşündü.

"Gördün mü?" dedi. "Zaten yanlış yöne dönmüştün."

Izzy sessiz kaldı, hatasını kabul etmemeye kararlıydı. "Kaybolmadım. Keşfediyorum."

İnanmayan bir ses çıkardı.

"Bana bir şey olmaz. Sıçanlardan korkmuyorum. Yarasalar şimdilik gitti. Ve hayaletlerin gerçek olduğuna inanmıyorum."

"Benim gerçek olduğuma inanıyor musun?" diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse, Izzy'nin şüpheleri vardı. Adam hayattan çok daha büyük görünüyordu. Vahşi hayal gücüyle o bile Rothbury Dükü gibi birini hayal bile edememişti.

Koridorda ilerlerken eli kızın belinden hiç ayrılmadı. Teni onun dokunuşunun altında yanıyordu.

Elindeki mumu çoğunlukla boş olan bir dizi odaya tuttu. "Yarın buraları iyice araştıracağım ve yatak odam için bir başkasını seçeceğim."

"Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz? Kumaşlara, mobilyalara, hizmetçilere ihtiyacınız olacak. Size hiç maaş vermeyeceğim. Hiç paranız yok."

Acı bir gerçek. Izzy bunu da düşünmüştü elbette. "Yarın araştırmamı yaparken, değerli eşyaları kataloglayacağım. Eminim burada satmaya değer bir şeyler vardır."

İnkâr etmekte gecikmedi. "Satmaya değer bir şey olsaydı, yıllar önce yağmalanmış olurdu. Burada değerli hiçbir şey yok. Kurtarmaya değer hiçbir şey yok."

Değerli bir şey yok mu? Kurtarmaya değer bir şey yok mu?

Kendisini bu değerlendirmeye dahil etmedi, değil mi?

Endişeyle dönüp ona baktı. Mumun titrek ışıltısı yüzünün sol tarafındaki yakışıklı düzlemlerin üzerinde dans ediyordu. Ama sağ tarafındaki yara izi aydınlatmaya meydan okuyor, mumun altın sıcaklığından kaçıyordu. Geceleri yarası daha da geniş, daha dramatik görünüyordu.

İyileşmemiş görünüyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Bu kalenin her santimini biliyorum," dedi. "En alttaki mahzenden en üstteki kuleye kadar."

Solunda küçük, karanlık bir kemer onu çağırıyordu. Gözü ona ve ötesindeki merdivenin nazlı fısıltısına takıldı. Küçük, yaramaz bir entrika örgüsü, görüş alanının dışına doğru uzanıyordu.

"Yan tarafta bir kemer var," dedi. "Eğer kaleyi ileri geri biliyorsan, orada ne var?"

"Otuz dört merdiven ve tepede yaklaşık altı adım genişliğinde dairesel bir oda." "Vay canına," dedi Izzy etkilenmiş bir ifadeyle. "Bu çok spesifik bir cevaptı."

"Benden şüphe ediyorsanız kendiniz sayın."

Onun yanından ayrıldı ve mumuyla yolu aydınlatarak küçük, kıvrımlı merdiveni yukarı ve yukarı doğru takip etti. Yol dardı ve Izzy gibi hafif yapılı biri bile olsa eğik bir açıyla tırmanmak zorundaydı. Geniş omuzlu Rothbury geride kaldı.

"Otuz bir, otuz iki, otuz üç ..."

Haklıydı. Tam otuz dört adım sonra küçük, yuvarlak bir odaya çıktı. Yarasa yoktu. Sıçan yoktu. Hayalet de yoktu. Sadece tek bir pencere yarığı vardı. Engebeli taş zemini temkinli adımlarla geçti ve başını dikdörtgen açıklıktan içeri soktu.

Oh.

Oh, onun kalbi.

Vücudundan fırlayıp yere düşmesini engellemek için bir elini göğsüne bastırmak zorunda kaldı.

Ne kadar görkemli.

Kule kalenin üzerindeydi ve ağaçlar ya da tepeler tarafından engellenmemiş bir manzara sunuyordu. Tam tepesinde bir parça gökyüzü açılmıştı. Yıldızların arasında süzülüyordu.

Elinde parlayan koni, neredeyse bir yıldız *olduğunu* hayal edebiliyordu. İzole edilmiş. Kalabalıklar arasında önemsiz. Yine de her parça ısı ve kalp ile ateş gibi.

Uçsuz bucaksızlığı düşünmenin kendisini biraz daha az yalnız hissettirmesi tuhaftı. Yeterince uzaktan, başka bir dünyada, belki de bir takımyıldızın parçası gibi görünebilirdi.

"İşte bu kadar." Kelimeleri yüksek sesle söyledi, böylece onları geri almak mümkün olmayacaktı. "Bu benim. Yarasalar, fareler, hayaletler umurunda değil. Bu kule benim yatak odam olacak ve bu kale benim evim olacak."

Dük otuz dördüncü merdiveni tırmanarak ona katıldı. "Son kez söylüyorum, burada kalamazsın."

"Neden?" Odanın etrafına bakındı. "Kule yapısal olarak sağlam değil mi?"

"Hayır. Tehlike yıkılan duvarlardan kaynaklanmıyor. Farelerden, yarasalardan ya da hayaletlerden de değil." Parmaklarını duvarda gezdirerek kulenin çevresini dolaştı, ta ki parmakları kadının kolunu sıyrana kadar. "Benden geliyor."

İri yarı ve güçlü bir adamdı. Eğer ona gerçekten zarar vermek istiyorsa, Izzy'nin bu konuda yapabileceği çok az şey vardı.

Ama kalbinde, onun bunu yapacağına inanmıyordu.

Onun bir sineği incitmeyeceğini söyleyemezdi. Ama bir gelinciği incitmeyi reddetmişti ve bu daha çok şey ifade ediyor gibiydi.

"Bayan Goodnight, ben yalnızlık içinde çok zaman geçirmiş bir adamım. Siz savunmasız, baştan çıkarıcı bir kadınsınız. Sizin için heceleme gerek var mı? D-A-N . . . ger'desiniz."

Gülmemek için kendini zor tuttu. "Yazım tarzın biraz korkutucu." "Senin ırzına geçebilirim."

Bunu çok ciddi bir şekilde söylemişti. şimdi gülmekten kendini alamıyordu. Adamın kaşları çatıldı. "şaka yaptığımı sanıyorsun."

"Oh, hayır," dedi. "Sana glmüyorum. Bağışlayın beni. Kadınları baştan çıkarma konusundaki becerinizden şüphe etmiyorum. Eminim baştan çıkarma konusunda oldukça başarılısınızdır. Hatta uzman. Güldüm çünkü hiç kimse beni baştan çıkarmakla tehdit etmemişti."

"Buna inanmayacağım. Bu sala mı?" Dokunuşu boynuna doğru kaydı. "Ve bu yumuşaklıkla? Bir baştan ıkarıcının sesine sahipsin."

Izzy'de soğuk algınlığı başlangıcı vardı ve bunu ona söyleyebilirdi. Hiçbir zaman ırzına geçilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmamasının çok mantıklı bir nedeni olduğunu ve bunun da sade olması olduğunu açıklayabilirdi.

Ama burada ve şimdi gerçekten sade miydi? Kr bir adamla, karanlıkta? Eğer baştan ıkarıldıysa . . .

Bu onu baştan çıkarıcı yapmaz mı?

Güzel kadınları hep kıskanmıştı. Yalnızca güzelliğin kendisi için değil, nitelikler hangi tanrı tarafından verilmiş olursa olsun, güzellik özgüvene bağlıymış gibi göründüğü için. Bunu her şeyden çok arzuluyordu.

Kadının omurgasına bir dokunuş yaptı ve eli, örülmüş saçlarını kenara iterek çıplak boynuna yerleşti.

İçinden muhteşem ve sarhoş edici bir g dalgası geçti.

"Kim böyle bir kadının denenmeden gitmesine izin verir?" Adam onun ensesini okşadı. "Hiçbir erkeğin denemediğine inanmayacağım."

"Oh, nasıl olduğunu bilirsin," dedi hafifçe. "Gzelliğimin baş döndürücü derecesinden olmalı. Bu onları uzaklaştırıyor." şüphesiz, şaka tonunu yakalayacaktı. Ve eğer onu ciddiye alırsa... Bu kimi incitebilirdi ki? "Sanırım bütün beyefendilerin gözü korkuyor."

Başparmağı dudaklarına sürtündü. "Gözüm korkmuyor." Birden kendini o kadar da cesur hissetmedi.

"Tanrım, saati bir düşünün," dedi. "Eğer yarın burayı iyileştirmeye
b a ş l a y a c a k s a m , sanırım bu gece evime dönmeliyim-"

Erimiş balmumundan bir damla aşağı doğru yuvarlanarak elini yaktı.
Izzy mumu düşürdü. Alev daha yere düşmeden söndü.

Taret anında karanlığa gömüldü.

Kalp atışları hızlanmaya başladı. Oh, kahretsin. Ve tam da onunla baş
edebilecekken. Onun gözünde bir kadın olmak buraya kadarmış. Onun
baştan çıkarıcısı olmak için çok fazla. Ne hissettiğini bilse ona gülerdi. Bu
küçük kız herhangi bir kalede nasıl hak iddia edebilirdi? Yağmurda bayılan,
yarasalara çığlık atan ve karanlıkta çaresizce titreyen bir ninni idi.

Belki de titreyen kısmı fark etmezdi.

Elleri kadının omuzlarına gitti. "Titriyorsun." Drat,
drat, *drat*.

"Ben iyiyim. Sadece mumu düşürdüm, hepsi bu. Eğer biraz daha iyi
olursan

... " Sertçe yutkundu. "Beni alt kata geri götürmek için." "Hiç
sanmıyorum."

Oh, Tanrım. Midesi dibe vurdu. Onu burada bırakacaktı. Tek başına. Bu
küçük odada, otuz dört basamak yukarıda, sefil, hareketli karanlığın içinde.
Ve bu ona ders olacaktı, değil mi?

Ama onu terk etmedi. Onun yerine, onu kollarına aldı.

Ve onu kendine çekti.

Izzy nasıl direneceğini bilmiyordu. O güçlü eller... Dönen karanlıkta tek
dayanağı onlardı. Şaşkınlıktan sersemlemişti, çok korkmuştu.

Sonra aniden . . .

Çok öpülmüştü.

Altıncı Bölüm

Ransom onu öptü.

Yüzünü elleriyle çerçeveledi, onu hareketsiz tuttu ve dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi. Başlangıç yok, incelik yok. Sadece dudaklarını onunkilere güçlü ve inatçı bir şekilde bastırdı.

Birkaç şeyi anlaması gerekiyordu ve bunları kelimelerle açıklamaya çalışmaktan bıkmıştı.

Kız çok masumdu. Şövalyelik ve romantizm masallarıyla büyümüştü.

Ransom gibi bir adamın nasıl bir tehlike oluşturabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok iyi. Göstereceği büyük bir acı yok. Bu davetsiz öpücük onu bu gece odasına kaçtırtmalı, sonra da sabah,

Uzakta.

"İşte," dedi öpücüğü keserek. "Beni doğuştan iyi bir adamla karıştırmış gibisin. Umarım bu senin için meseleleri açıklığa kavuşturur."

Onu serbest bıraktı ve kaçması için ona alan açtı.

Onun yerine, ellerini gömleğinin içine soktu ve sıkıca sarıldı. "Tekrar yap." Bir an için konuşamadı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Tekrar yap," diye fısıldadı. "Çabuk ol. Ve bu sefer doğru yap."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu benim ilk öpücüğümdü. Ne zamandır ilk öpücüğümün hayalini kuruyorum biliyor musun?"

Ransom bilmiyordu. Daha az umursayamazdı.

"Tüm hayatım boyunca." Yumrukları vurgulamak için göğsüne vuruyordu. "Ve bana yardım edin, Majesteleri, bunu mahvetmenize izin vermeyeceğim."

"Anlıyor gibi görünmüyorsunuz. Bu küçük egzersizin amacı daha ziyade romantik hayallerini yok etmektir."

"Hayır, anlamıyorsun." Daha da yaklaştı, hâlâ sıkı sıkı sarılıyordu. "Her zaman hayatın bana verdiklerini en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştım. Küçük bir kızken, bir kedi yavrusuna hasrettim. Onun yerine bir gelinciğim oldu. İstedğim evcil hayvan değildi ama Kardelen'i aynı şekilde sevmek için elimden geleni yaptım."

Bir adım geri çekildi.

Kız da onunla
birlikte hareket etti.

"Babam öldüğünden beri, evim diyebileceğim bir yer arıyordum. En mütevazı kulübe bile yeterdi. Bunun yerine, Nowhere, Northumberland'de perili, istila edilmiş bir kale miras kaldı. İstedğim gibi bir ev değildi ama onu bir yuva yapmaya kararlıyım."

Yüzünü onunkine doğru eğdi. Nefesini boynunda hissedebiliyordu. Yumuşak bir sıcaklık.

"Ve küçüklüğümden beri," diye fısıldadı, "ilk öpücüğümün hayalini kurdum. Kalbimin derinliklerinde bunun romantik, şefkatli ve dizlerimi eritecek kadar tatlı olacağını biliyordum."

"Artık yanıldığını biliyorsun. Bu yaşa kadar hayal kırıklığına alışmış olman gerekirdi."

"İşte burada yanılıyorsun." Gömleğinin önünü sıkıca kavradı. "Buna karşı savaşmaya başladım. İlk öpücüğümü mahvedemeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim. Beni tekrar öpeceksin, hemen şimdi. Ve bunu daha iyi yapacaksın."

İnanamayarak başını salladı. "Her şey bitti. Çoktan bitti. Seni tekrar öpsem bile, bu artık senin ilk öpücüğün olmayacak."

"Bu sayılır," dedi. "Aynı kucaklaşmanın bir parçası olduğu sürece, hepsi bir sayılır."

Lanet olsun. Kadınlar bu kuralları nereden bulmuşlar? Bir yerlerde bir kitapta mı saklıyorlardı? Bazen kadınların hepsinin avukat olup olmadığını, erkeklerden inatla sakladıkları kapsamlı bir Romantik Hukuk kuralları olup olmadığını merak ediyordu.

"Tereddüt etmeyi bırak," diye ısrar etti. "Eminim o öpücük yapabileceğinin en iyisi değildi."

Öfkelendi. "Tabii ki değildi."

"Demek istediğim, bu konuda genelleme yapabilecek kadar çok kez at sırtında seviştiniz. Nasıl öpüşüleceğini bundan daha iyi biliyor olmalısın. Ben

kadar bu kuleden ayrılmamak-"

Onu omuzlarından yakaladı ve tekrar öptü. Bu sefer daha sert. Esasen sadece gevezeliğini susturmak için, ama aynı zamanda asıl anlamın altını çizmek için. Eğer kız yıldız ışığında şefkatli anlar istiyorsa, Ransom onun erkeği değildi. Fiziksel zevk söz konusu olduğunda, saldırgan, cesur ve bundan utanmayan biriydi. Bunu iki kez vurgulaması gerekiyorsa, öyle olsun.

Ama onu öperken bir şeyler çok ama çok ters gitti.

Bu kez o da onu öptü. Sadece merakla ya da sanatsız bir coşkuyla değil, kaburgalarını sızlatan tatlı, sınırsız bir tutkuyla.

Gözleri şok içinde fal taşı gibi açıldı, gerçi bir şey fark etmedi. Hâlâ göremiyordu, sadece hissediyordu.

Yüce Tanrım, *hissetti* mi?

Bu . . . Bunun olmaması gerekiyordu.

Dudakları adamın tahmin ettiğinden bile daha cazipti. Dolgun, geniş, şehvetli. Sırayla her birinin tadını çıkardı, sonra dilini dudaklarının arasında gezdirdi. Öpücük öpücüğe, tat tada eşleşti.

Bir koluyla onu kendine doğru çekti. Dilini derinlere soktuğunda, kadının ağzı onunkinin altında değişti ve yumuşadı. Cömert. Verici.

Bu, uzun zamandır arzuladığı her şeydi. Yakınlık, sıcaklık, tatlılık, teslimiyet.

Yaralanmasından bu yana geçen aylar boyunca kendini bu kaleye hapsetmiş olabilirdi ama hareket etmeyi bırakmamıştı. Her gece burada yürüyor, galerileri geçiyor, merdivenleri tırmanıyor, odaları adım adım ölçüyor ve adımlarının taşa nasıl yankılandığını öğreniyordu. Saatler saatleri, günler günleri, aylar ayları kovaladı.

Önce, uzuvlarından eksilen gücü yeniden kazanmak için yürümüştü. Sonra da gözleri olmadan bu kaleyi tanımak için yürüdü. Kendi kendine, bir enkaz olabilir ama sakat kalırsa lanetleneceğini söyledi.

Ama onu yürümeye, Gostley Kalesi'nin koridorlarında ve kulelerinde sinsice dolaşmaya iten başka bir şey daha vardı. Dinlenmek istese bile dinlenemezdi. En azından uygunsuz miktarda viski içmeden. Kendini hiç rahat hissetmiyordu. Gerçek huzuru hiç tatmamıştı. Asla da bilemeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Ve şimdi ... şimdi, bu kadın onun işkence gören, gezinen parçasını yakaladı ve öptü. Uzun zamandır görmediği bir sevgilinin onu evine davet etmesi gibi.

İyi Tanrı. İyi Tanrı.

Onu *her şeyiyle* öptü. Sanki istiyormuş gibi. Sanki *hep istemiş* gibi. Sanki küçük, ince vücudu, büyüleyici bir iksirin kurnazca hazırlanmış sürahisinden başka bir şey değildi. Yıllardır bekleyen, yıllanmış ve mantarlaşmış bir arzu özü. Sanki tek bir öpücükle, yükünden bıktığı için her şeyi ona yükleme şansını hissetmişti.

Bu tatlılığı al, dedi öpücüğü. *Bu tutkuyu al. Her şeyimi al.*

Daha fazlası için çaresizce kızın ağzını iyice araştırdı.

Bu pervasız hediyeleri reddetmeliydi. Ama kendini geri çekmeyi başaramadı. Onun arzuları da uzun zamandır kafesteydi. Kızın alevlendirdiği özlemden kaçamazdı. Vücudunun verdiği sert ve sıcak tepkiyi inkâr edemezdi; siki geyik derisi şalvarının üzerinde boş yere zonkluyordu.

Tanrım, yaşadığını hissediyordu. Tamamen canlı, öldüğünden beri ilk kez. Öldüğünden beri.

Ransom bu "Dikkat-Tehlikeli-Öpücüklerim" numarasının Izzy Goodnight üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını bilmiyordu ama şu kadarını biliyordu.

Bu öpücük *onu* botlarına kadar sarsmıştı.

Izzy, ilk öpücüğünün umduğu ve hayal ettiği gibi olmadığını düşündü.

Bin kat daha fazlaydı. Şimdi

bu gerçek bir öpücüktü.

Sadece morarmış dudakların sert bir baskısı değil, ne yaptığını bilen bir adam tarafından gerçek, gerçek bir öpücük. Onu sadece beceriyle değil, *tutkuyla* da öpüyordu. Ve *şevkle*.

Ve dil.

Hepsinden iyisi, bir şekilde onun dudaklarına karşı hırlamasına neden olacak şekilde davranmayı başarıyordu. Bunun tamamen şans olduğunu düşünmek zorundaydı. Ya da belki de Londra'daki dans ustalarının öpüşmeye eşdeğer bir örneği idi - bir kızın sadece onu takip ederken zarif ve yetkin görünmesini sağlayanlar.

Önemli değildi. Öpülüyordu ve o da karşılığında öpüyordu ve şu ana kadar aşışılabilir bir felaket olmamıştı.

Bu muhteşemdi.

Bir gün içinde ikinci kez dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

Dengesini sağlamak için kollarını onun boynuna doladı. Sonra parmaklarını ensesinde birleştirmenin ve saçlarının ağır buklelerini karıştırmanın katıksız zevki için onları orada tuttu.

Çok güzel kokuyordu. Çok basit ve çok erkeksi bir şekilde güzel. En mütevazı, en beklenmedik kokuların nasıl olup da egzotik bir kolonyaya dönüşebildiği ona hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer biri bir şişe viski, bir parça eski deri ve bir kalıp sade sabunu bir araya getirse, sonra da hepsini birkaç tutam köpek tüyüyle birbirine bağlasa, ortaya çıkan "buketin" bir kucak dolusu gülden daha cazip kokmasını kimse beklemezdi. Ama bir şekilde öyle oldu.

Bir de ateşi vardı. Ondan yapılmış gibiydi. Adam kömür ateşiyle yanan bir fırın gibiydi. Kavrayan ellerinden, sert göğsünden, dudaklarından sıcaklık yayıyordu.

Oh, dudakları. Çenesini ve çenesini kaplayan bıyıklar aşındırıcıydı ama dudakları . . . tam olarak yumuşak değildi. Yumuşak, yastık ya da taç yaprağı demekti ama onun dudakları esneklik ve yumuşaklığın mükemmel bir karışımıydı. Ver ve al.

Sonunda tekrar ağzına ulaştığında, tadını adlandırmak kolaydı. Viski ve çay. Ve dilini derine soktuğunda, viski ve ihtiyaç.

Çok fazla ihtiyaç var.

En heyecan verici, sarhoş edici kısmı da buydu. Kucaklayışındaki her şey ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu ve asıl şaşırtıcı olan da *onda* ihtiyacı olan bir şeyi arıyor olmasıydı. Elini geceliğinin arkasına doladı ve sanki o şeyin peşindeymiş gibi onu daha derinden, acımasızca öptü. Onu arıyordu.

Ve bir parçası teslim olmaktan başka bir şey istemiyordu. Ondan istediği her şeyi memnuniyetle sunmak istiyordu.

Dikkatli ol, Izzy.

"Yeter." Bu sert sözle birlikte onu serbest bıraktı. O kadar hızlıydı ki, neredeyse tökezliyordu.

Zorlu nefes alma sesleri kulenin içini doldurdu.

En sonunda küfretti. "Bu bir felaketti."

Izzy elini şakağına götürdü. Yine karanlıkta yalnızdı ve başı dönüyordu. Zekice ve sofistike bir cevap vermenin tam sırasıydı.

Onun yerine ağzından çıkan şey, "Önce sen beni öptün." oldu.

"Sen de beni öptün."

"Ve sonra beni daha çok öptün." İç çekti. Sofistike şakalar buraya kadarmış. "Endişen buysa bunu çok fazla büyütmeyeceğim. Beni sadece gözümü korkutmak için öptüğünü biliyorum. Ama şunu bilmelisin. İşe yaramadı."

"Sanırım işe yaradı." Onu tekrar kendine çekti. "Kalbinin çarptığını hissettim."

Eğer çarpan bir kalp korku belirtisiyse ...

Bir elini adamın göğsüne dayayarak oradaki gümbür gümbür atışı bastırdı. Adam dehşete düşmüş olmalıydı.

Izzy ona karşı garip bir sempati duyuyordu. Sör Henry Goodnight'ın kızı olarak büyümek ona erkeklik gururu hakkında her şeyi öğretmişti. Babası yıllarca düşük maaşlı, hayal kırıklığına uğramış bir akademisyen olarak bilinmezlik içinde çalışmıştı. Hikâyeleri başarıya ulaştığında, okuyucuların övgüleri onu ayakta tutan gıdaydı. Bir hafta ya da daha uzun süre övgü almadan duramazdı.

Ve eğer gurur orta yaşlı bir bilgin için bu kadar önemliyse, Izzy bunun Rothbury Dükü gibi bir adam için ne kadar hayati olduğunu ancak hayal edebilirdi. Onun gibi genç, güçlü ve hayatının baharında bir adam için körlüğe alışmak ne kadar zor olmalıydı. İlk kez başkalarına güvenmek zorunda kalmıştı. Bu duygudan nefret ediyor olmalı.

Böylece Gostley Şatosu'nu adım adım, aydan aya öğrenmiş, kafasında her odanın özenli bir haritasını oluşturmuştu. Artık bu kale onun gururu için bir kaleydi. Hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu hissettiği tek yerd.

Ve bugün ... yasal bir tuhafılık sayesinde, onu kaybetmişti. Sade, beş parasız bir kız kurusuna.

Ondan nefret etmesi çok da şaşırtıcı değildi.

Ama Izzy'nin onu anlaması ve sempati duyması pes edeceği anlamına gelmiyordu. Sırf onun gururunu yatıştırmak için kendi çıkarlarından vazgeçemezdi. Bu hatayı daha önce de yapmıştı ve bu yüzden kendini burada, beş parasız ve gidecek hiçbir yeri olmayan harap bir kalede bulmuştu.

Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Başka kimse yapamazdı.

"Endişelenmenize gerek yok, Majesteleri. Evrakları ve yasal işlemleri gözden geçirmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Bu arada, söz veriyorum, fazla sorun çıkarmayacağım." Adamın göğsünü nazikçe okşadı.

Adamın eli kadının ön koluna kapandı ve onu itti. "Sabah olacağınız şey, Bayan Goodnight, gitti. Sizi evinize geri götüreceğim.

Şimdi yatak odasına. Sabah olduğunda sana kalacak başka bir yer bulacağım."

Izzy sakinleşti, gücünü yarına sakladı. Sabahleyin, onun gitmesini sağlamaya çalışacaktı. Onu korkutabilir, ona bağırabilir, tehditler savurabilir ya da öpebilirdi.

Bu kale duvarları kadar güçlü olacaktı.

Bir santim bile vermeyecekti.

Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Ransom, hepsi de pantolonunun paçalarını zorlayan bir inç fazlasıyla uyandı.

Aklında puslu, rüya gibi görüntüler dolaşıyordu. Ellерinin arasından dökülen siyah saçlar ve onun altında hareket eden gür bir ağız. Yumuşak bir el göğsüne yayılmıştı.

Yan döndü ve inledi. Tanrım, o öpücük. O aptal, kötü tasarlanmış, tahrik edici, ruhunu yeniden düzenleyen öpücük.

Gecelerini bu kalede geçiremezdi. Ona başka bir yer bulmalıydı. Bugün.

Doğrulup iki eliyle saçlarını karıştırdı. Banyo yapması gerekiyordu.

Tercihen soğuk bir
tane. "Duncan," diye
seslendi.

Cevap yok. Vale sesi de yok.

Avlunun hemen dışındaki sarnıca doğru ilerledi ve bir kova su çekti. Sonra beline kadar soyundu, kovayı yukarı kaldırdı ve içindeki dondurucu suyu başından ve gövdesinden aşağı döktü.

Şehvet boğulsun.

Magnus sarnıcın yanında ona katıldığında ıslatılmasının soğuk şoku yeni yeni geçmeye başlamıştı. Ransom köpek için biraz su çekti ve kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Günaydın, Majesteleri."

Lanet olsun. Bir gün, bu sesi her yerde tanıyacaktı. Husky. Yumuşak. Çok yakın. Bu kadın ona nasıl sinsice yaklaşıyordu?

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Ayak sesleri avluyu geçerek Ransom'ın sakinliğini bir anda yok etti.

Ransom onu ilk kez görmek için kendini hazırladı.

Duncan ve birkaç işe yaramaz cerrah dışında kimse bilmiyordu ama yaralanması onu *tamamen* kör bırakmamıştı.

Çoğu zaman kördü; en iyi seçebildiği şeyler blok şekiller ve gölgelerdi. Bazen de tamamen kör oluyordu. Her şey karanlık, bulanık bir griydi.

Ama günün çok değerli birkaç saatinde sadece

Kısmen kör.

O saatlerde, gözlüksüz bir yaşlının görüşüne sahipti. Belirsiz hatlar ve birkaç sessiz renk seçebiliyordu. Bir ağaç gökyüzüne karşı bulanık, düzensiz bir yama gibi görünebilirdi, yaprakları peynir üzerindeki küf gibi gri-yeşil bir tonda olabilirdi. Bir kitabın sayfasına bakarsa, koyu renkli bir metin karesini satırlara ayırmaya zorlayabilirdi. Ama hiçbir kelime ya da harf seçemiyordu. Bir yüz hakkında belli belirsiz bir fikir edinebiliyordu - bir çocuğun bez bebeğinin basit yüzü gibi en belirgin özellikler öne çıkıyordu. İki düğme göz, bir kesik ağız. İfade incelikleri yoktu.

En iyi haliyle bu kadarını görebiliyordu. Ve ilk kez, bu bir lütuf gibi görünüyordu. Dün gece Bayan Goodnight'ın hissi, kokusu ve tadıyla kendinden geçmiş olabilirdi ... ama en azından onun görüntüsünden bunalmayacaktı. En iyi ihtimalle, siyah saçlı, kansız, solgun bir sütun gibi görünecekti ona. Tatsız ve sönük.

Buna güveniyordu.

Ama onun görüş alanına girdiğinde, sabah güneşiyle aydınlanan kalenin doğu kemerinin hemen önünde duraklamak gibi kötü bir şansa sahipti.

Izzy Goodnight'a ilk bakışında onu altın rengine bürünmüş olarak gördü. Güneş ışığı ona ince, zarifçe kıvrılmış bir silüet ve alev almış gibi görünen vahşi, gevşek saçlardan oluşan bir taç gösterdi.

Kutsal Tanrı.

Ayakta olsaydı dizlerinin üzerine çökebilirdi. Bir koronun şarkı söylediğini duyduğundan emindi. Bu, haklı olarak "çarpıcı" denebilecek türden bir güzellikti.

Bir tuğla çarpmış gibi hissetti.

Kımılta, diye sessizce yalvardı ona. *Sağa doğru iki adım at. Ya da sola. Hayır, hayır. Sadece tamamen git.*

"Uyanık olduğumu sanmıyordum," dedi.

"Oh, uyandım." Kadının yüzünde bir gülümseme -geniş, kırmızımsı bir kıvrım- belirdiğini gördü.

Bakışlarını kadının vücudunda gezdirerek göğsünün ve kalçalarının puslu ama oldukça belirgin kıvrımlarını inceledi. Dün gece tüm bunları ona karşı kullanmıştı. Ve şimdi neden buna izin verdiğini anlayamıyordu.

"İnanın bana," dedi, "sabahın köründen beri ayaktayım. Kalem keşfediyordum."

Doğru ya. İşte bu yüzden.

Magnus'a bir ıslık çalarak tekrar içeri girdi.

Elbette onu takip etti. Büyük salona kadar.

"Biliyor musun," dedi boğucu bir esnemeyle, "burası sabahları gerçekten çok güzel oluyor. Güneş ışığı pencerelerden içeri giriyor, havadaki tüm o tozu alıp altına dönüştürüyor. Dün zorlu bir başlangıç yaptık ama bugün Gostley Kalesi evimiz gibi hissettirmeye başlıyor."

Hayır, hayır, hayır. Burası evi değildi. Onun için değildi, ve kesinlikle *Onlar*.

"Gömlek giymek ister misiniz? . . bir gömlek giymek ister misiniz, Majesteleri?" diye önerdi.

Cevap olarak kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onu daha rahat ettirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Çay yapacağım," dedi ve ocağa doğru ilerledi. "Oh, bak. Taze ekmek." Bir sonraki konuşmasını ağzı ekmekle doluyken yaptı. "Bunu Duncan mı getirdi, yoksa biri mi getirdi? Dün süt olduğunu biliyorum." Etrafı kurcaladı, yoğun çınlama sesleri çıkardı. "Yumurta olduğunu sanmıyorum. Kendim söylemem gerekirse, çok iyi krep yaparım."

Oh, hayır. Bu daha da kötüleşti.

Çok iyi krep yaparım.

Korkunç.

Daha da dehşet verici olan şey, Ransom'ın kendini birdenbire çok iyi bir krep için aç bulmasıydı. Açlıktan ölüyordu. Açlıktan. Kahretsin, çok iyi bir krep yemek için yanıp tutuşuyordu.

Kendine saygısı olan her çapkının hayatında iki tür kadın vardı: geceleri yatağa götördükleri ve sabahları ona gözleme yapanlar. Eğer aniden aynı kadından ikisini de istiyorsa, bu bir uyarı bayrağıydı. Kör bir adamın bile görebileceği kadar büyük ve kırmızı bir bayrak.

Hemen dışarı çıkın. Tehdit kalenin içinden geliyor.

"Kahvaltınızı basit tutun," dedi. "Ve çabuk ol. Duncan bu sabah sizi köye götürecektir. Sana handa kalacak bir yer bulmaya çalışacağız ya da-"

"Oh, köye gitmeyi çok isterim," dedi. "Ama sadece erzak için. Buralarda ne tür balıklar var? Bahse girerim nehirde çok güzel alabalıklar vardır."

Ransom dişlerini sıktı. Nehirde gerçekten de çok güzel alabalıklar vardı. Bayan Goodnight onları asla tadamayacaktı.

Ayağa kalktı. "Anlaman gerek. Burada kalamazsın. Dün gece aramızda olanlardan sonra olmaz."

"Dün gece," diye tekrarladı. "Evet. Beni yasal olarak bana ait olan bir mülkten korkutup kaçırmaya çalıştığın kısmı mı kastediyorsun?"

"Hayır. Yasak aşıklar gibi öpüştüğümüz kısmı kastediyorum."

"Oh." Kelimeyi uzattı. "Bu. Ama ikimiz de bunun bir şey olmadığını biliyoruz."

Hiçbir şey mi? Kırgın bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu hiçbir şey değildi."

"Sadece bir öpücüktü. Bir öpücük hiçbir şeyi değiştirmez."

"Tabii ki bir öpücük her şeyi değiştirir. Eğer doğru yapılırsa, bir öpücük her şeyi değiştirir. Bir öpücük, uzun, dolambaçlı ve oldukça tehlikeli bir duygusallık yolundaki ilk adımdır. Bu sabah, Bayan Goodnight, geri döndüğünüz yer."

Bir an sessiz kaldı.

"Söz veriyorum, Majesteleri. Bir daha kendimi size doğru fırlatmayacağım. Bir öpücük istedim ve siz de bana bir öpücük verdiniz. Merakımdan kurtuldun."

Tanrım. Demek olan buydu. Kız onu nazikçe yüzüstü bırakıyordu. Ona ilk kez bakma hevesiyle, onun da aynı şeyi yapacağını unutmuştu; kendisine ve tüm yara izlerine ilk kez iyice bakacaktı. Ya da bayıldığı zamanı da hesaba katarsak, ikinci düzgün bakışını.

Artık yakışıklı, çalımlı bir delikanlı değilsin, seni aptal.

Devam etti, "Sizin yazışmalarınızla uğraşmadığımız zamanlarda şato beni tamamen meşgul edecek. Burada yapılacak çok şey var. İncelenecek odalar. Temizlenecek haşarat. Döşenecek uygun bir yatak odası." Yakınlardaki bir sandalyeye çöktü. "Ekmek?"

Elindeki ekmek parçasına dokundu. Adam kızgınlıkla ekmeği aldı ve dişleriyle bir ısırık kopardı.

İlk stratejisine geri dönmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı - onu omzuna atıp götürmek. Sorun şu ki, onu omzuna atmaktan ne kadar hoşlandığını düşünürsek, çok uzağa gidebileceklerinden emin değildi.

"Ama başka bir şey düşünmeden önce" -başını çevirdi ve çözülmüş bukleler alevli bir kasırgaya dönüştü- "saç tokalarımı bulmalıyım. Dün onları nereye koyduğunu biliyor musun?" Uzandı ve onun yanındaki minderleri dürttü. "Belki kanepenin içindedirler."

Biberiye kokusunu duymamazlıktan gelmeye çalıştı ve başaramadı.

"Aha." Keşfederek sıçradı ve kolu onunkine değdi. "İşte onlardan biri. Ve bir tane daha."

Saç tokalarına lanet olsun. Ayağa kalktı. "Burada kalmayacaksın."

"Majesteleri, beni korkutmak için cesurca bir çaba gösterdiniz, ama bana en kötüsünü yaptınız ve işe yaramadı. Vazgeçme zamanının geldiğini düşünmüyor musunuz?"

"Hayır." Parmağını göğsüne sapladı. "Ben pes etmem. Hiçbir şeyden."

"Vazgeçmiyor musun?" Biraz güldü. "Beni bağışlayın ama anladığım kadarıyla aylar önce yaralandınız ve o zamandan beri bu kaleden ayrılmadınız. Londra'daki insanlar öldüğünüzü düşünüyor. Mektuplarınız cevapsız kaldı, hizmetkârlarınızın size hizmet etmesine izin verilmiyor ve köhne, yıpranmış bir şatodaki yaşam koşullarınızı iyileştirmek için hiçbir şey yapmadınız. Hangi 'pes etme' tanımını kullandığınızı bilmiyorum, Majesteleri, ama bu daha çok benimkine benziyor."

Ransom ona öfkelenmişti. Bu ne cüret? Onun neler yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. En basit yeteneklerini yeniden kazanmak için o ilk birkaç ayda ne kadar çok çalışmak zorunda kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tökezlemeden yürüyebilme yeteneği. Otuzdan fazla sayabilmek. Kahretsin, köpeği için ıslık çalmayı yeniden öğrenmesi bile asırlar sürmüştü. Ve ne bir bakıcıya ne de onu neşelendirip cesaretlendirecek bir yönetici kadına ihtiyacı vardı. Bunu kendi başına, adım adım, acı çekerek yapmıştı. Çünkü alternatifi oturup ölmektir.

Kelimeleri ezberden söyledi. "Ben pes etmiyorum." "O zaman kanıtla."

Sakin ol, dedi Izzy dörtnala koşan kalbine. Şimdi sakin ol.

Sonraki birkaç dakika son derece dikkatli olunmasını gerektiriyordu.

Aslında bu adamla attığı her adımı, yaptığı her hareketi, söylediği her sözü ve aldığı her nefesi izlemesi gerekiyordu... ama bu farklıydı.

Rothbury onun üzerinde duruyordu. Gömleksiz, ıslak, vahşi saçlıydı. Günah kadar yakışıklı ve Lucifer kadar öfkeliydi. İstedikini yaptırmaya alışkın bir düğ. Şimdi ona karşı çıkmakla kalmamış, doğrudan meydan okumuştı.

Sözleri alçak sesle ve eşitti ama baruta doğru yanan bir fitil gibi için için yanıyordu. "Sana hiçbir şey kanıtlamama gerek yok."

Ellerini kalçalarına dayadı. Göğüs kaslarından biri öfkeyle seğirdi. Sanki öfkeli bir *homurdanmayı* kaydeder gibiydi. Göğsündeki altın sarısı tüylerin arasından küçük bir su damlası süzüldü.

Izzy saç tokalarını öyle sert tutuyordu ki, tokalar avucunun yumuşak etini ısıırıyordu.

Ayağa kalktı. Çünkü insan gerçek bir huşu duyduğunda böyle yapar.

"Tabii ki hayır, Majesteleri," diye cevap verdi, elinden geldiğince sakın bir şekilde onun öfkeli sol meme ucuna doğru konuşarak. "Ama kanıtlanması gereken şeyler var. Mülkiyet devrinin geçerliliği ve ... ve ... gibi."

Oh, Tanrım. Şimdi *kendi* meme uçları da bu konuşmada söz sahibi olmaya karar vermişti. Ona bu kadar yakın durmak, dün geceki kucaklaşmalarının tüm anılarını geri getirdi. Vücudunda rahatsız edici hisler dolaşıyordu. Öpüşmelerinde bastırıldığı tüm o duygulardan bahsetmiyorum bile.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Güçlü bir elim, sadece ikisi ölü olan birkaç dilde okuryazarlığım ve bol miktarda sağduyum var. Tüm işlerinizi halletmenize yardımcı olacağım ve bu kalenin nasıl satıldığına dair gizemi çözeceğiz."

"Satılmadı."

"Ama ben itilip kakılmayacağım." Izzy gözlerini açtı. Aman Tanrım, adam inatçıydı.

Yakınlık sinirlerini bozmuş olmalıydı ama adamın kendisine baktığını hissediyordu. Ya da onun içinden. Ve birdenbire onun göğsüne baktığı için çok utandığını hissetti.

Sesini yumuşatmaya çalıştı. "Endişeli olduğumu biliyorum."

"Endişeli değilim." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. Kol kasları dikkat dağıtıcı bir şekilde büküldü ve esnedi. "Aman Tanrım, Goodnight. Sen çok can sıkıcı bir kadınsın."

Her şeye rağmen Izzy kendi kendine gülümsedi.

Elinde değildi. Ona kadın demişti.

"İkimizin bu kalede ikamet etmesi mümkün değil. Eğer burada bir ev kurmak istiyorsanız, cesur sözlerden daha fazlasına ihtiyacınız var. Mobilyalara, hizmetçilere ihtiyacın olacak. En önemlisi de bir yoldaş."

"Neden bir arkadaşı? Duncan var. Ve sen varsın."

Homurdandı. "Ben şaperon değilim."

"Seni endişelendiren hâlâ o aptal öpücük mü? Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

"Oh, o öpücük bana bolca anlayış verdi." Adam yaklaştı ve sesini hırıltıya indirdi. Aralarındaki hava ısındı ve göğsündeki su taneciklerinin cızırdayarak buhara dönüştüğüne yemin edebilirdi. "Vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğini anlıyorum. Tadının ne kadar tatlı olduğunu anlıyorum. Ve birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi -tam olarak- anlıyorum. Yatakta. Ya da bir masanın üstünde. Ya da bir duvara karşı. Anlamakla ilgili sorun sende gibi görünüyor."

Hava, Izzy'nin ciğerlerini nefes nefese bir "Oh" ile terk etti.

Ona baktı. Zavallı, kafası karışık adam. Bu tür kaba ve müstehcen bir açıklamanın onu çılgınlık atarak kırlara doğru koşturacağına inanıyor gibiydi. Oysa sözleri tam tersi bir etki yaratmıştı. Yaptığı her cinsel öneriyle, kadının kendine güveni yeni, baş döndürücü bir zirveye yükseldi.

Onu *istiyordu*. Onu *istiyordu*.

Ve küçük bir dans yapmak istedi.

"Majesteleri?" Avludan kuş cıvıltısı gibi parlak, kadınsı bir ses yükseldi. "Sakin olun. Ben de yoldayım. İhtiyacınız olan her neyse, buradayım."

Ransom sarsılarak harekete geçti. Dönerek kanepenin arkasına atılmış bir gömleğe uzandı. Elini üzerine koymak için birkaç saniye uğraşması gerekti.

"Kim o?" Izzy ceketini önceden toplayarak sordu. Ziyaretçi her kimse, *onun* için şık görünmek istiyordu.

"Ben Bayan Pelham." Gömleği başının üzerinde salladı, kollarını kollardan geçirmek için farklı yönler vurdu, sonra teklif ettiği paltoyu kabul etti. "Papazın kızı. Bir türlü kurtulamadığım bir başka işgüzar kadın."

Aman Tanrım. Papazın kızları bile kendini ona mı atıyordu?
Izzy buna inanmakta zorlanmadı ama biraz hayal kırıklığına uğradı.

Oh, onu dinle. Sanki adam üzerinde bir hakkı varmış gibi. Karanlıkta bir öpücükle kıskanç bir cadaloza dönüşebilirdi. Kıskançlığı bir kenara itti.

Sonra genç bir kadın büyük salona girdi ve kıskançlık hemen geri itildi.

Izzy sarayda, birçok partide ve hatta bir ya da iki Londra balosunda bulunmuştu. Dürüstçe söyleyebilirdi ki bu şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı. Altın sarısı saçları, yüzüne ustaca yerleştirilmiş küçük lüleler. Mavi muslin elbisesinden kurdeleler sarkıyordu. Hoş bir vücut. Pratik bir gülümseme. Tertemiz dantel eldivenler.

"Majesteleri?" Genç kadın elini göğsüne bastırarak rahat bir nefes aldı. "İyisiniz. Tanrı'ya şükürler olsun. Bay Duncan'dan dinlediğim hikâyeden sonra sizi ateşten sayıklarken bulmayı bekliyordum. Bu doğru olamaz. Herhalde yakın zamanda şu isimde bir ziyaretçi kabul etmediniz-" Sonra gözleri Izzy'ye takıldı ve aniden durdu. "Bu doğru. O burada."

Bayan Pelham'ın taşıdığı sepet yere düştü ve iki elini yanaklarına götürdü. "Siz Izzy Goodnight mısınız?"

Izzy hafif bir reverans yaptı.

"Izzy Goodnight mı?"

"Evet. O benim."

Genç kadın küçük bir heyecan çılgılığı attı. "Bağışlayın beni. Burada olduğunuza inanamıyorum. Gerçekten burada, kendi evime bu kadar yakın. Lütfen papaz evine uğrayacağınızı söyleyin."

"I . . . Bundan çok hoşlanacağıma eminim, Bayan Pelham."

"Ne bir Onur, Gerçekten. Ama I yapamam hayal et ne getiriyor sen Northumberland'a."

"İşte bu." Izzy eliyle etrafı işaret etti. "Gostley Kalesi. Mülk bana merhum Lynforth Kontu'ndan miras kaldı."

"Miras mı? Bu mu?" Genç kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Buna inanamıyorum."

Izzy gülümsedi. "Sanırım hepimiz için bir şok oldu. Ekselansları ve ben ev sahibi-kiracı ilişkimizi müzakere ediyorduk."

Bayan Pelham yerinde zıpladı ve topukları taş zeminde tıkırdadı. "Izzy Goodnight ile komşu olacağım."

"Bayan Pelham. ." diye sözünü kesti dük.

"Tüm *Masalları* okudum, biliyorsun. Pek çok kez. Gençken her bölümü dergiden kesip sayfalarını bir kitaba yapıştırırdım. Söylentinin doğru olma ihtimaline karşı yanımda getirdim." Sepetine uzandı ve büyük, gevşek ciltli bir kitap çıkardı. "Altına imzanızı atarsanız çok onur duyarım."

"Bayan Pelham."

"Ah, sormadan edemeyeceğim," diye ağzından kaçırdı. "Saçınızdan bir tutam alabilir miyim Bayan Goodnight? Kitap için."

"Bayan *Pelham*," diye araya girerek ikisini de sarstı. "Bayan Goodnight, mülkiyet anlaşmazlığımız çözülene kadar burada, şatoda ikamet etmesinin güvenli olacağı gibi yanlış bir izlenime kapılmış. Lütfen durumun böyle olmadığına onu ikna etmeme yardım edin."

"Oh," dedi Bayan Pelham, sesi uzatarak. "Oh, hayır."

Genç kadın dosyayı bir kenara bıraktı. Yanına yaklaştığında kokusu aşırı derecede tatlıydı. Izzy vanilya ve ... gardenyaları tanıdı?

Beyaz dantel eldiveni Izzy'nin bileğini koruyucu bir şekilde kapattı. Fısıldadı, "Bayan Goodnight, burada onunla yalnız yaşayamazsınız. Aylardır ziyaret ediyorum ama bir sonuç alamadım. Adam en kötü türden bir haydut."

Izzy ona eğlenerek baktı. Dük'ün onun fısıltılarını duyamayacağını mı sanıyordu?

Rothbury devam etti, "Şimdi ona kalenin büyük kısmının ancak yaşanabilir durumda olduğunu söyle."

"O haklı, Bayan Goodnight. Hayatım boyunca tepenin aşağısında yaşadım ve her yer harabeye dönmüş durumda. Çürümüş keresteler, haşarat. Çok güvensiz."

"İyi ve güzel," dedi. "Şimdi lütfen buranın Londra ya da York olmadığını açıklayın. Burası taşra ve insanlar geleneksel değerlere bağlı. Evli olmayan bir kadın evli olmayan bir erkekle birlikte yaşayamaz."

"Hepsi doğru," diye onayladı Bayan Pelham. "Çok kötü dedikodular olurdu."

Köylüler seninle hiçbir şey yapmaz."

Rothbury kollarını kavuşturdu. "Peki o zaman. Karar verildi, Bayan Goodnight. Burada kalıp benimle yalnız yaşayamazsınız. Böyle bir şey olamaz. Eminim Bayan Pelham buna çok sevinecektir-"

"Benimle kalır mısınız?" Izzy araya girdi.

"Ne?" Çenesi şaşkınlıkla sarsıldı.

Oh, bu iyiydi. Şimdi tüm avantaj ondaydı.

"Bayan Pelham benimle kalabilir," diye açıkladı. "Arkadaşım olarak, sadece birkaç haftalığına. Eğer çok nazık olursa."

"Kalmak mı? Izzy Goodnight'ın refakatçisi olarak mı?" Bayan Pelham, Izzy'nin kolunu acı verecek kadar sıktı. "Ama ihtiyacınız olan her konuda size yardım etmekten başka bir şey istemem."

Bayan Pelham'ın çok *yardımsever* bir genç bayan olduğu anlaşılıyordu. Yardımına kesinlikle ihtiyaç duyulmadığında ya da istenmediğinde bile.

"Çok minnettar olurum Bayan Pelham," dedi Izzy.

"Eminim babam beni bağışlayabilir. İlgili herkes için ne kadar mükemmel bir çözüm."

"Dük'e teşekkür etmeliyiz. Sanırım bu onun önerisiydi." Dük bunu göremiyordu ama yine de Izzy onun kaşlarını çattığı yöne doğru meydan okuyan bir gülümseme gönderdi. "Çok zeki değil mi?"

Sekizinci Bölüm

Birkaç dakika içinde karar verildi. Bayan Pelham bu olasılığa çok sevinmişti. Duncan, eşyalarını toplamasına yardım etmek için ona papaz evine kadar eşlik etmeyi teklif etti.

"İşte," dedi Izzy, ikisi gittikten sonra ellerini çırparak. Dük'e döndü. "Her şey halloldu. Onlar gittikten sonra ikimiz işe koyulabiliriz."

Dük, "O da neydi öyle?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Siz. Bayan Pelham geldiği andaki davranışlarınız. Sanki tamamen farklı bir insan olmuştun." Onun kız gibi ses tonunu taklit etti. " 'Oh, evet, Bayan Pelham.' "Çok minnettar olurum, Bayan Pelham. "

İç çekti. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Endişeli değilim. Kıskanıyorum. Neden o uysal Bayan Goodnight oluyor da ben gelincikli cadaloz oluyorum?"

"Çünkü o bir Moranglian."

"Ne?"

"Bir Moranglian. Babamın hikayeleri Moranglia adlı hayali bir ülkede geçerdi. Onun en sadık hayranları kendilerine Moranglialılar diyor. Kulüpleri, toplantıları ve genelge mektupları var. Ve Izzy Goodnight'tan geniş gözlü bir masumiyet bekliyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, hepsi bu."

Parmaklarını bir sandalyenin arkasına vurdu. "Yani, babanın bu hikâyelerini okursam, bu bana karşı uysal ve uysal olacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

Ona karşı asla uysal ya da uysal olmayacaktı ve ona *İyi Geceler Masalları*'nı okumasına asla izin vermeyecekti. Böyle bir olasılık söz konusu bile olamazdı. Aslında bu ihtimal o kadar uzaktı ki, ihtimal ve soru ayrı kıtalarda yer alıyordu.

"Babamın hikâyelerini okusanız bile, hoşunuza gideceğinden şüpheliyim.

Okuyucunun belirli bir miktarda ..." bilgisine sahip olmasını gerektirir.

"Safılık mı?" diye sordu. "Tecrübesizlik mi? Kasıtlı aptallık mı?" "Yürek. Okuyucunun bir kalbe sahip olmasını gerektiriyor."

"O zaman haklısın. Onlar bana göre değil. Ve kesinlikle kendime asla bir Mordrangler tarzı vermeyeceğim."

"Moranglian."

"Gerçekten mi?" dedi, açıkça sinirlenmişti. "Fark eder mi?"

"Öyle değil. Senin için değil." Masaya doğru ilerledi. "Hem zaten hikâye okuyacak vaktimiz de yok. Bu kadar yazışma varken olmaz."

Mektup ve paketlerden oluşan kar yığınlarını inceledi ve en iyi nasıl ilerleyeceğini tartıştı.

"Biraz kronolojik gibi görünüyorlar. Eski mektuplar bana en yakın olanlar, yeniler ise masanın uzak ucuna doğru dökülüyor. Eskilerden mi yoksa yenilerden mi başlamak istersiniz?"

"Eski," dedi tereddüt etmeden. "Burada neler olup bittiğini anlayabilmem için en başından başlamam gerekiyor."

Bu yazışmaların her bir parçasını incelemek muhtemelen haftalar alacaktı ama Izzy şikâyet etmeyecekti. Daha fazla iş, kaleyi onarma fonu için daha fazla para demekti. Ve dürüst olmak gerekirse, Rothbury Dükü'yle yaşamak ne kadar zor olsa da, o evde yalnız kalmaya pek de hevesli değildi. İyiye temizlenene kadar olmazdı. Belki de bir şeytan çıkarma ayını.

"Pekâlâ," dedi. "Buradan, en baştan başlayacağım. Ben okurken, kağıtları iki yığına ayıracağız: Önemli, daha sonra tekrar gözden geçirilecek ve Önemsiz, bir kenara bırakılacak. Bu plan sizin onayınızı alıyor mu?"

"Evet." Kanepeye uzandı, boylu boyunca yayıldı. Büyük bir kanepeydi ama o daha da büyük bir adamdı. Magnus yanında bir yığın halinde kıvrılmıştı.

"Yani ben okurken, sen orada öylece uzanacaksın. Şezlonguna uzanmış bir başhemşire gibi."

"Hayır. Burada kendi şatosunda uzanmış bir dük gibi yatacağım."

Hah. Hâlâ yapabiliyorken yaslanmalıydı. Burası uzun süre onun kalesi olmayacaktı.

Yakındaki bir mektup açacağından yararlanan Izzy, mühürleri kırmaya ve eski zarfları açmaya başladı. Parmaklarının bulabildiği ilk ve en şişman zarfı açtı.

Görünüşe göre iyi bir seçim yapmış. Çizgiler, rakamlar ve toplamlardan oluşan uzun bir liste döküldü.

"Bu umut verici görünüyor," dedi. "O zaman dalga geçme, Goodnight. Sadece oku."

"Majestelerini memnun edebilir miyim?" diye başladı. " 'Son yaralanma haberinizi duyunca çok üzüldük. Lütfen bir an önce iyileşmeniz ve sağlığınıza kavuşmanız için dileklerimizi kabul edin. Talebiniz üzerine, emlakla ilgili tüm yazışmaları, bize başka bir bildirimde bulunulana kadar Northumberland'daki holdinginiz Gostley Castle'a iletacağız. Lütfen ekte, önceki dönemde emlak hesaplarından çekilen tüm fatura ve ödemelerin bir listesini bulun-"

Dük araya girdi. "Bunu yaptığınızın farkında mısınız?" "Ne yaptığının?"

"Sesli okuma."

"Öyle bir şey yapmıyorum." Yanakları ısındı. "Yapıyor muyum?"

"Evet. Öylesin. Muhasebe katibimin sesinin Noel Baba'ya benzediğini hiç bilmiyordum."

Çok iyi. Mektubu şişirilmiş bir memur baritonuyla okuyordu. Ne olmuş yani? Izzy şikayet etmek için bir nedeni olduğuna inanmıyordu.

"Sesli okunduğunda her şey daha eğlenceli oluyor." Hafif bir omuz silkmeye,

devam etti. " 'Ekte, önceki iki hafta içinde emlak hesaplarından çekilen tüm faturaların ve ödemelerin bir listesini bulabilirsiniz. Ve liste şöyle devam ediyor. Şarap tüccarına yüz on beş pound ödenmiş. Açık artırmada satın alınan at eti, sekiz yüz elli. Dark Lion oyun kulübüne aylık kredi, üç yüz."

Şarap, hızlı atlar, kumar ...

Daha fazla taradıkça, bu listenin çizdiği portre daha az elverişli hale geliyordu.

Ancak bir sonraki satır ilgisini çekti. "Bayanlar 'Temperance Kampanyası'nı desteklemek için hayırsever abonelik ..." Sayfanın üzerinden ona baktı. "Tam on gine. Ne cömertlik."

"Asla hayır için bir şey yapmadığım söylenmesin."

"Hizmetçi ücretleri için kuyruklar var, manav ... Bana sıra dışı gelen bir şey yok." Izzy gözlerini kısarak karalanmış bir satıra baktı. "Bunun dışında. Gizli İnci'ye yüz kırk dolar ödenmiş. Nedir o, kuyumcu dükkânı mı?"

"Hayır." Artık tanıdık gelen o sırtış dudaklarını büktü. "Ama sergiledikleri çok güzel mücevherler var."

"Oh."

Sinsi cevabının ve şeytani ifadesinin ardında yatan anlamı kavradı. Gizli İnci bir genelevdi elbette. Ve o bir aptaldı.

"Eğer yardımcı olacaksa, buna bir hayır kurumu *da diyebilirsiniz*," dedi. "O zavallı kadınların bazılarının giyecek neredeyse hiçbir şeyi yok."

Izzy onu görmezden geldi. Mektubu havaya kaldırdı. "Önemli mi, Önemsiz mi?" "Önemli," dedi adam. "Parayla ilgili her şey önemlidir."

Mektubu masanın temiz bir yerine koyarak, küçük ama giderek büyüyen bir yığının temeli haline getirdi.

Zarfları teker teker incelediler. Uzun zaman önce yapılmış etkinliklere ait birkaç davetiye Önemsiz yığına gitti, tıpkı aylar öncesine ait gazeteler ve yardım çağrıları gibi. Emlak raporları ve muhasebe tabloları Önemli yığına gitti.

Izzy okunmamış mektuplar denizinden ince bir zarf çıkardı. "Burada bir Parlamento üyesi tarafından imzalanmış bir şey var. Çok önemli olmalı."

"Bir milletvekilinin imzasını taşıyan her mektubun önemli olduğunu düşünüyorsanız, siz de hükümet hakkında masalsı fikirlere sahipsiniz demektir. Ama elbette okuyun."

Mektubu açtığında, bayat ve ekşimiş bir parfüm kokusu duyularına saldırdı. İçindeki el yazısı karalayıcı ve süslüydü - çok kadınsıydı. Mektubun milletvekili tarafından yazılmadığı anlaşılıyordu. Büyük olasılıkla karısı tarafından yazılmıştı.

"Rothbury," diye yüksek sesle başladı Izzy.

Oldukça tanıdık bir selamlama vardı. Mektup onu iyi tanıyan birinden gelmiş olmalıydı.

Devam etti. " 'Benden haber almak sizi şaşırtacak. Aylar oldu ve biz birbirimize nazik mektuplar gönderecek türden insanlar değiliz. Ama bu gizemli yaralanma haberi de neyin nesi? Hem de Northumberland'da, o kadar lanet yer varken. Yüzlerce söylenti duydum. Bazıları bir gözünüzü, burnunuzu ya da her ikisini birden kaybettiğinizi söylüyor. Diğerleri el olduğunda ısrar ediyor. Ben ise

Tabii ki, o muhteşem dilinize bir zarar gelmediği ve muhteşemliğinizden bir santim bile eksilmediği sürece, hangi uzuvlarınızı kesebileceğiniz pek de umurunuzda değil..."

Izzy dondu kaldı, daha fazla okuyamadı.

"Devam edin," dedi düğ. "Bundan keyif alıyordum. Ve fikrimi değiştirdim - sesler konusunda yaratıcı olmakta özgürsünüz. Alçak ve boğucu bir şey mükemmel olur."

"Okumama gerek olduğunu sanmıyorum. Belli ki bu mektup Önemli yığınınına ait."

"Oh, Bayan Goodnight." Adamın çizilmemiş kaşları kalktı. "Dikkat etmediniz mi? Bunda önemli bir şey yok."

Utancından yanıyordu.

"Sessizliğinizle beni utandıracağınızı sanmayın. Zerre kadar utanmıyorum. Bir şalgam yaprağının altında bulunmuş ve cüceler tarafından büyütülmüş gibi davranarak arkadaş ediniyor olmanız, herkesin iffetli olmaktan zevk aldığı anlamına gelmez."

"İffetsiz mi?" diye yankılandı. "Ben iffetli değilim."

"Tabii ki hayır. O mektubu okumayı bırakmanın İngiltere'nin masum sevgilisi olmakla hiçbir ilgisi yoktu."

Ellerini ensesinde birleştirdi ve çizimlerini kanepenin diğer koluna dayadı. Eğer bir ressam bu görüntüyü yakalasaydı, "*Kendini Beğenmişlik*" olarak etiketlenirdi: *Bir Portre*. Onu sarsmak istedi.

"Sik." Ağzından kaçırdı. "İşte. Söyledim işte. Yüksek sesle. İşte, tekrar söyleyeceğim. Sik. Sik, sik, sik. Ve sadece herhangi bir yarak değil." Kağıda baktı ve sesini gırtlaktan gelen bir mırıltıya düşürdü. "Tekrar içimde hissetmeyi arzuladığım muhteşem sakin. "

Şimdi sessizleşti.

Tutuşunu bıraktı ve kâğıdın elinden düşmesine izin verdi. "Tatmin oldun mu?" "Aslında, iyi geceler..." Kanepede doğrulup oturdu ve garip bir şekilde yer değiştirdi. "I tatmin olmaktan çok uzağım. Ve bu konuda ısrar ettiğim için içtenlikle özür dilerim."

"Güzel."

Izzy nefes nefese kaldı ve alnındaki bir bukleyi yerinden oynattı. Tüm vücudu sıcak ve ağrılıydı ve uyluklarının arasına hafif bir zonklama yerleşmişti.

En kötüsü de, zihninin bir merak kovani gibi uğuldamasıydı. Bir erkeğin organı söz konusu olduğunda, "ihtişam "ı oluşturan şey neydi acaba? Mektupta ipuçları olduğunu tahmin ediyordu. Değerli inçler ve derinliklere ulaşma yeteneği hakkında bir şeyler.

Dirseklerini masaya dayadı ve bir işaret parmağını havaya kaldırdı. Ne kadar uzun olduğunu düşündü. Belki de en fazla on beş santim? Dört inç ona ihtişamla ilişkilendirilebilecek bir ölçü gibi gelmemiştir.

Her iki işaret parmağını birbirine doğru uzatarak uçlarının birbirine değmesini sağladı. Toplam uzunlukları daha etkileyiciydi. Ama aynı zamanda biraz da korkutucuydu.

"İyi geceler."

Oh, Tanrım.

Dirseği kaydı ve bir tomar kâğıt yere döküldü.

Tanrıya şükür onu göremiyordu. "Evet?"

"İşinize devam etmek niyetinde misiniz?" "Evet.

Evet, Majesteleri. Tabii ki. Evet."

Eski sevgililerinden gelen bu mesajlar yeter.

Izzy, kuru ve sıkıcı bir şey seçmeyi umarak mektupları karıştırdı. Kiracılarının arpa mahsulünün durumu hakkında bir rapor. Erkeksi, özür dilemeyen, *muhteşem* bir çapkın olarak kariyerine dair hiçbir kanıt içermeyen bir şey.

"Burada ekspres olarak gönderilmiş bir şey var," dedi, yığının dibinden hırpalanmış bir zarf çıkardı. "Londra'da size gönderilmişti, ama adamlarınız buraya göndermiş olmalı."

Ayağa kalktı ve tüm dikkatini ona verdi. "Oku şunu." " 'Majesteleri,' " diye başladı.

Ama daha fazla okuyamadan mektubu indirdi. "Çok tuhaf. Şu ana kadar bunlardan yirmi tane açmış olmalıyım. Hiçbiri sıcak bir selamla başlamıyor. Bir tanesinde bile 'Sevgili D ü k ü m ' ya da 'Sevgili Rothbury' yok."

"Şaşırtıcı değil," dedi açıkça. "İşler böyle yürüyor."

Biraz güldü. "Ama her zaman değil, elbette. Bu yüzlerce mektubun içinde bir yerlerde, hafif sevgi dolu bir mektup mutlaka vardır."

"Böyle düşünmekte özgürsünüz. Nefesinizi tutmanızı tavsiye etmem."

Gerçekten mi? Bir tane bile mi?

Izzy dudağını ısırды, bu konuyu açtığı için kendini total gibi hissediyordu. Ama kimse ona sıcak bir şekilde hitap etmeye cesaret edemiyorsa, bunun tek nedeni o sert tavrıyla bunu yasaklaması olabilirdi. Mutlaka birileri, bir yerlerde onu sevebilir ya da en azından takdir edilebilir buluyordu. Umarım, maddi ya da fiziksel olanaklarıyla ilgisi olmayan bir nedenden dolayı.

Elindeki mektuba geri döndü. Birkaç satır içinde bunun daha önce okuduklarından çok farklı bir mektup olduğunu fark etti.

"Majesteleri. Şimdiye kadar gittiğimi anlamışsınızdır. Pişmanlık duyacağımı sanmayın. Tek bir şey için özür dilerim, o da size doğrudan söylemeye cesaret edemediğim için. "

Dük'ün çizimleri bir gümbürtüyle yere çarptı. Ayağa kalktı. Yüzünde yasaklayıcı bir ifade vardı. Ama ona devam etmemesini söylemedi.

"Farkındayım," diye devam etti Izzy, boğazını temizleyerek, "şu anda affetmek seni aşacak, ama davranışlarım için bir açıklama yapmam gerektiğini hissediyorum. Gerçek şu ki, seni asla sevemezdim-' "

Kağıt elinden yırtılmıştı.

Rothbury bir elinde buruşturdu ve ızgaraya fırlattı. "Önemsiz."

Önemsiz mi?

Saçmalık.

Izzy o mektubun içeriğinin önemli olduğunu biliyordu. O kadar önemliydi ki, onlarla yüzleşmeye bile dayanamamış, bu yüzden onları Izzy'nin elinden almış ve gerçeği yok etmişti.

Ancak ele alınması gereken önemli bir gerçek daha vardı ve bunun yazışmalarla hiçbir ilgisi yoktu.

Gözlerini ona dikti. "Seni hilekâr haydut. Kör değilsin."

Dokuzuncu Bölüm

Kör değilsin," diye tekrarladı.

Bu açıklama onu şaşırttı ama istenmeyen bir şey değildi. Eğer o lanet mektubu açtığını unutursa, bütün gün boyunca berbat görme yeteneğini tartışabilirdi. Onu kaleme alan aptal herif mürekkebinin saklamalıydı. Eğer o zaman affetmek onu aşıyorsa, şimdi de tamamen umutsuzdu.

Bayan Goodnight'a "Ben körüm," diye bilgi verdi. "Öyle olmasaydım neden öyleymiş gibi davranayım ki?"

"Ama sen o beş adımı geçtin ve hiç tereddüt etmeden doğrudan elimden bir sayfa kopardın. Beceriksizce." Durakladı. "Ve sık sık, bana bakış şeklini . . . Merak ettim. Bazen tamamen körmüşsün gibi geliyor, bazen de öyle değil."

"Çünkü bazen tamamen kör oluyorum, bazen de olmuyorum."

"Anlamıyorum."

"Sen ve tüm tıbbi kuruluşlar. Bana söylenene göre sinirde hasar varmış. İçeride. Değişken. Günün belli saatlerinde şekilleri ve gölgeleri seçebiliyorum. Birkaç sessiz renk. Özellikle sol tarafımda. Diğer zamanlarda, her şey karanlık bir sis. Sabahları en iyi halimdeyim."

Yavaşça sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bana baktığında ne görüyorsun? Kesinlikle."

Gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Ben 'tam olarak' bir şey göremiyorum. İnce olduğunuzu söyleyebilirim. Beyaz ya da açık renk giydiğinizizi görebiliyorum. Senin

Yüzün solgun, dudakların kırmızımsı. Ve kafanıza saldıran koyu kahverengi bir ahtapot var gibi görünüyor."

"O benim saçım."

Ransom omuz silkti. "Ne gördüğümü sordun. Dokunaçlar görüyorum."

Bu cevaptan duyduğu rahatsızlığı hissedebiliyordu ve bundan memnundu. Ne bekliyordu, iltifat mı? Ona ağzının yalamak istediği bir şarap damlası olduğunu söyleyecek değildi. Ya da yuvarlak kıvrımlarının ellerini okşamak için can attığını. Bunlar doğru olsa bile.

"Yaralarının tam boyutunu başka kim biliyor?" diye sordu.

"Sadece birkaç işe yaramaz doktor, Duncan ve ... ve şimdi de sen."

Ransom bu şekilde devam etmeye niyetliydi. Kendi aptal umudunu bastırmakta yeterince zorlanmıştı. Başkalarının beklentileriyle de mücadele edemezdi. Örneğin Abigail Pelham onun bazen görebildiğini bilseydi, onu sürekli rahatsız ederdi. Göz eğitimi egzersizleri için Londra'daki uzmanlara yazacak ve ona binlerce soru soracaktı.

Daha iyiye gidiyor mu?

Biraz iyileşme fark ettiniz mi? Bu

herhangi bir fark yaratıyor mu?

Peki ya şimdi?

Ya şimdi?

Ve tabii ki cevaplar hayır, hayır, hayır, hayırdan başka bir şey olmayacaktı. Ve hayır.

"Gözlerim hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Bilmen gereken sadece iki şey var. Bir, bu kalede senden daha iyi yol bulabilirim. İki, o mektupları tek başıma okuyamam." Ransom kanepeye döndü ve yerine oturdu. "Öyleyse sıradakini al ve devam et."

"Evet, Majesteleri."

Ne mutlu ki, bu kez arazi temsilcilerinden birinden kuru ve sıkıcı bir rapor seçti. Surrey malikanesindeki Timmons. Çok titiz bir adam, Tanrı onu korusun. Sayfalar dolusu koyun sağlığı tavsiyeleri ve ürün rotasyon planları vardı.

Okumaya başladıktan bir sayfa sonra onu kesebilirdi. Eski ahırlarda yapılan iyileştirmeler hakkında duymak istediği hiçbir şey yoktu. Ama onu durdurmaya gücü yetmedi.

Onun okumasını dinlemek hoşuna gidiyordu. Çok fazla seviyordu. Onun sesini dinlemek bir nehirde yüzmek gibiydi. Gürül gürül akan bir nehir değil.

Kayalar falan değil, derinliği ve alçak, tatlı bir melodisi olan vahşi bir bal nehriydi. Ayakta kalabilmek için onun her şeyi okumasına izin verirdi. Menstrualia'daki ya da adı her neyse, o duygusal hikâyeleri bile.

Bir süre geçtikten sonra, "İşte muhasebeciden bir tane daha," dedi.

Mükemmel. Okuması için uzun, anlamsız bir bilgi listesi daha.

Ancak, durmadan önce çok fazla ilerleyememişti. "Bu çok garip," dedi.

"Tuhaf olan ne?"

"Manavla yaptığınız harcamalar bir önceki rapora kıyasla dört katına ıktı."

"Ne olmuş? Manavdan arıyorlar."

"Evet, çok büyük bir meblağ sayılmaz. Ama hizmetinizin birdenbire sebzelere dört kat fazla para harcamış olması garip. O sırada siz evde bile değildiniz."

Ransom bunun biraz tuhaf *olduğunu* düşündü.

"Boş ver," dedi. "Sadece fark ettim çünkü bu tür ev hesaplarını hep ben ödedim. Kasabın, manavın, amaşırcının. Sizin için önemli değil."

Hayır, olmazdı. Böyle bir harcama Ransom'ın hiç dikkatini çekmezdi. Bu da bir şeyi akla getiriyordu: Eğer biri ondan almaya çalışıyorsa, pahalılık faturasını şişirmek bunu yapmanın mükemmel bir yoluydu.

"İki raporu tekrar karşılaştıralım." Masaya doğru yürüdü ve ona katıldı. "Ayrıntılı olarak, yavaşça."

"Bulmam için bana bir dakika verin."

Bayan Goodnight onun seceği bir sekreter değildi. Ama tam da ihtiyacı olan eleştirel göze sahip olabilirdi. Avukatlarının kullanabilecekleri -ve potansiyel olarak kötüye kullanabilecekleri- para miktarları düşünöldüğünde, bir pazarlığa dönüşebilirdi.

Ancak hesapları incelemeye başlamaya fırsat bulamadılar. "Bayan Goodnight!"

Ransom inledi. Bayan Pelham geri dönmüştü.

"Bayan Goodnight, şüpheniz olmasın! Geri döndük. Papaz evindeki tüm eşyalarımı aldım, aşımız ve hizmetçimiz de işe koyulmamıza yardımcı olmak için birazdan gelecekler."

Bayan Goodnight sandalyesinden kalkarak, "Harika," diye karşılık verdi. "Hemen geliyorum." Ransom'a, "Buna yarın devam etmemiz gerekecek, Majesteleri," dedi.

"Bir dakika bekleyin," diye itiraz etti Ransom. "Yarına kadar beklemeyeceğim." "Korkarım başka seçeneğimiz yok."

İşte burada yanılıyordu. O bir düktü. Her zaman seçme şansı vardı.

Dişlerini sıkarak ona şöyle dedi: "Sekreterim olarak bir görevin var. Mobilyaları yeniden düzenlemen ve perdeleri asman için sana günde iki yüz pound ödemiyorum. Şimdi yerine otur ve şu ödeme listesini bul."

"Bir lütfen mi duydum?" Bir süre bekledi. "Hayır, hiç sanmıyorum." "Lanet olsun, iyi geceler."

"İsterseniz öğleden sonrası için maaşımı kesebilirsiniz." Uzaklaşmaya başladı. "Muhasebe yarını beklemek zorunda. Eğer bana ve Bayan Pelham'a hava kararmadan önce sıcak, rahat, sıçan ve yarasaların olmadığı bir yatak odası hazırlamamıza izin vermezseniz, size söz veriyorum, yarın diye bir şey olmayacak."

Bayan Pelham galeriden aşağı seslendi. "Gelin, Bayan Goodnight! Bu şatoyu bir eve dönüştürmeye başlayalım."

Bir ev.

Bu sözler onu dehşete düşürdü.

Artık karşı koymanın bir faydası yoktu. Bayan Goodnight yerleşiyordu. Bir ev yapmak. Tek kelimeyle harika.

Ransom her şeye rağmen bu kadar iyi bir pazarlık yapıp yapmadığını merak etmeye başladı.

Genç bayanlar arasında Bayan Abigail Pelham, Izzy'yi umutsuzluğa düşüren her şeye sahipti. Papazın kızı büyük salona girdiği -hatta süzüldüğü- andan itibaren Izzy ikisinin farklı türden yaratıklar olduğunu anlamıştı.

Bayan Pelham planları olan, listeler yapan, güzellik rejimi uygulayan türden bir genç kadındı. Bir şekilde, değirmenci dükkânındaki hangi hasır bonelerin kendisine yakışacağını bilen ve asla kurdeleli bir korkuluk gibi görünmeyen türden. Her zaman vanilya ve gardenya kokan türden, yemek yapmayı ya da bahçede çalışmayı sevdiği için değil, ama

Çünkü bu kokunun onun imzası olduğuna karar vermişti ve sakladığı iç çamaşırlarının arasına poşetler sıkıştırmıştı.

Annesiz, beceriksiz Izzy'nin asla ustalaşamadığı bir sanatta yetkinleşmişti. Kadınsı olma sanatında. Eğer Bayan Pelham'la bir partide tanışmış olsaydı, birbirlerine söyleyecekleri parlak kanatlı bir papağanın çalığışu ile tünemesini paylaşmasından daha az olurdu.

Neyse ki bu bir parti değildi. Bu bir ev temizliğiydi ve *bu* çabada Izzy'nin daha hevesli bir ortak isteyemeyeceği hemen anlaşıldı.

Bayan Pelham dük odasını inceledi, güve yeniği asmaları kokladı. "Dük'ün sizi bu odaya koyması çok korkunçtu. Bu odanın potansiyeli yok değil. Ama başlamak için de pek uygun bir yer değil."

"Katılıyorum," dedi Izzy.

"Bu sabah tüm şatoda bir tur atacağız." Bayan Pelham hızlı bir hareketle odadan çıktı. "Bu öğleden sonra başlamak için bir oda seçeceğiz," diye devam etti. "Küçük ve temizlemesi kolay bir oda. Süpürüp temizleyeceğiz, akşama doğru düzgün bir yatak koyacağız. Tabii bacaları da kontrol edeceğiz. Bazıları kuş yuvalarıyla ve Tanrı bilir daha nelerle tıkanmış."

Adımlarını durdurdu, titredi ve ciyakladı.

"Bunu yapacağım için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Nihayet. Hayatım boyunca bu harika kalenin hemen aşağısında yaşamak ve giderek daha da harabeye dönüşmesini izlemek tam bir işkenceydi. Ve nihayet, yerel cemaat için bazı işlerimiz ve geleneğimiz olacak."

Izzy durmak bilmeyen sohbet şeridini eğlenerek takip etti. Bayan Pelham onların hızından biraz olsun yorulduysa bile bunu belli etmedi.

Izzy ise ağzını kapalı, gözlerini açık tuttu. Koridorlarda ilerledikçe, gün ışığı odaların çoğunun cesaret kırıcı bir durumda olduğunu gösterdi. Pencerelelerin çoğu kırılmıştı. Güveler ya da fareler tarafından kemirilebilecek her şey kemirilmişti. Toz ve örümcek ağları geri kalanları grimsi bir kar örtüsü gibi kaplamıştı.

"Makul hedefler belirlememiz gerekecek," diye devam etti Bayan

Pelham. "Bu kale bir günde inşa edilmedi ve bir günde de yaşanabilir hale gelmeyecek." "Mimarisine bakılırsa, inşa edilmesi birkaç yüz yıl sürmüş,"

dedi Izzy

dedi. "Umarım burayı yaşanabilir hale getirmek *o kadar* uzun sürmez."

Bayan Pelham merdivenlerin dibinde döndü ve gülümsedi. "Şatolar hakkında çok şey biliyor olmalısınız. Sevgili Sör Henry'den elbette."

İşte başlıyoruz.

"Evet." Izzy yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirdi. "Babamı ders verirken dinlemeyi hep sevmişimdir."

"Ona sahip olduğunuz için ne kadar şanslısınız." Bayan Pelham ona şöyle bir baktı. "Ve bugün ne kadar akıllısın. İş önlüğümü giymek zorundayım, ama siz kendinizinkini giyme basiretini göstermişsiniz bile."

Izzy sabah giydiği en güzel elbisesinin eteklerine dokundu ve gülümsemeye çalıştı.

Bir köşeyi döndüklerinde, tanıdık bir merdiven setini fark etti. "Hadi buraya çıkalım."

Bayan Pelham isteksizce onu takip etti. "Burada fazla bir şey olamaz. Merdivenler çok dar. Henüz her köşeyi keşfetme dürtüsüne direnmeliyiz, yoksa şatodaki incelememizi asla tamamlayamayız. Bugün ana kulelere doğru yürüyeceğiz ve öğleden sonra yatak odanız için seçenekleri daraltabiliriz."

Otuz iki, otuz üç . . .

"Bu," dedi Izzy kule odasına girerken. "Burası benim seçtiğim oda."

Kule odası gündüzleri, geceleri olduğundan daha da büyüleyiciydi. Tonoğlu tavan yukarıda bir noktaya doğru sivriliyor ve tek pencereden altın rengi bir güneş ışığı süzülüyordu.

Izzy pencereye gittiğinde kalbi daha hızlı atmaya başladı. Aşağıda inişli çıkışlı tepeler ve kale duvarlarından oluşan ilham verici yeşil bir manzara uzanıyordu. Oh, duvarlara tırmanan sarmaşıklar bile vardı ve ötücü kuşlar onlara yuva yapıyordu.

"Bu mu?" Bayan Pelham'ın sesi odanın cazibesini görmüş gibi çıkmıyordu. "O kadar merdiven varken burası çok kullanışsız olurdu. Eminim cereyan da yapıyordur. Bir ocak bile yok."

"Ocağın olmaması, bacayı temizlemek zorunda kalmayacağımız anlamına gelir." *Ocak yoksa yarasa da yok demektir.* "Ve yaz mevsimindeyiz. Battaniyelerle idare edebilirim." Izzy odanın etrafında döndü. "Burası benim odam olmalı."

"Sen gerçekten de küçük Izzy Goodnight'sın, değil mi?" Bayan Pelham genişçe gülümsedi. "Oh! Tavanı gümüş ay ve altın yıldızlarla boyayalım mı?"

Izzy'nin *İyi Geceler Masalları*'ndaki yatak odasından söz ediyordu; mor bir tezgâhı ve tavanına çizilmiş yıldızlı bir cenneti olan odadan. Hiç var olmamış bir oda.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi. "Geceleri gerçek yıldızları görebiliyorum."

Bu odada küçük bir kız gibi hissetmek istemiyordu. Bu odada o bir kadındı. Bir baştan çıkarıcı. Burası onun ilk *gerçek* öpücüğünü aldığı yerdı.

Onu sadece baskı altında öpen, çapkın, imkânsız bir dükten gelen bir öpücük. Ama yine de bir öpücüktü ve bıyıklarının törpülediği dudaklarının kenarlarında hâlâ hissediyordu.

"Eh," dedi Bayan Pelham, "nihayetinde, alt katta size bir oturma odası ve hizmetçiniz için bir oda ile uygun bir süit yapmalıyız. Ama sanırım bu oda başlangıç için yeterli olacaktır."

"Beğendiğine sevindim."

"Beğendin mi?" Izzy ile kollarını birleştirdi ve sıkıca sarıldı. "O kadar memnunum ki çılgılık atabilirim."

Lütfen. Lütfen yapma.

"Önümüzde zorlu bir iş günü var," dedi Bayan Pelham. "Ama bu gece düzgün bir yatak odamız olacak. Birbirimizin saçlarını öreceğiz. Yorganın altına dalacağız ve sabahın körüne kadar masal anlatacağız. Oh, bu çok eğlenceli olacak."

Ve bir iki saatliğine eğlenceliydi.

Ama sonuçta o gece de Izzy'nin hayatındaki diğer geceler gibiydi.

Bir kez daha karanlığa uyandı, kalbi dehşetle çarpıyor ve boğazı çiğneniyordu.

Tuhaf sesler her taraftan ona saldırdı.

Yalnız değilim, dedi kendi kendine, nefesine hâkim olmaya çalışarak. Bayan Pelham yanımda.

Ama Bayan Pelham da uyanık olsaydı kendini çok daha iyi hissedecekti. Izzy, hareketlerinin arkadaşını uyandıracağını umarak yatakta bir ileri bir geri savruldu.

Bayan Pelham kıpırdamayınca, doğrudan yöntemlere geçti. Elini genç kadının omzuna koydu ve sertçe salladı.

Hiçbir şey.

"Bayan Pelham. Bayan Pelham, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Lütfen uyanın." Papazın kızı bir kez horladı. Yüksek sesle. Ama uyanmadı.

Aman Tanrım. Yatmadan hemen önce hayaletlerden korkmadığını söylemişti. O iyi Hristiyanların mışıl mışıl uyumamaları için hiçbir neden yoktu. Mışıl mışıl uyuma konusunda şaka yapmıyordu. Kadın kaya gibi uyuyordu.

Bu da Izzy'ye büyük bir haksızlık gibi gelmişti. Hayatı boyunca kötü bir Hristiyan mı olmuştu? Kiliseye muhtemelen gitmesi gerektiği kadar sık gitmiyordu, ama tam olarak bir dinsiz de sayılmazdı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, son yirmi dört saat içinde utanmadan bir dükü öpmüş ve ihtişam fikrini düşünmek için epey zaman harcamıştı.

Uzaktan gelen bir feryat onu iliklerine kadar sarstı.

İşte bu kadar. Yataktan kalkıyordu. Bu ses kesinlikle onun hayal gücü değildi.

Izzy, Bayan Pelham'ın omzunu sıktı. "Bayan Pelham. Bayan Pelham, uyanın." "Ne oldu, Bayan Goodnight?" Genç kadın tembelce döndü, saçları uykudan dağılmıştı. Bayan Pelham'ı görmek Izzy'ye küçük bir tatmin duygusu verdi.

Pelham'ın saçları dağınık.

Sonra inlemeler yeniden başladı ve kadın kuaföre olan tüm ilgisini kaybetti. "Bunu duydun mu?" Izzy sordu.

"Eminim bir şey yoktur."

"Bu çok gürültülü bir hiç. Sus. İşte yine oldu."

Bayan Pelham kaşlarını çatı ve dinledi. "Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum."

Tanrı'ya şükür. Delirmeyeceğim.

"Ne olabilir ki? Parkta yabani sığırlar olduğunu duymuştum ama bu ses çok yakından geliyor."

Tekrar dinlediler - o alçak, kırık ulumayı.

Bayan Pelham doğrulup oturdu. "Borusunu çalan bir çoban mı?" "Gecenin bu saatinde mi? Tekrar tekrar mı?" Izzy ürperdi. "Bu bir hayalet değil. Hayaletlere inanmam." "Buraya taşınana kadar ben de inanmazdım."

Bayan Pelham iç çekti. "Orada sadece bir yol için bulmak dışarı. Araştıracamız."

"Mecbur muyuz?" Izzy sordu. "Bir daha düşündüm de, bilmeden de yaşayabilirim."

Hadi yatağa dönelim."

"Beni uyandıran sizdiniz, Bayan Goodnight. Bu gizemi ortadan kaldırına kadar rahat uyuyacağınızı sanmıyorum."

Izzy onun bunu söylemesinden korkuyordu. "Belki de birileri bize oyun oynuyordur."

"Bu kesinlikle mümkün." Bayan Pelham sabahlığına uzandı. "Bunu Dük'e hiç yakıştıramadım. Vardiyalarımızda bizi yatak odalarımızdan çıkarmak istediğine şüphe yok. Sabahlığınızı çok sıkı bir düğümle kapattığınızdan emin olun."

"O kör. Nasıl anlayabilir ki?"

"Söyleyebilirdi."

Evet, Izzy öyle sanıyordu.

Izzy yine gece yarısı şatoda gizlice dolaşma ihtimalinden heyecan duymasa da, Bayan Pelham'ın da yürüyüşe katılacağını bildiği için kendini daha güvende hissediyordu.

Her biri sabahlıklarını düğümleyip botlarını giydikten sonra mumları yaktılar. Izzy cebini yokladı. Boştu. Kardelen avlanmaya çıkmış ya da yuvasında kıvrılmış olmalıydı.

Şanslı Kardelen.

Merdivenleri birlikte çıktılar, karanlıkta yavaşça ilerliyorlardı. Birbiri ardına. Bazen Bayan Pelham hızlanır ve köşeyi Izzy'den önce dönerdi; o zaman da şekli ve mum ışığı gözden kaybolurdu. O zaman Izzy ona yetişmek için acele eder, ensesinde hayalet gibi parmaklar hissettiğinden emin olurdu.

"Şu tarafta bir şey görüyor musun?" Bayan Pelham koridora çıktıklarında sordu.

Izzy sağ eliyle şamdanı yüksekte tuttu ve sol elinin parmaklarının arasından baktı. "Hayır."

"Bu tarafta da bir şey yok."

Gürültü tekrar geldi.

"Endişelenmeyin, Bayan Goodnight. Bu gibi eski binalar her türlü garip sesi çıkarır. Hiç şüphe yok ki sadece ahşaplar çöküyor ya da bir kapı paslanmış menteşeleri üzerinde ileri geri gıcırıyor."

Bu iki açıklama da kulağa güven verici derecede makul geliyordu.

Avluya çıktılar ve neredeyse avluyu geçmek üzereydiler ki gölgelerin arasından çıkan devasa bir figür onları yollarında durdurdu.

"Duncan," diye soludu Izzy, bir elini çarpan kalbinin üzerine bastırarak.
"Bizi korkuttun."

Uşak lambasını havaya kaldırarak yüzünün keskin hatlarını aydınlattı.
"Siz hanımlar yatak dışında ne yapıyorsunuz?"

Bir kez daha, Izzy'nin kollarındaki her bir tüyü kendisiyle birlikte havaya kaldıran bir uluma yükseldi gecenin içine.

"Yataktan çıkarken yaptığımız şey bu," dedi.

"Ne olabilir ki?" Bayan Pelham sordu.

Duncan başını salladı. "Muhtemelen kediler feryat ediyor ya da tilkiler kavga ediyor.

Her neyse, onu korkutup kaçıracağım. Siz hanımlar odanıza dönmelisiniz."

Izzy, "Biz de sizinle geliyoruz," dedi.

Buraya kadar gelmeyi göze almışlardı. Odalarına tek başına dönmektense Duncan'ın yanında her neyse onunla yüzleşmeyi tercih ederdi.

"Gerçekten, Bayan Goodnight. Bu-"

Uyarılarını tamamlayamadan Bayan Pelham çığlık attı ve eliyle işaret etti.
"Bir hayalet!"

Beyaz, filmsi bir hayalet kuleden dışarı fırladı. Kıvrandı ve uludu, bir hayalet gibi avluda kıvrıla kıvrıla ilerledi.

Hayalet değildi.

Magnus'tu.

Zavallı kurt köpeği Magnus, çamaşırlarla birlikte astıkları Hollanda bezine takılmıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Izzy'nin onun sıkıntısının nedenini anlaması birkaç dakika sürdü.

Ama sebebini tahmin etmesi gerekirdi.

Kardelen.

Ermin avlanmaya gitmişti, hem de büyük bir av için.

Magnus'un kuyruğunun ucuna yapışmış, vahşi dişlerinin gücüyle tutunuyordu. Köpek avlunun etrafında dönüyor, ondan kurtulmak için çırpınıyor ve uluyordu.

"Ah, zavallı şey." Izzy gülerek peşinden yola koyuldu. "Duncan, onu yakalayabilir misin?"

Biraz uğraşmaları gerekti ama sonunda canavarları köşeye sıkıştırmayı başardılar.

Izzy Kardelen'in çenesini kuyruğundan ayırırken Duncan köpeği hareketsiz tuttu. "İşte böyle. Seni küçük tehdit."

Bayan Pelham köpeğin kuyruğundaki ısırık yarasını incelerken yüzünü buruşturdu. "Zavallıyı sargıya alacağım. Derin bir yara. Çantamda biraz var

Yardımcı olacak bir merhem. Büyük salonda. Duncan, bandajlara ihtiyacımız olacak." Duncan o daha sözünü bitirmeden yola koyuldu. "Elbette, Bayan Pelham."

Izzy ermini elleriyle kucakladı. "Kardelen'i kuleye geri götüreceğim ve kaçamayacağından emin olduktan sonra size katılacağım."

Plan tamamlandı, ayrıldılar ve kendi yollarına gittiler.

Izzy merdivenleri çıkarken Kardelen de sabahlığının cebine sıkıca sokulmuştu. Ermin kovalamacadan yorulmuş gibiydi ve hemen uyumaya gitti.

Izzy, hayvanı yaldızlı topuna kilitleyerek, "Dük sana çok kızacak," diye söylendi. "Ve şüphesiz bana da kızacak."

Rothbury *neredeydi*? Bütün o ulumalar arasında uyumuş olamazdı. Ve uyuyabilseydi bile, kargaşanın kendi köpeğiyle ilgili olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Sorularına rağmen, Izzy büyük salona geri dönerken adımları hafif ve kaygısızdı. İnleyen, ağlayan hayaletin maskesi düştüğüne ve çok iyi huylu bir şey olduğu kanıtlandığına göre, göğsünde yeni bir cesaret duygusunun kabardığını hissetti.

Bunu gerçekten yapabilirdi. Burayı evi haline getirebilirdi.

Ve sonra . . .

Koridorda hızla ilerlerken, Izzy boş odalardan birinde bir şeye göz ucuyla baktı.

Solgun ve kıvranan bir şeyin görüntüsü.

Ve inleyen.

Kalbi, boğazından geçerek vücudundan kaçmak için ani bir girişimde bulundu. Ama kaçmadı. Mumu sıkıca tutarak yaklaştı.

Hayaletimsi görüntü yavaşça odak noktasına geldi. Izzy gözlerini kırptırdı. "Majesteleri?"

Onuncu Bölüm

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Tanıdık sesi zonklayan kafatasını yararak geçerken Ransom irkildi. Onu burada bulmalı, bu halde görmeliydi. Yerde, dizleri altından kesildi. Yakıcı bir acıyla sakat kaldı.

Neden kılıçlı bir düelloyu kabul etmişti ki? Tabancada ısrar etmeliydi. Şimdi ölmüş olacaktı elbette. Ama böyle zamanlarda ölmek, bir dakika daha bu yakıcı acıyı çekmeye tercih edilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu. "İyi değil misin?"

Yerde sürünerek ilerledi ve onun yanına çömeldi.

"Git başımdan. Bırak beni." Yan yattı, dizlerini karnına doğru kıvrırdı ve kafatasını serin, pürüzsüz taşa bastırdı.

"Bir çeşit kriz mi geçiriyorsun?"

"Sadece ..." Göz çukurundan kafatasının arkasına doğru yeni bir ağrı patlamasıyla irkildi. "Sadece bir baş ağrısı."

Sadece bir baş ağrısı değildi. Bu bir baş ağrısıydı. Ağrı kafatasının arkasından kopuyor, kafa derisinin bir yanından kıvrılarak gözünün hemen arkasına saplanıyordu.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

"Nasıl yardım edebilirim?"

diye sordu. "Ayrılarak."

"Bunu yapmayacağım. Ben bayıldığımda beni terk etmedin."

"Farklı," diye mırıldandı. "Değil-"

"Nezaket değildi. Biliyorum, biliyorum. Haşaratla ilgili bir şey. Beni istemiyorsan, Duncan'ı getireyim mi?"

"Hayır." Kelimeyi silah gücüyle telaffuz etmeyi başardı ama hınzırca bir geri tepmesi vardı. Göz kapaklarının arkasında beyaz acı çizgileri parladı.

Onu bırakmadı. "Su ister misin? Viski? Bir çeşit toz?"

Dişlerini sıkıttı ve başını sıkıca salladı. "Hiçbir şey işe yaramıyor. Beklemek zorundayım."

"Ne kadar süre?"

"Bir saat, belki."

Bir ömür gibi hissettirecek bir saat. Bir ömür boyu kafatasının dibine bir çivi s a p l a n a c a k t ı . Tekrar tekrar.

"Seninle kalacağım," dedi.

Elini omzuna koydu ve bu dokunuş Ransom'ın içini ürpertti. Ransom acıyla kendi başına başa çıkmaya alışkındı. Hayatının erken dönemlerinde ona başka bir seçenek sunulmamıştı. Annesi doğumundan bir saat sonra ölmüştü. Babası, Ransom'ın ayak parmakları ve dizlerindeki sıyrıklar için döktüğü gözyaşlarına hiç sabır göstermemişti. Kendini incitir ya da hastalanırsa, yaşlı dükkân acısını kendi başına atlatması gerektiğini düşünüyordu. Bakıcıların ve ev çalışanlarının ona sarılmaları bile yasaktı.

Şımartmak yok. Hayır.

küçük merhametler. Babası bu konuda ısrar etmişti.

Ve babası haklıydı. Kendi başına iyileşmeyi öğrenen Ransom, güçlü ve bağımsız bir adam olmuştu. Dokunulmaz. Yenilmez.

Ta ki kısa bir kılıcın yüzüne saplandığı ana kadar. Parmakları harap olmuş alnında gezindi.

"Sana burada ihtiyacım yok," dedi.

"Tabii ki yok. Sen büyük, güçlü, erkeksi bir düksün ve kimseye ihtiyacın yok, biliyorum. Buraya senin için gelmedim. Kendim için buradayım. Çünkü kalmam gerekiyor."

İç çekerek pes etti. Daha fazla tartışacak gücü yoktu.

Onun yanına yerleşti ve başını kucağına çekti. "İşte, şimdi. Sakin ol. Sakin ol."

Parmakları saçlarında geziniyor, kafa derisinde lezzetli oluklar açıyordu. Her okşayış acısını biraz olsun dindiriyor gibiydi.

Dokunuşu sihir gibiydi -ya da onun gibi bir adamın sahip olabileceği mucizeye en yakın şey. Acısının keskin kenarını buldu ve parmak uçlarının nazik hareketleriyle acısını dindirdi.

Ve onun sesi. Sesinin o derin, tatlı nehri onu acıdan uzaklaştırıyordu.

Bu talep edilmemiş şefkat ona çok yabancıydı. Anlaşılmazdı. Ve ne kadar arzulasa da, bu onu çok korkutuyordu. İzin verdiği her okşamayla, asla ödeyemeyeceği borçlar biriktiriyordu.

Bunu hak etmiyorsun, dedi o karanlık, affetmeyen yankı. Bu sözleri o kadar çok duymuştu ki, artık onun bir parçası olmuşlardı. Kanında yaşıyorlardı, kalbinin her boş atışında yankılanıyorlardı. *Bunu hak etmiyorsun. Asla hak edemezsin.*

Başparmağı kafatasının dibinde bir düğüm buldu ve bastırdı. Adam inledi. Kadın hemen sustu. "Seni üzüyor muyum?"

"Hayır. Evet." Başını onun kucağına yaslayacak şekilde döndü ve utanmadan bir kolunu onun beline doladı. "Sadece ..."

"Evet?"

"Durma." Yeni bir acı dalgası onu neredeyse yere sererken nefesini içine çekti. "Sakin durma."

"Durmayacağım," diye söz verdi.

Izzy'nin yüreği burkuldu. Bu kadar büyük, bu kadar güçlü bir adamın yerde bir köpek yavrusu gibi kıvrıldığını, terden sırılsıklam olduğunu ve bariz bir acı içinde kıvrandığını görmenin çok dokunaklı bir yanı vardı.

Kolları kızın beline sıkıca dolanmıştı.

Uzun zamandır yalnızdı. Bazı açılardan, babası ölmeden çok öncesinden beri. Ve yalnızlığın en kötü yanının kimsenin size bakmaması değil, bakacak kimsenin olmaması olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu yalnızlığı.

Izzy parmak uçlarının bu nazik hareketlerinin onun acısını silip silemeyeceğini bilmiyordu ama kalbinin etrafındaki korumaları söküp atıyorlardı.

Onun alnına ve kafa derisine dokunarak yatıştırdı, susturucu sesler çıkardı ve rahatlatıcı olduğunu umduğu sözler fısıldadı.

Ne oldu? Sormak için can atıyordu. *Bu gece ne oldu? Onca ay önce ne olmuştu?*

"Konuş," dedi.

"Ne hakkında konuşayım?"

"Herhangi bir şey."

Ne kadar garip. Izzy kendini her gün soruların muhatabı olarak buluyordu ama aklındaki herhangi bir şey hakkında konuşması hiç istenmemiştir. Şimdi o istediğine göre, ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Tekrar saçlarını okşadı.

"Herhangi bir şeyden bahset," dedi. "Gerekirse bana bir hikâye anlat. Mudpuddlia'dan bir hikâye."

Gülümsedi. "Yapmamayı tercih ederim. Hayatımın işi babama yardım etmektir. Ama bu onun masallarında yaşayan küçük bir kız olduğum anlamına gelmiyor. Elbette romantik hikâyelerden hoşlanırım ama gazeteleri ve spor dergilerini de severim."

Dokunuşunu adamın boynuna indirdi ve nazik daireler çizerek oradaki kas düğümlerini gevşetmeye başladı.

İnledi.

Parmaklarını hareketsiz bıraktı.

"Durayım mı?" "Hayır. Konuşmaya devam et. Hangi spor?"

"Küçük bir kızken hepsini takip ederdim. Babam o zamanlar sadece bir öğretmendi ve ben de eline geçen her şeyi okuyan bir kızdım. Öğrencilerinden biri yığınla dergi verirdi. Boks, güreş. At yarışları favorimdi. Her makaleyi okur, her yarışı incelerdim. Ben atları seçerdim, babam da bahisleri oynardı. Fazladan para her zaman işimize yarardı."

Ağırlığını uzanmış bir koluna verdi ve ona Ascot ve Derby'de kazananları seçtiği yıllarla ilgili her şeyi anlatmaya koyuldu, kan bağı araştırmasının ve oran hesaplamalarının hiçbir ayrıntısını esirgemedi. Adam sadece konuşmaya devam etmesini istedi ve o da öyle yaptı.

"Her neyse," diye bitirdi dakikalar sonra, "iyi iş çıkardık."

"Kulağa iyi iş çıkarmışsın gibi geliyor." Uzun, ağır bir iç çekti ve yüzünü ona dönecek şekilde sırt üstü döndü.

"Ağrınız daha iyi mi, Gr-" Kendini kısa kesti, doğru hitap şeklini tamamlayamadı. Başını kucağında tutuyordu ve az önce sıkıcı hayatı hakkında gevezelik etmişti. Bu, hayal edilebilecek en az dükal ya da zarif andı. Resmîyetin ne anlamı vardı ki?

O sabah göz gezdirdiği tüm o mektupları düşündü. Hepsinin nasıl da "Majesteleri" ya da "Dük'ü memnun edebilir misiniz?" gibi soğuk bir ifadeyle başladığını.

Ona bir *insan* gibi davranacak birine ihtiyacı vardı. Dokunulmaz bir dük değil, önemsenmeye değer bir adam. Ve Duncan'ın geleneksel rolünü bozmadan önce bir çizme karası yutmayı tercih edeceğini tahmin edebildiğinden, Izzy o kişinin kendisi olması gerektiğine karar verdi.

"Fidye," diye fısıldadı.

Adam itiraz etmedi, o da tekrar denedi. "Ransom, daha iyi misin?"

Başını salladı, bir elini gözlerinin üzerine koydu ve şakaklarına masaj yaptı. "Daha iyiyim. Biraz."

"Bu baş ağrıları sık sık olur mu?" diye sordu.

"Artık çok sık değil. Sadece ani oluyorlar. Ve intikamcı. Bu seferki bacaklarımı altımdan kesti. En azından bittiğinde, acı geldiği gibi hızla gidiyor."

Oturur pozisyona gelmek için debelenmeye başladı. "Duncan'a söyleme," dedi. "Doktor çağırmak için ısrar edecektir."

Izzy, "Belki de bir doktor iyi bir fikir olabilir," diye cevap verdi.

Ransom başını salladı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Hayır. Yapabilecekleri hiçbir şey yok."

Ayağa kalkmak için kendini zorladı. Izzy de ayağa kalktı. Sonra da iki metre boyundaki dük sütununun yavaşça sağa doğru eğilmesini içini çekerek izledi.

"Ah, canım." İki elini ve tüm vücut ağırlığını kullanarak onu tekrar ayağa kaldırmak için harekete geçti. "Dinlenmelisiniz, Majesteleri."

"Sen de öyle yapmalısın." Eli kızın kolunu bir aşağı bir yukarı okşadı. "Yatak dışında ne yapıyorsun ki?"

"Ben ... şey ..." "Hayalet avını" nasıl açıklayacağını bilemediği ve gelinciğinin neredeyse zavallı köpeğinin kuyruğunu koparacağını söylemek istemediği için tereddüt etti.

Ama yine de hikâyeyi anlamaya hazır görünmüyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Her zaman böyledir." Bir elini onun omzuna koyarak kendini dengeledi. "Acı geçtikten sonra bile zihnim bir ya da iki saat düzgün çalışmıyor. Sarhoş olmak gibi bir şey."

Adamın omzundaki elinin ağırlığına gülümsedi. Sonunda, zorlamadan ve teklifsizce ondan küçük bir yardım kabul ediyordu.

"En azından arkadaş canlısı bir sarhoşsun," dedi. "O da var. Aslında, sanırım seni bu şekilde daha çok sevebilirim."

"Senden çok hoşlanıyorum." Mırıldandığı kelimeler neredeyse duyulamayacak kadar alçaktı.

Güvenilemeyecek kadar gülünçtüler.

Senden çok hoşlanıyorum.

Izzy sıcaktan kızardı. Bunu gerçekten kastetmiş olamazdı. Şu anda kendinde değildi. Hepsi bu kadardı.

"Gerçekten dinlenmelisin," dedi. "İzin ver seni büyük salona götüreyim, böylece uyuyabilirsin." Adamın kolunu bir boyunduruk gibi omuzlarına dolamaya başladı.

Onunla yüzleşmek için döndü. Kolunu omuzlarına atmak yerine sırtına doladı. "En azından bana iyi geceler öpücüğü ver."

Aman Tanrım. Gerçekten de sarhoş gibi davranıyordu. Muhtemelen bu karşılaşmayı sabah hatırlamayacaktı bile.

Bu durumda . . . Neden olmasın?

Ayak parmaklarının üzerinde gerinerek onun tıraşsız yanağını öptü. "İyi geceler, Ransom."

"Hayır, hayır." Onu kendine çekti ve birlikte ileri geri sallanmaya başladılar. "Kastettiğim bu değildi. Isolde Ophelia Goodnight, öp beni. Ruhundaki tüm tutkuyla."

"I . . ." Telaşla sertçe yutkundu. "Nasıl yapacağımı bildiğimden bile emin değilim." Dudaklarının kıvrılması utanmazcaydı. "Hayal gücünü kullan."

İşte bu, duymak için bir ömür boyu beklediği bir davetti.

Dudaklarını usulca onunkilere bastırdı. Adam hareketsiz kaldı, öpüşme işini ona bıraktı. Kollarını onun boynuna doladı ve yakınına eğildi. Önce üst dudağına, sonra da alt dudağına kalıcı öpücükler kondurdu. Sadece hafifçe, şefkatle. Tekrar ve tekrar.

Bu öpücükler ... itiraflardı. İçinde sakladığı her şeyin tadına bakıyordu. Eğer kabul edecek kadar cesursa bir erkeğe verebileceği her şeyin. Öpücük öpücük, kendini ruhuna açıyordu.

*İşte benim yumuşak
okşamam. İşte benim
sabrım.*

Benim anladığım şu.

İşte benim hassas, atan kalbim.

Adını fısıldadı ve sesindeki ham duygu onu çözdü. Elleri sırtının alt kısmındaki kumaşı sıktı. Sanki ona ihtiyacı varmış gibi. Sadece ayakta kalmak için değil, var olmaya devam etmek için de. "Izzy."

Koridorun uzak ucundan hafif ayak sesleri geliyordu.

"Bayan Goodnight?" Bayan Pelham'ın sesi.

Izzy öpücükten uzaklaştı. Alnı onunkine yaslandı. Bu çılgınlıktı.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı.

Bu şekilde keşfedilemezlerdi. İkisini de utandıracak çok fazla açıklama yapmaları gerekirdi. "Bayan Goodnight, orada mısınız?" Bayan Pelham artık daha yakındaydı.

"Majesteleri. Gitmeliyim."

Onu sıkıca tuttu, hareket etmesini yasakladı. Nefes alış verişi hâlâ sıkıntılıydı.

Sonra aniden başını kaldırdı. Görmeyen gözleri kısılr gibi oldu.

Sarsılarak kendine gelmişti, bunu söyleyebilirdi. Ani bir şimşek onu farkındalıklarla doldurmuştu: kim olduğunu, onun kim olduğunu ve ona sarılmaması için her türlü nedeni.

Tanıdık bir sertlikle onu serbest bıraktı. "Git."

On Birinci Bölüm

O gece Ransom rüyasında siyah saçlar ve gür, kırmızı bir ağız gördü. Ve sıcaklığı. Üzerinde, altında hareket eden sıkı, ıslak sıcaklık.

Eve

t.

Ha

yır.

Hayır, hayır, hayır. Uyanıyordu.

Uyanma, dedi zihnine. Sonuna kadar değil. Henüz değil.

Yan tarafına yuvarlandı. Gözlerini sımsıkı kapalı tutarak pantolonunun düğmelerini açtı ve sikinin sert sütununu kavradı. Ne kadar uzun süre kadınsız kalmış olsa da artık kendini nadiren bir fahişe gibi hissediyordu.

Belki de bu sefer serbest bırakılmaktan kaçamayacaktı.

Elini önce yukarı, sonra aşağı vurdu. Önce yavaşça. Sonra daha hızlı.

Yarı rüya transında, bunu *onun* tutuşu olarak hissetti. Ve sonra onun *ağzı* olarak.

Ve sonra onun tatlı, ıslak, sıkı ...

"Büyüleyici."

Ransom sarsılarak uyandı. Lanet olsun ona. Bu boğuk sesi tanıyordu. "İyi geceler mi?"

"Günaydın." Ses tonu dikkat dağıtıcıydı.

Bu saatte burada ne işi vardı? Umarım sikini çekiştirirken liseli kız merakıyla onu izlemiyordur. Tam olarak utanmıyordu ama kendini açıklamaya da hevesli değildi.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedi. "Sadece ailenizin geçmişi çok etkileyici."

Bir sayfanın çevrildiğini duydu.

Kitap okuyordu. Onu izlemiyordu.

Paletin üzerinde geriye doğru uzandı ve bir dizi küfür savurdu. "Aman Tanrım, İyi Geceler. Daha çok erken."

"Sabah oldu. Neredeyse. Bayan Pelham'ın bana verdiği bölgenin tarihiyle ilgili bu kitabı okuyorum. Rothbury'nin hikayesi muhteşem."

"Ailemin yüzyıllardır süren kan dökücülüğü, zorbalığı ve dolandırıcılığının sizi eğlendirmesine sevindim."

Gözlerini kırıştırarak onu anlamaya çalıştı. Mantıksal olarak olmasa da görsel olarak.

Profilden oturmuş, şömine ışığının silüetinde, beş adım ötedeki bir koltuğa gömülmüştü. Tüm vücudu solgun, duyumsal, sarmal bir kavis çiziyordu. Çıplak bir ayağın koltuğun kenarından sarktığını, boş boş sağa sola döndüğünü gördü.

Ayağı durdu. Baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla öne doğru uzandı.

Bir sayfa daha çevirdi. "Sadece beşinci dükün vatana ihanetten hapsedilmesini okudum. Bundan sonra ne olacak?"

"Yıllarca Londra Kulesi'nde tutuldu. Kraliçe Mary suçlamaları kaldırarak kadar uzun süre tahtta kaldı."

"Ah," dedi. "Ne şans ama. Sanırım kaleyi geri satın alarak kurtarmak zorunda kaldılar. Mülk artık bu yüzden ellerinden çıkmış olmalı?"

Ransom oturur pozisyona gelmeye çabaladı, beli hâlâ harcanmamış şehvetle zonkluyordu. Botlarına uzandı ve onları çekiştirmeye başladı. Görüşünün soluk gri tonuna bakılırsa, saat çok erken olmalıydı. Neredeyse şafak söküyordu. Ve eğer rahat duruşunun da gösterdiği gibi bir süredir orada oturmuş kitap okuyorsa, bu henüz geceyken aşağı indiği anlamına geliyor olmalıydı.

"Bu sabah kendini iyi hissediyor musun?" Sorusu temkinliydi.

"Evet." Cevabı sertti. Ransom daha fazla tartışmaya yer bırakmadı. Dün geceyi düşünmeye tahammül edemiyordu, anlamlandırmaya bile başlayamıyordu.

Kitabını bir kenara bıraktı. "Bil diye söylüyorum, bugün sadece öğlene kadar çalışacağım. Bayan Pelham bu sabah köyde hizmetçi arıyor ve öğleden sonra da bir giyinme odasını temizlemeyi planlıyoruz. Yardım edebilirsin."

"İyi geceler," dedi alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla. "Evi temizlemek için daha fazla zaman harcamayacaksın."

Kitabı bir kenara koydu. "Burada bir amacı olan tek kişi siz değilsiniz, Majesteleri. Ticari işlerinize ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsunuz? Evet,

Bir ev istiyorum. Sabahları yazışma, öğleden sonraları kale olacak. Bunu benim yöntemimle yaparsak, ikimiz de istediğimizi alırız."

Ransom bir elini saçlarının arasından geçirdi. Elde edemediği yaklaşık bin şey istiyordu ve bunların yaklaşık dokuz yüz tanesi onun dudaklarıyla ilgiliydi.

Rahat bir evle bu kadar ilgileniyorsa, neden odasında değildi?

"Taretinizde bir sorun mu var?"

"Hayır. Hiç de değil. Uyandım ve ... Sanırım biraz üşümüştüm. Ateşin yanına oturmak için aşağı indim."

Sonra garip, küçük bir ses çıkardı.

"Tsh."

"Neydi o?" diye sordu. "Ne neydi?"

"Çıkardığın o ses. Tutkunun pençesindeki bir pire gibiydi." "Ah, o. Bir şey değildi. Sadece bir hapşırık."

Durdu. "Bu bir hapşırık değildi. Kimse böyle hapşırmaz."

"Görünüşe göre öyle." Burnunu çekti. "Ah, canım. Yine yapacağım." Bir farenin tarla faresini susturması gibi boğuk, tiz bir paroksizm daha.

Sonra bir tane

daha. "Tsh.

Tsh."

Ransom her birinde yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım, bu çok rahatsız edici." Burnunu çekti. "Öyle olması gerekmiyor."

"Bu sağlıklı olamaz. Hapşırman gerekiyorsa düzgünce hapşır."

Tekrar yaptı. Bu sefer üç tane. Küçük seğirme sesleri.

"Tsh! Tsh! Tsh! İşte ben böyle hapşıriyorum," diye inledi. "Elimde değil. Bu kale tozlu. Ve kulede cereyan var."

İşte bu bir sorundu. Hastalanırsa hiçbir sekreterlik işini yapamazdı. Ve Ransom bütün gece odasında kalmadığı sürece bu birlikte yaşamaya daha fazla dayanamazdı.

Pekâlâ. Ona birkaç öğleden sonra ev temizliği için izin verecekti. Ve bu gece yatağında sıcak ve rahat olacağına, en önemlisi de uzakta olacağına yemin etti.

Zihnine not aldı.

Battaniye tedarik edin. Kalın olanlardan.

Battaniye tedarik etti. Kalın olanlardan.

Ama ertesi sabah yine oradaydı. "Günaydın."

Ve bir kez daha Ransom, ağrıyan bir penis ve öfkeli bir öfkeyle sarsılarak uyandı. Bir dakika boyunca küfür etti.

"Daha fazla tarih kitabı mı okuyorsun?" diye mırıldandı.

"Bir mektup yazıyorum." Kalemı sayfayı çizdi. "Benim de kendi yazışmalarım var, biliyorsun. Fare büyüklüğünde yüz fille mi yoksa fil büyüklüğünde bir sıçanla mı savaşmayı tercih edersin?"

Kafasını salladı, temizlemeye çalıştı. "Ne?"

"Bu bir soru. Seçme şansınız olsaydı, hangisine karşı savaşmayı tercih ederdingiz? Sıçan büyüklüğünde yüz fille mi, yoksa fil büyüklüğünde bir sıçanla mı?"

"Mantıklı konuştuğunuz izlenimine kapılmış gibisiniz. Mantıklı değilsiniz."

"Bu pratik bir soru değil elbette," dedi. "Sadece tartışmak için. Lord Peregrine ve ben yıllardır yazışıyoruz. Mektuplarında her zaman bu aptalca bilmeceyi ortaya atar ve biz de bunları ileri geri tartışırız."

"Bekle, bekle. Sana bu mektupları doğrudan yazan şehvet düşkününü yaşı bir serseri mi var? Neden o küstah namussuza şeytana gitmesini söylemiyorsun?"

"Öyle bir şey değil. O yatalak, zavallı şey. Ve beni bir kadın olarak görmüyor, sizi temin ederim."

Yani bu Lord Peregrine denen adam, fil büyüklüğünde fareler ve fare büyüklüğünde fillerle yapılan savaşları hayal edebilecek hayal gücüne sahipti ama Izzy Goodnight'ı bir kadın olarak düşünemez miydi? Ransom bu konuda şüpheciydi. Bir adam yatalak olsa bile, yine de bir erkekti.

Yaraları yüzünden Ransom'ın sakat olduğunu düşünen çok kişi vardı. O hâlâ bir erkekti. Her sabah onun sesinin boğuk yumuşaklığıyla uyandığında, siki tepki olarak granit gibi sertleşiyordu.

"Peki hangisi olacak?" diye devam etti. "Küçük fillerin salgını mı yoksa dev bir sıçan mı? Ve sonuç olarak, hangi silahları seçerdiniz?" Kalemının ucunu masaya vurdu. "Ben de kararsızım. Kılıcımı doğrudan kalbine saplayabilseydim dev sıçanı öldürmek daha kolay olurdu. Ama ya ıskalarsam? O zaman öfkeli, yaralı, dev bir sıçanla karşı karşıya kalırdım."

Ransom bu Lord Peregrine'e bir şey vermek zorundaydı. Mektupları şehveti köreltme konusunda mükemmeldi.

"Küçük filler daha az ölümcül görünüyor," diye devam etti. "Zaten iki yüz minyatür diş bir insana ne kadar zarar verebilir ki? Belki de iyi bir incik zırhım olsaydı kendilerini yorarlardı. Ne dersiniz?"

"Sanırım minyatür bir fil saldırısında ne tür bir zırh giyeceğinizi tartışıyorsunuz. Bence bu delilik."

"Sizin delilik dediğiniz şeye ben yaratıcı düşünce diyorum. Bundan biraz faydalanabilirsiniz, Majesteleri."

İki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Neden buradasın ki? Mektuplarınızı üst kata yazın."

"Yukarıda bir yazı masam yok."

Bugünün görevi: Bir yazı masası temin edin.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadı.

Yine mi?

Ransom yüzünü ovuşturdu. "Şimdi öyleyim." Yüce Tanrım. Buna bir son vermeliyiz.

Neredeyse bir hafta olmuştu. Geldiğinden beri her gün, çok yakınındaki Izzy Goodnight'ın sesiyle uyanıyordu.

Gecenin hangi saatinde buraya gizlice geldiğini bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Bilmekten kaçınmak için her gece içerek kendini uyuşturmaya başlamıştı.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde ona bir refakatçi, battaniye, mangal ve yazı masası ayarlamıştı. Sabahın uygun bir saatine kadar lanet olası odasında kalmasını sağlamak için daha ne gerekiyordu?

Belki bir kilit ve zincir.

"Aklıma bir şey geldi," dedi heyecanla. "Dün gece yatakta aklıma geldi. R-A-N-S-O-M."

Boynundaki bir düğümü gerdi. "Ne?"

"İlk gece, 'Tehlikeyi hecelelemek zorunda mıyım?' dedin ama sonra yarı yolda tehlikeyi nasıl heceleyeceğini unuttun."

"Kelimenin nasıl yazıldığını unutmadım," diye itiraz etti. "Sadece yazılışından sıkıldım."

Gerçek şu ki, eskisi kadar hızlı konuşamıyordu. Özellikle de yorulduğunda.

Izzy Goodnight ile şafak öncesi yapılan bu konuşmalar son derece yorucuydu.

"Her neyse. Söylemen *gereken buydu*." Onun sesini taklit etmek için sesini alçalttı. " 'Tehlikeyi sizin için hecelemem mi gerekiyor? R-A-N-S- O-M.' "

İki eliyle yüzündeki uykuyu sildi. "Bu çok saçma. Bunu asla söylemem."

"Neden olmasın? Mükemmel bir şey. İsmi, nasıl yazıldığını unutamayacağın tek kelime."

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Bu tartışma günler önceydi. Bitti. Ve sen o zamandan beri bu heceleme saçmalığını mı düşünüyorsun?"

"Biliyorum, biliyorum. Bu çok saçma. Ama benim için hep böyledir. Günler geçene kadar söyleyecek doğru şeyi asla düşünemem." Onun oturduğu yere doğru yaklaştı. "Şu anda anın ruhuna geri dönmenin zor olduğunu biliyorum. Ama inanın bana, 'R-A-N-S-O-M' mükemmel bir karşılık olurdu."

Buna nasıl cevap vereceğine karar veremedi. O yüzden cevap vermedi. "Çay yaptım," dedi.

Ona çok yaklaştı. Çok yakınına. Tüm vücudu alarma geçti ve kanı kulaklarına hücum etti.

Sonra eğildi ve çay bardağını masanın üzerine koydu. "Dirseğinizin hemen sağında."

Sıcaklığı hissedebiliyordu. Muhtemelen çaydan, ama belki de kadından. Ona sıkıca sarılma arzusu ile onu itme içgüdüğü arasında gidip geliyordu. Kolundaki bir kas titredi.

"Tam şurada biraz tüy var." Parmakları adamın saçlarını okşayarak omurgasından aşağıya doğru his dalgaları gönderdi. Adam irkildiğinde, yumuşak bir sesle, "Kıpırdama. Ben alırım."

Hayır, yapmayacaksın.

Bileğini yakaladı. Ve sonra onu kollarının arasına alıp kucağına çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese. "Ne mi yapıyorum? Ne halt *ediyorsun*?"

Kalçaları kıpırdıyor, onunla alay ediyordu.

Onu daha da sıkı tuttu, hareketsizdi. "Her sabahın köründe buraya gelip bana eziyet ediyorsun. Şimdi de bana çay yapıyorsun. Ve tüyleri savuruyorsun. Bu bir çeşit şımartma mı? Ben şımartılmak istemiyorum."

"Bu şımartmak değil. Eziyet etmek için de değil. Sadece sabahları seni selamlamaktan keyif alıyorum."

"Bu imkansız."

Ransom başka herhangi bir bahaneye inanabilirdi. Ama şafağın erken saatlerinde, sisli bir havada sırf ona eşlik etmek için buraya geldiğine inanmasını bekleyemezdi.

"Bu doğru. Her uyandığında, en muhteşem küfürleri savuruyorsun. Asla iki kez aynı olmuyor, biliyor musun? Çok ilgi çekici. Küfürle öten bir horoz gibisin."

"Oh, horoz ötüyor, tamam," diye mırıldandı.

Kadın gülümsedi ve adam bunu *duydu*. Ya da bir şekilde hissetti. O daha susturamadan sıcaklık içine doldu.

"Ama en çok sevdiğim şey de bu, görüyorsunuz. Kimse benimle bu şekilde konuşamaz. Çok kaba ve saygısızsın. I . . . Saçma olduğunu biliyorum ama elimde değil. Bunu sapıkça bir zevk olarak görüyorum."

Kabalıktan mı *hoşlanıyordu*? Küfür mü *istiyordu*?

Pekala o zaman. Ona kaba ve saygısızca davranabilirdi.

"Beni dinleyin. Bir erkek uyandığında, istekle uyanır. Sert, kaba ve ihtiyaçtan sızlayarak uyanır." Yer değiştirerek devasa ereksiyonunu kadının kalçasına bastırdı. "Bunu hissediyor musun?"

Nefes nefese kaldı. "Evet."

"Senin içinde istiyor,"

dedi. "*İçimde... içimde.*"

"Evet. İçine. Sert, derin, hızlı ve tamamen. Şimdi buna mükemmel bir karşılık bulmadan beni bir daha bu saatte uyandırma."

Cevap vermedi.

Güzel.

Bu sefer kadının gerçekten telaşlanmış olmasını umuyordu. Çünkü *o telaşlanmıştı*. Vücudundaki bastırılmış ihtiyaç bir tür kırılma noktasına yakın hissediyordu ve zaten yeterince kırık parçası vardı.

En korkutucu kısmı da ne? Onu

bırakacak gibi görünmüyordu.

Ransom geceleri kadınlarla yattığı onca yıl boyunca, sabah onlarla uyanmadığından emin olmuştu. Şimdi her sabah *bu* kadınla *-bu* tuhaf, eksantrik, baştan çıkarıcı kadınla- uyanıyordu ve onunla yatma zevkine bile erişemiyordu.

Tahammül edilemezdi. Adaletsizdi. Ve çok endişe vericiydi. Çünkü ona alışmaya başlamıştı.

Kahretsin, ondan *hoşlanmaya* başlamıştı. Burada oturmak, çayın ve sabah sisinin kokusuyla sarmalanmak çok kolaydı. Bir kolunu onun ince beline dolamış, diğer eliyle de onu okşuyordu-

Lanet olsun.

Bir şekilde saçından bir tutamı parmağına dolamıştı. İşte oradaydı. Tam şu anda. Ve bunu yaptığını da hatırlamıyordu.

Bir kadın kucağına oturduğunda, ona sertçe bir şeyler söylediğinde ... ve on saniye sonra, oopsy-daisy ve la-di-dah, gidip *parmağını saçında döndürdüğünde* ne hale geliyordu?

Bu dükün davranışı değildi. Onun için kesinlikle normal bir davranış değildi. Parmağını utanç verici durumdan kayıtsızca çekmeye çalıştı ama çok çabuk geri çekildi. Kıvrılan saç teli parmak eklemine etrafında bir düğüm gibi sıkılmıştı.

Daha sert çekerek tekrar denedi. Göğsünde panik oluşmaya başladı. Yüce Tanrım, gitmesine izin vermiyordu.

"Dur," diye fısıldadı, onu susturarak. "Bunu hissediyor musun?" Pek çok şey hissediyordu. Çok fazla şey.

"Sanki yer titriyor gibi görünüyor."

Oh. Bu. Evet, şimdi o söyleyince, ayak tabanlarında bir ürperti hissetti. Yer titriyordu. Yolda biri yaklaşıyordu.

Sadece bir kişi değil, birçok kişi.

Sadece toynak seslerini değil, at arabası tekerleklerinin yumuşak tıkırtılarını da fark etti.

Ransom gözlerini kapadı ve hızla İngiltere'nin yakın askeri tarihini gözden geçirdi. Danimarkalılar, Napolyon, Amerikalılar. Son bildiğine göre tüm bu çatışmalar çözülmüştü. Ama o zamandan beri yalnız yaşıyordu.

"Geçtiğimiz yedi ay içinde İngiltere yeni bir savaşa girdi mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı. "Neden?"

Çünkü artık titreşim o kadar yoğunlaşmıştı ki, kalenin kuşatma altında olduğuna inanabilirdi.

Onun kolunu tuttu. "Tanrım. Bu da ne böyle?"

"Deliriyor muyum, yoksa ... ?" Kulağını eğitti. "Bu bir trompet miydi?" "Öyleydi," diye nefes aldı. "Oh, hayır."

Kadının sesindeki uğursuz notayı fark etmemişti. "Ne oldu? Neyin var?"

Onun kucağından sıçradı ve yerde volta atmaya başladı. "Biliyordum. Eninde sonunda olacağını biliyordum ama bu kadar erken olacağını düşünmemiştim."

Ayağa kalktı ve onu omuzlarından tutarak bir yerde sabitledi. Kör olmuş, zayıflamış ve deliliğin eşiğine gelmiş olabilirdi ama içinde hâlâ hayat varken, çatısı altında yaşayan bir kadına zarar gelmeyecekti.

"Sakin ol," dedi. "Sadece bana neden bahsettiğini söyle.

Hemen." "Onlar. Beni buldular."

On İkinci Bölüm

Seni kim buldu?" diye sordu.

Izzy gerçeği söyleme ihtimali karşısında irkildi. Birkaç dakika içinde saklanacak bir şey kalmayacaktı. Ama dük bundan hoşlanmayacaktı. Hem de hiç.

Ransom onu omuzlarından tuttuğunda açıklamaya hazırlanıyordu.

Alnı sertti. "Şimdi beni dinle. Kim olduklarını ya da senden ne istediklerini bilmiyorum. Ama ciğerlerimde nefes ve bedenimde güç varken, şu kadarına yemin ederim: Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Oh.

İşte yine dizlerinin bağı çözüldü. Izzy hayatında hiç böyle bir vaadin muhatabı olmamıştı. En azından kendiliğinden verilmiş bir söz değildi ve kesinlikle böyle bir adam tarafından verilmemişti.

Kelimeler bir an için onu aştı. Onun koruyucu sözleri başını döndürmüştü. Ve onu bu kadar endişelendirdiği için biraz da suçluluk duyuyordu.

Ama sadece birazcık.

"Bu bir istila," dedi, "ama dostça bir istila. Moranglian Ordusu'ndan bir ziyaret alıyoruz. Mümkünse gelin de görün."

Onu avluya bakan pencerelerin olduğu galeriye götürdü.

Orada, kemerli geçitten görünen, yaklaşık bir düzine atlı ve onları takip eden, takımlar tarafından çekilen üç araba vardı. Zırhlı atlılar hep birlikte atlarından indiler ve arabanın kapıları açılarak ortaçağ giysileri içindeki bir düzine kadar genç kadın dışarıya döküldü. Sancaklar sabah esintisinde hızla dalgalanıyordu. Izzy üzerlerindeki yazıları seçemiyordu ama seçmesine de gerek yoktu. Ne yazdığını biliyordu.

Hiç sanmıyorum.

"Kim bu insanlar?" Atlılar ve hanımlar kemerli kapıdan geçip avluya girerken Ransom sordu. "Ne halt istiyorlar?"

"Size söyledim, babamın daha hevesli okuyucuları kendilerine Moranglians diyorlar. Haberleri paylaşmak için kulüpleri ve sirküler mektupları var. Ve özellikle kendilerini Moranglians'a adanmış olanlar . . bazıları işi biraz daha ileri götürüyor. Karakterler gibi giyinmekten, savaşları ve sahneleri canlandırmaktan hoşlanıyorlar. Çok iyi organize olmuşlar. Ettikleri bir yemin ve rozetleri var."

"Bu duyduğum korkunç çınlama da ne?"

"Bu ..." İç çekti. "Bu zırh."

Dük'ün yüzüne bakma riskini göze aldı.

Beklendiği gibi, isyan etmiş görünüyordu. "Zırh mı?"

"Senin için bir anlam ifade etmediğini biliyorum." İşlemeli şalına uzandı. "Bunu onaylamak zorunda değilsin. Sadece onları küçümseme."

Şalını omuzlarına saran Izzy pencereden dışarı eğildi ve el salladı. "Moranglia'nın iyi insanları!"

Avluda toplanan tüm genç erkekler ve kadınlar dönüp ona baktı. Şövalyeler, derme çatma zırhlarıyla bir düzene girdiler.

Biri öne çıktı ve derin bir saygı duruşunda bulundu. "Leydim. Ben Sör Wendell Butterfield, Moranglia'nın Batı Yorkshire Riding Şövalyeleri'nin ilk şövalyesiyim ve aynı zamanda kız kardeşlerimizi, Cressida'nın Hizmetkârları'nın yerel bölümünü temsil ediyorum."

"Siz ve ekibiniz çok uzaklardan geldiniz Sör Wendell."

"Var. Bayan Izzy Goodnight'a hitap etme şerefine nail olabilir miyim?"

"Evet, benim," diye seslendi gülümseyerek. "Bayan Izzy Goodnight. Şövalyeleriniz ve leydileriniz buraya hoş geldiniz."

Aşağıdaki kalabalık tezahürat yaparken, Ransom öğürür gibi bir ses çıkardı. "İşte yine o hain sesinle karşımızdasın."

Ağzının kenarından, "Dur," diye seslendi. "Bunu onlar için bozamam. İyi niyetliler."

"Sabahın bu erken saatinde habersiz gelerek nasıl iyi niyetli olabilirler? Senden ne istiyor olabilirler ki?"

"Sadece bir ziyaret, büyük ihtimalle. Belki de kalede hızlı bir tur. Ama gidip sormadan emin olamam, değil mi?"

Sör Wendell'a seslendi. "Sayın Sör Wendell, lütfen rahat olun. Yakında oraya geleceğim."

Ona doğru uzandı. "Bekle. Bütün o süslü elbiseli aptalların şatomda dolaşmasına izin veremezsin. Bir o yana bir bu yana. Bunu kabul edemem, İyi Geceler."

"Burası benim kalem. Onları ev partisine davet etmiyorum ama misafirlerime karşı bir nebze de olsa misafirperverlik göstereceğim."

"Bunlar misafir değil. Davetsiz misafirler. Onlara hiçbir şey *sormayın*. Gitmelerini *söyle*." Azalan ama hâlâ devasa olan yazışma yığınının doğru eliyle işaret etti. "Eğer burayı kaleniz olarak sahiplenmek istiyorsanız, yapılması gereken çok iş var."

"İş beklemek zorunda." Omuz silkerek ondan uzaklaştı ve ön girişe doğru ilerledi. "Bunca yolu geldiler. Onları geri çeviremem." "Elbette geri çevirebilirsin. Seni mektuplarla ve sorularla rahatsız etmeleri yeterince kötü zaten. Bir çizgi çek, Goodnight. Oraya gidin ve onlara bir fahişe rahatlığıyla 'yarak' kelimesini kullanabilen yetişkin bir kadın olduğunuzu ve habersiz ziyaretlerden hoşlanmadığınızı söyleyin. Sonra da onları Defolun gidin, bir avuç aptal. Siz yapmazsanız, ben yaparım."

"Hayır." Paniğe kapılan Izzy elini göğsüne götürerek onu adımlarında durdurdu. "Majesteleri, lütfen. İstemiyorsanız onları kaleye davet etmeyeceğim. Onları elimden geldiğince çabuk göndereceğim. Sadece yukarıda, gözlerden uzakta kalacağınıza söz verin. Bırak bununla ben ilgileneyim. Güven bana, bu insanların yüzünü görmesini istemezsin."

Ransom çenesini sıktı.

Yani, harap olmuş yüzü aylardır düşündüğü kadar iğrenç değildi.

Daha kötüydü.

Görünüşe göre, o kadar korkunç bir canavardı ki, şu anda avlusunu dolduran yufka yürekli aptalları korkutmaması için kuleye kapatılması gerekiyordu.

Pekala. En azından artık biliyordu.

Ve bugün, korkunç görünüşü bir işe yarayacaktı. Bu davetsiz misafirleri kendisi temizleyecekti.

Onu iterek geçti ve büyük salondan çıkarak dış merdivenlere yöneldi.

"Bekle. Ransom, lütfen."

Onu görmezden gelerek en üst basamakta durmak üzere ilerledi.

Kalabalık bir anda sustu. Birkaç soluk sesi duydu ve bunların hepsi de kadınsı değildi.

Güzel.

"Burası benim kalem." Sesi taşların arasından çınladı. "Kendinize gelin ve defolun."

Gözlerini toplanmış olan cehaletin üzerinde gezdirdi. Kenarlardaki genç hanımlar rengârenk bulanıklıklardan oluşuyordu. Elbiseleri arkalarından yere düşüyordu. "Şövalyeler" metalik parıltıların ve gümüş işaret fişeklerinin bir çatışmasıydı.

Her an hepsi kaçabilirdi. Bir elekten akan gökkuşağı gibi kemerden çıkacaklar. Her an.

Dakikalar sonra, hala bekliyordu. Kaçmadılar.

Sonunda Sör Wendell denilen kişi sesini buldu. "Tüm şövalyeler, selam durun!"

Sanki hepsi birden yumruklarını zırhlı göğüslerine vurmuşlar gibi *bir patlama sesi* avluda yankılandı.

"Tüm şövalyeler, diz çökün."

Şövalyeler irkiltici bir şangırtıyla tek dizlerinin üzerine çöktüler.

"Efendimiz. Onur duyduk."

Ne şeytan.

Çılgılık atarak kaçmaları gerekiyordu. Onun yerine diz çöküp selam veriyorlardı. Ransom bunu anlayamadı. Burada neler oluyordu?

Bayan Goodnight da ona katıldı ama herhangi bir açıklama yapmadı. "Sör Wendell, bu sabah size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Yıllık Kuzey Bölge turnuvasına gidiyoruz, Bayan Goodnight. Birisi bize sizin bu civarda olduğunuzu söyledi ve biz de uğramadan edemedik. Hiçbir fikrimiz yoktu."

Ne hakkında hiçbir fikri yok, diye merak etti Ransom. Edepten haberi yok muydu? Sağduyudan haberi yok muydu?

"Yola çıkacağız," diye söz verdi Sir Wendell. "Ama dinlenmek ve atlarımızı sulamak için gereken süre kadar size zahmet verebilir miyiz?"

"Lütfen köyü ziyaret edin!" Bayan Pelham nefes nefese basamakta onlara katıldı. Cüppesini giymiş ve merdivenlerden aşağı fırlamış olmalıydı.

Her zamanki gibi, cemaatin mal ve hizmetlerini tanıtmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

"Yolun sadece yarım mil aşağısında," dedi. "Bu taraftan. Kaledeki ahırlar küçük ama Woolington'daki han size temiz su ve saman sağlayabilir. İhtiyacınız olursa bir demirci de var. Ve güzel bir kahvaltı sunan bir pub. Köy halkı sizi ağırlamaktan büyük mutluluk duyacaktır."

Sör Wendell eğildi. "Mükemmel bir öneri. Teşekkür ederim, Bayan . . ." "Pelham. Bayan Abigail Pelham. Babam yerel papazdır."

Evet, gerçekten, Ransom sessizce onayladı. Teşekkür ederim, Bayan Pelham. Bu noktada, bu insanları gitmeye kimin ikna ettiği umurunda değildi. Yeter ki gitsinler.

Şövalyeler toplanıp yola çıkma planları yaparken, genç hanımlardan biri merdivenlerde onlara yaklaştı. "Bayan Goodnight, lütfen. Erkekler atları köye götürürken biz burada kalabilir miyiz? Sizi ziyaret etmeyi çok isteriz. Belki kalenizi görme şansımız olur?"

"Korkarım şato henüz ziyaretçiler için uygun değil," diye cevap verdi Bayan Goodnight hızlı ve tatlı bir sesle. "Ama belki de şato parkında bir yürüyüş için bana katılma nezaketini gösterirsiniz? Keşfetmeyi arzuladığım romantik görünümlü harabeler var."

"Kulağa harika geliyor." Kız arkadaşlarına işaret etti ve düzinelercesi birden merdivenlerden yukarı koştu.

Mavi ya da menekşe tonlarında bir kız Ransom'ın sağına yanaştı. "Bizimle yürüyeceksin, değil mi?"

"Evet, bize katılmalısın." Beyazlar giymiş genç bir kadın onun sol tarafını tuttu ve kolunu cesurca onunkine geçirdi.

Ne olduğunu anlamadan önce, Ransom şato parkında yürüyüşe çıktıklarında onunla birlikte sürüklendi. Magnus da onun peşinden koşuyordu.

Gözlerine lanet olsun. Neden yürüyüşe çıkıyordu? Yürüyüşe çıkmak istemiyordu. Ama kimse ona başka seçenek bırakmamıştı. Etrafı sarılmıştı.

Ve kafası çok karıştı. Yaralanmadan önce kadınların dikkatini çekmekte hiç zorlanmamıştı.

Ama ona ilgi duyanlar dünyevi ve kendine hakim kadınlardı. Etkilenebilir, aptal kızlar değil. Deliriyor muydu yoksa yüzünün bir tarafını saran yara izini fark etmemişler miydi?

Aman Tanrım. İçlerinden biri *kıçını* çimdikledi. Sonra hepsi birden kıkırdadı. "Bizim için söylemeyecek misin?" diye ısrar etti mavili kız.

"Ne diyeyim?" diye sordu.

"Biliyorsun," diye fısıldadı nazlı nazlı. "'Şüphe yok' de. Yapmaz mısın, lütfen?"

Küçüklüğümüzden beri bunun hayalini kuruyoruz."

Grup bahçede durdu. Tüm bayanlar grubunun heyecandan nefesleri kesilmişti.

"Şüphesiz," diye yineledi, nedenini anlamakta güçlük çekerek. Kadınsı iç çekişlerden oluşan bir koro yükseldi.

"Oh," diye bayıldı biri. "O ses. Sakin ol kalbim. Çok romantik."

Yukarıda Tanrı var. Bu gerçek olamazdı. Bir tür kabus olmalı.

"Hizmetçiler," diye seslendi Bayan Goodnight o çocuksu, masum sesiyle, "uzakta görüyor musunuz? Yıkık köşk. İlerleyin isterseniz. Sizinle orada buluşana kadar kimin en büyük yaban gülü demetini toplayabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Küçük bir çığlık atan bir düzine genç kız eteklerini toplayıp ileriye doğru fırladılar ve ufka doğru birbirleriyle yarıştılar.

"İşte," dedi Bayan Goodnight. "En azından birkaç dakikalığına meşguller. Şimdi açıklayabilirim."

"Açıklasanız iyi olur. Ne haltlar dönüyor burada? Bu 'şüphe yok' saçmalığı da ne?"

Kadın adamın koluna girdi ve çılgınlığa doğru yürümeye başladılar. Yavaş yavaş.

"*İyi Geceler Masalları*'ndan ünlü bir konuşma. Ulric bir maceraya çıkmadan hemen önce Cressida'ya okur. 'Şüphe etmeyin leydim, döneceğim.' Böyle devam eder. Çeliğimden, gücümden, kalbimden şüphe etmeyin."

"Neden bunu söylememi istiyorlar?"

"Korkarım bunu duymak hoşunuza gitmeyecek," dedi, sesi hüzünlüydü. "Ama ona çok benziyorsunuz."

"Ben mi? Ulric'e mi benziyorum?"

"Evet. Sadece esrarengiz bir şekilde öyle. Geniş omuzlar, uzun altın kahverengi saçlar, tıraşsız ... Yıpranmış botlarınıza kadar neredeyse mükemmel bir eşleşme."

"Ama ..." Ransom kaşlarını çattı. Demek bu yüzden onun üst katta saklanmasını istiyordu. "Bu Ulric denen adamın yara izi olmadığına eminim."

"Aslına bakarsanız öyle. Banterwick ormanında Gölge Şövalye'yle savaştığı otuz dördüncü bölümden beri."

Yavaşça nefes aldı. Bütün bunlar ona mantıklı gelmeye başlamıştı. Hasta

edici, mide bulandırıcı bir anlam.

Onu durdurdu ve yüzünü kendisine çevirdi.

Gözleri bu sabah iyiydi. Her zaman olduğu kadar iyiydi. Yoluna çıkan kütükten kaçabiliyor, ağaçların ve yıkık kemerlerin belli belirsiz şekillerini seçebiliyordu ama içlerinde kanat çırpın kuşların renklerini ya da biçimlerini seçemiyordu.

Onu bu kadar çok görmek ve daha fazlasını asla göremeyeceğini bilmek, baştan çıkarıcıların en acımasızıydı.

Kadının ağzının geniş, kırmızımsı kıvrımını ve solgun saçlarına karşı koyu renk saçlarının aurasını seçebiliyordu. .. sarı mıydı? ... sarı mıydı? Ama onun duygularını değerlendirecek kadar iyi göremiyordu.

"Buna inanmıyorum," dedi. "Bunların hepsi kafanda kurduğun küçük bir hikâyeye. Geldiğin günden beri tuhaf bir fantezinin içinde yaşıyorsun. Kendi küçük kalen ve kendi yaralı, işkence görmüş Ulric'in. Bu yüzden burayı terk etmiyorsun ve bu yüzden gitmeme izin vermiyorsun. Neden her sabah aşağı inip beni *uyurken* izliyorsun? Ben bir oyuncak gibiyim."

"Hayır," diye itiraz etti. Adam onun başını şiddetle salladığını görebiliyordu. "Hayır, hayır, hayır. *Ben* bir fantezinin içinde yaşamıyorum."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturun, Bayan Goodnight. Beklenti yaratmasanız iyi edersiniz."

"Ne beklentisi?"

"Benden. Bizden. Romantizmden. Tüm o hayali hikayelerle büyüdün diye, bunun da onlardan biri olduğunu düşünme. Bunların hiçbirine ortak olmayacağım. Ben kılık değiştirmiş parlak bir kahraman değilim."

Sesli bir şekilde nefes verdi. "Biliyorum. *Biliyorum*. Sen kolum kadar uzun genelev faturaları olan tehlikeli bir kaçakçısın. Gerçekten, pantolonunun yakasına 'KADINLARA UYARI' yazmaktan başka bir mesaj iletme yolun olduğunu sanmıyorum. Ben aptal değilim. Anlaşıldı. Size şövalyelik fantezisi kurmadım."

"Oh, hayır mı? O zaman neden ilk gece beni öyle öptün?"

Cevabı yavaş yavaş geliyordu. "Sadece ... ilk gece seni nasıl öptüm?"

"İstedığın gibi," diye suçladı. "Her zaman istediğin gibi. Sanki yıllarca sadece o öpücüğü beklemiştin gibi. Benden."

Bir eliyle yüzünü kapattı ve inledi. "Neden bu kadar utanç verici olmak zorunda? Ah, doğru ya. Çünkü bu benim hayatım."

Ransom sessizliğini korudu ve bir açıklama bekledi.

Elini indirdi. "İnanın bana, Majesteleri. Romantizmden daha az beklentisi olan başka bir kadınla asla karşılaşmayacaksınız. Lord Archer, Bayan Pelham ve tüm bu insanların bana nasıl saf küçük bir kız gibi davrandıklarını gördünüz. Herkes bana hep böyle davrandı. Bir tane bile talibim olmadı. Evet, seni hayatım boyunca öpmeyi beklediğim gibi öptüm. Çünkü hayatım boyunca *birini* öpmeyi bekliyordum. Seninki benimkiyle buluşan dudaklar oldu."

Başını iki yana salladı. "Beni ilk öpücüğünmüş gibi öpmedin."

"Tabii ki hayır." Döndü ve yürümeye devam etti. "Seni son öpüşüm olacakmış gibi öptüm."

Sonuncusu mu?

Yıkık köşklerine doğru yürürlerken kelimeler zihninde yuvarlanıp duruyordu. Bunların saçmalığını anlamakta güçlük çekiyordu.

"Bu çok saçma. Sanki beynini peri masallarıyla o kadar doldurmuşsun ki, tüm sağduyuyu dışarı atmışsın. Zekisin, hızlısın, çekicisin. Erkekler senin için yanıp tutuşuyor olmalı."

Onun koluna girdi ve yollarındaki bir engelin etrafından dolaştırarak yana doğru itti. "Şimdiye kadarki hayatımda böyle bir yaygaraya pek rastlamadım."

"Bunun tek nedeni babanın duygusal hikayelerinde yaşamak zorunda kalman." "Sadece bu değil." Uzaklaşmaya başladı.

Kolunu sıkarak onu yanında tuttu. "Bekle."

Bir şekilde anlaması sağlanmalıydı. Daha fazla öpücüğün onu beklemediğine inanarak dünyada dolaşmasına izin veremezdi. Ya da daha kötüsü, onları aramaya gitmemeliydi. O bu şatoya ait değildi, hayatının geri kalanında solup toza dönüşene kadar saklanacaktı. Bu onun kaderiydi, onun değil.

"Ransom," diye fısıldadı, "anlamıyor musun? Bu kızların ne önerdiği ya da ne hakkında kıkırdadığı önemli değil. Seni Ulric olarak görmüyorum. Ulric onurlu ve dürüsttür, sen ise..."

"Hayır." Sabırsız bir el hareketiyle onun sözlerini savuşturdu. "Bunu tespit ettik."

Tekrar denedi. "Her mantıklı insanın sadece *hikâye* olduğunu bildiği *hikâyelerde* Ulric, Cressida'yı saf, cesur, gülünç derecede iffetli bir kalple sever. Karşı kulelerden özlem dolu bakışlar atarlar. Hizmetçileri aracılığıyla birbirlerine küçük notlar gönderirler. On *iki* yıl içinde tam *iki kez* öpüştiler. Eğer Ulric gibi bir erkek isteseydim.

o ilk gece kendimi sana atardım. Oturup 'ihtişamı' oluşturan kesin ölçüleri düşünmezdim. Ve kesinlikle her gece saatlerce karanlığa bakıp ellerinin çıplak tenimde nasıl hissettireceğini hayal etmezdim."

Ne? Kadının itirafları adamın savunmacı tavrına çarpıp geri döndü. "Mantıklı konuşmuyorsun."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Olmadığımı biliyorum. Bu hiç mantıklı değil. Ben şövalye hayalleri kuran aptal küçük bir kız değilim. Ben bir kadını. Uygunsuz bir şekilde, tamamen ve hayatında ilk kez şehvet içinde olan bir kadın. Olabilecek en kötü adam için arzuyla yanıp tutuşan bir kadın. Evinden çıkmayı reddeden, saygısız, acı çeken, yaralı bir dük. Oh, korkunçsun."

"Ve ellerimi vücudunda istiyorsun."

Boğazından belli belirsiz bir inilti kaçtı. "Her yerde."

Arzu damarlarında dolaşıyordu. Onu hemen oracıkta çimlerin üzerine yuvarlamak ve üzerindeki her giysiyi çıkarmak için yanıp tutuşuyordu. Kız dokunulmak istiyordu. Adam da ona dokunmak istiyordu. Onları engelleyen hiçbir şey yoktu.

Üzerlerine kır gülü yaprakları serpmek isteyen bir düzine kıkırdayan, aptal hizmetçi dışında hiçbir şey.

Bu kızlardan nasıl kurtulunurdu? Uçup giden at sinekleri gibiydiler. Sürekli geri geliyorlardı.

Sesini yükseltti. "Hizmetçiler, toplanın."

Gevşek, kıkırdayan bir çember oluşturdıklarında ellerini çırttı. "Hadi bir oyun oynayalım, olur mu? Adını 'Bakireyi Kurtarma' koyalım. Bayan Goodnight yüze kadar sayacak. Hepiniz koşup saklanın ve atılğan Ulric'in sizi kurtarmasını bekleyin. Hile yapmak yok. Gözetlememelisiniz."

Hizmetçiler, o daha üçü sayamadan gülerek ve kemerli geçitlerden geçip çitlerin etrafından dolanırken eteklerine takılarak gözden kayboldular.

Izzy başını salladı. "Pekâlâ. Bu noktayı sen kazandın. Kabul ediyorum, bunlar

belirli kızlar biraz aptal olabilir."

Ransom aptal kızlardan puan toplamakla ilgilenmiyordu. Tüm hizmetçiler gider gitmez Izzy'yi kollarından yakaladı ve onu yıkık köşkten içeri sürükledi.

"Yüze kadar vaktimiz var. Saymaya başlayın."

"Bir. İki. Üç-"

Onu kendine yaklaştırdı ve ağzını kendi ağzına aldı. Ona itiraz etme şansı vermedi ama dilini cesurca dudaklarının arasında gezdirerek nefesini çaldı. Başını eğerek daha derine itti.

Ve bir kez daha, o da onu öptü. Ayakta olsaydı, dizlerinin bağı çözüldü.

İçgüdüsel olarak çok tutkuluydu. Dayanılmaz derecede tatlıydı.

Bu delilikti. Bunu biliyordu. O da biliyordu. Eğer ona cevap vermesi için bir dakika verseydi, muhtemelen bunu ona söylerdi.

Ama hiçbir şeyin mantıklı olması gerekmiyordu. Bu işte akıl yoktu, sadece bedenler ve sıcaklık vardı. Bu her ikisinin de istediği bir şeydi. Kahretsin, ihtiyacı olan bir şeydi. Dokunmak, kızdırmak, tatmak. Onu ağzı ve elleriyle keşfetmek. Onu nefessiz bırakarak öpmek. Güçlü ve canlı hissetmek.

Çünkü çok da uzun olmayan bir süre önce, buraya bir daha asla geri dönemeyeceğini düşündüğü zamanlar olmuştu: Bir kadının yumuşak ve boyun eğen vücudu onunkine karşı ve sıcak yaz güneşi ikisinin de üzerine vuruyor.

Hayat buydu.

Yıkıntılar arasında parlak, ışıltılı bir hayat.

On Üçüncü Bölüm

Bu bir çeşit mucizeydi.

Burada, kendilerinden önce pek çok çiftin öpüşüp kucaklaştığı bu yıkık köşkteydiler. Etrafı gerçek bir romantik mirasla çevriliydi ve Izzy ilk kez bunun dışında kalmamıştı.

Artık değil.

Ransom boynuna sıcak öpücükler kondururken kadın gevşedi ve ağırlığını yosunlu taşlara bıraktı.

Elini vücudunda gezdirdi, avucunu göğsünün üzerine yerleştirmeden önce belinde ve kalçasında sahiplenici bir dokunuşla gezdirdi.

Sanki onun irkilmesini ya da geri çekilmesini bekliyormuş gibi durakladı.

İkisini de yapmak üzere değildi. Onun dokunuşu tüm duyularını beklentiye, olasılığa uyandırdı.

Etraflarında kuşlar ısıklık çalıp cıvıldıyordu. Her türden yosun, eğrelti otu ve sarmaşık yeşil dişlerini taşlara geçirmiş, en küçük, en misafirperver olmayan yerlerden hayat fışkırtıyordu. Çiçekler parfümlerini havaya saçıyordu.

Izzy de çiçek açıyor gibiydi. Bütün vücudu kızarmış ve pembeleşmişti. Onun dokunuşu için olgunlaşmıştı.

Yıllar ve yıllar süren baharın ardından bu onun yazıydı.

Telaşlı, duyarsız bir fısıltıyla saymaya devam etti. "On altı, on yedi, sekiz-"

Onu tekrar öptüğünde, başını eğdi ve dilini onunkiyle oynamak için öne doğru kaydırıldı.

İnledi. Ve parmakları göğsünün etrafında kıvrıldı, kumaşın içinden yumuşaklığını nazikçe yoğurdu.

Adam ona dokundukça, Izzy de kendi dokunuşlarını yaptı. Adamın ön kolunun kaslı hatlarını inceledi, tüm gücü ve kordonlu siniri. Elini daha yukarı kaydırarak ceketinin kolunun altındaki devasa pazıları hissetti. İçgüdüsel olarak kaslarını esnetmişti. Ya da bilerek. Bu adamı kim bilebilirdi ki? Her iki durumda da Izzy bunu gülünç derecede heyecan verici buluyordu. Vücudundaki tüm bu güç ve onu keşfetmek ve zevk almak için kullanabileceği yol.

Yumuşak, şaşkın bir kahkaha attı. "Bundan vazgeçmiştim." "Neyden vazgeçmiştin?"

"Bu. Bütün bunlar. Sürpriz hayırseverler, gizemli kaleler, romantik harabeler, yasak öpücükler."

Onun boynunu öptü. "Başka nelerden vazgeçtin, Izzy Goodnight? Bundan mı?" Diliyle kulak memesini okşadı. "Belki bu?" Dişleriyle ısırıldı. "Bir liste yap ve satır satır üzerinden geçelim."

Başının yana düşmesine izin verdi ve öpmesi için ona boynunun daha fazlasını sundu. "Nelerden vazgeçmedim ki? Evlilikten, çocuklardan, kalıcı aşktan, düzgün saçlardan. Herhangi biri tarafından gerçekten anlaşılmak."

Oh, zavallı adam. Geri çekildi, yüzü kül gibi oldu.

Izzy tamamen ikna olmuştu. Arap atlarını, Afrika çitalarını boş verin. Dünyada hiçbir yaratık "evlilik" kelimesiyle karşılaşan bir tırmık kadar çabuk kaçamazdı. Başlangıç tabancası kullanmak yerine, bunu at yarışlarında haykırmaları gerekirdi.

Hazır, sabit . . . evlilik!

"Şaka yapıyordum," diye onu temin etti. "Bunu biliyordum."

"Evlenmeye hiç niyetim yok. Senin de evleneceğini hiç sanmıyorum-" Tanrım, şimdi de onu sevimsiz biri gibi gösteriyordu. "Benimle olmaz."

"Doğru. Aynen öyle. Ve ben kadınların saçı hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Boğazını temizledi. "İyi geceler, bu ... değil."

"Biliyorum."

"Sadece ..."

"Bu. Sadece bu. Biliyorum." Kollarını onun boynuna doladı. "Beklenti yok. Sadece bana dokunmaya devam mı edeceksin?"

Rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

"Bunu yapabilirim." Evet. Bunu gerçekten de çok iyi yapabilirdi.

Başparmağı göğüs ucunu buldu ve tülbentin içinden geçirerek tepe noktasını gergin, ağrıyan bir yumruya doğru çekti. Izzy'nin vücudunda dolaşan hisler daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Nasıl oluyordu da adamın başparmağı onun küçücük bir parçasında boş boş ileri geri kayabiliyor ve Izzy bunu saç diplerinde ve dizlerinin arkasında hissedebiliyordu?

Başparmağı zirveyi terk ettiğinde ağlamak istedi.

Ama sonra dokunuşunu diğer tarafa kaydırды ve tatlı işkence yeniden başladı. Dizlerinin büküleceğinden korkuyordu, bu yüzden onun boynuna sıkıca sarıldı ve parmaklarını saçlarına geçirdi.

Tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırıyor, onu bir pudingin zekâsıyla baş başa bırakıyordu. O sadece titreyen bir his yumağıydı, başparmağının altında yuvarladığı kırmızı, olgun bir meme ucuyla kaplanmıştı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Evet.

Tam onun botlarının altında bir su birikintisine dönüşeceğini düşündüğü anda, adamın elleri beline doğru kaydı. Alçak, heyecan verici bir hırıltıyla onu taş duvara bastırdı ve vücuduyla oraya sabitledi.

Izzy'nin nefesi kesilmişti. Kapana kısılmıştı. Bu onu özgür kalmak için çıldırtmalıydı. Ama böylesine sarhoş edici bir güç tarafından kuşatılmış olmak hoşuna gitmişti. Sırtındaki taşlar yüzyıllardır yerinde duruyordu ve önündeki adam bilinmeyen sınavlardan sağ çıkmıştı. Korkudan ya da mutluluktan eriyebilirdi ve onu bir arada tutarlardı -bu duvarı, bu adamı.

Adam inleyerek kadının kalçalarını kavradı. Ortasına sert, sıcak bir şey bastırdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sevişme konusundaki bilgisi bir süzgeç gibiydi. Ayrıntı ve nüanslar gözden kaçsa bile genel fikri yakalamıştı. Yine de bu kadarını anlamıştı. Bir erkeğin organı, sevişmek istediğinde cesaretlenerek büyüdü.

Karnındaki bu sert, uzun ısı çıkıntısı .. . Onu istediği anlamına geliyordu. Muhteşem bir şekilde.

Kadının şalını omuzlarından itti. Şal yere düştü. Parmaklarını köprücük kemiği boyunca kaydırды, kolunun kenarının altına daldırdı ve çıplak omzundan aşağı kaydırды.

"Saymayı bıraktın," diye fısıldadı.

"Sen varken nasıl sayabilirim ki?" Adam göğsünü kalçalarının arasından çekip çıkarırken nefesi kesildi. Açıkta kalan göğüs uçlarının üzerinden soğuk hava geçti. "Nasıl olur da

Sen bunu yaparken ben sayıyor muyum?"

"Çok kolay. Yardım edeceğim." Başını eğdi ve çıplak göğsüne ulaşana kadar göğsünde öpücükler bıraktı. Dili meme ucunun üzerinde gezindi. "Otuz bir." Bir yalama daha. "Otuz iki." *Yala*. "Otuz üç."

Ağzının değişen sıcaklığı ve havanın serinliği Ayak tabanları da dahil olmak üzere her yerinin tüyleri diken diken olmuş olmalıydı. Adam bu şekilde devam etseydi, Izzy kırk beşi bulmadan kül olabilirdi.

Ama devam etmedi. Onun yerine meme ucunu ağzına aldı ve sertçe emdi.

Ondan sonra sayıların hiçbir anlamı kalmadı.

Sonsuza kadar kaç sayım vardı? Bunun o kadar uzun sürmesini istiyordu. Dili meme ucunun etrafında tembel, lezzetli daireler çiziyor, onu zevkten aklını kaçırmamasına neden oluyordu. Oh, bu işte iyiydi. Gerçekten çok iyiydi.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini Izzy'nin eteklerinin altına soktu. Bacağını kavradığında Izzy paniğe kapıldı.

Adamın omuzlarına yapışarak onu uzak tuttu. "Doksan dokuz, yüz."

Durakladı, bir eli kızın kombinezonunu çekiştirirken donup kalmıştı, diğer eli ise kızın ayak bileğini sarıyordu.

"Her yerde demiştin," diye hatırlattı ona, alçak ve hınzır bir sesle. "Her yerde dedim."

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Adam ona reddetme şansı veriyordu ve yetiştirilme tarzındaki her şey ona bu şansı kullanması için bağırıyordu.

Ama sadece tek bir hayatı vardı. Ve şimdiye kadar, bu tek hayatında, sadece tek bir adam kombinezonunu beline kadar savurmak için en ufak bir ilgi göstermişti.

Bu onun tek şansı olabilirdi.

Kendi kendine, sadece ufak bir dokunuş olduğunu söyledi. Zararsız. Onu burada, yakınlarda saklanan bir düzine hizmetçiyle bekaretini bozacak değildi ya.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım. "Hayır."

"Tanrıya şükür" gibi bir şey mırıldandı. Bir eliyle kızın eteklerini topladı ve tek bir ustalık hareketiyle beline kadar çekti.

Izzy duvara yaslandı ve kollarını başının üzerine uzattı, kendini ahlaksız ve cüretkâr hissediyordu. Adam ellerini çoraplı baldırında ve kalçasında gezdirirken, Izzy bacaklarının hafifçe aralanmasına izin verdi.

"Evet," diye inledi. "Benim için aç. Aynen böyle. Güzel, güzel."

İmkânsız, imkânsız.

Izzy iki hafta önce olsa tüm bu sahne hakkında böyle düşünürdü. Kendini antik bir tapınaktaki pagan tanrıçası gibi hissediyordu. Yıkık bir köşkteki sarmaşıklarla kaplı duvara yaslanmış, yaralı ve şehvetli bir dük tarafından sabahın ilk ışıklarıyla baştan çıkarılıyordu.

Bu, hayal ettiği her şeyin ötesindeydi. Ve Izzy'nin canlı bir hayal gücü vardı. Adamın dokunuşundan aldığı haz ve her şeyin enfes kötülüğünden sersemlemişti.

Bacaklarının arasında yeni, zonklayan bir nabız atmaya başladı. Acele et, atıyordu.

Çabuk, çabuk.

Eli uyluğundan yukarı kaydı, jartiyerin üzerinden atlayarak iç uyluğun pürüzsüz eğimine doğru ilerledi.

"Çok yumuşak." Onu dizinin hemen üstünden öptü. "Saten gibi."

Adamın dokunuşu kadının seksine yaklaştıkça, yükselen zevk kreşendosu dayanılmaz bir hal alıyordu.

Daha yukarı... daha yukarı... ve biraz daha yukarı. Ta ki başparmağı *orasını* sıyrana kadar.

"Oh."

İçinden bir mutluluk roketi fırladı ve onu ayak parmaklarından kafa derisine kadar sarstı. Yumruklarını sıktı, titreyen kalçaları ele vermesin diye destek için sarmaşık dallarını çekti.

İkisinin de üzerine beyaz bir kum serpildi. Ransom başını kaldırıp baktı. "O da neydi?"

"Oh, canım. Sanırım duvarın bir kısmı yıkılıyor." Sarmaşığa tutunmayı bıraktı ama birkaç çakıl taşı daha yerinden oynadı.

"O zaman oradan uzaklaş." Ayağa kalktı, kızın eteklerinin yere düşmesine izin verdi ve onu göğsüne yaklaştırdı.

Thunk. Elma büyüklüğünde bir duvar parçası yuvarlanıp kafasına çarptı.

"Oh, Tanrım! Ransom!"

Küfredip geri çekildi ve elinin topuğunu yarasına bastırarak sendeleyip otların üzerine oturdu. Magnus sızlanarak onun etrafında döndü.

Izzy koşarak yanına diz çöktü. Yeni bir şişlik oluşmaya başlamıştı ve derisinin küçük bir kısmı sıyrılmıştı. Alnının yara almamış tarafındaydı. Bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyordu.

Düşündüğünde neredeyse komik geliyordu. Yıkıntılar tarafından harap olmaktan kurtarılmıştı.

Unuttuğu şalını aldı ve katlanmış kenarını adamın alnına bastırdı. "İyi misin? Başın mı dönüyor? Bana bak ve kaç tane olduğunu söyle-"

Bu saçma soruyu ısrarak cevapladı. Tabii ki kaç parmağını kaldırdığını söyleyemezdi.

...

Tabii ani bir iyileşme yaşamadıysa. Bunun olabileceğini duymuştu. Savaşta kör olan askerler, kafalarına iyi bir darbe aldıktan sonra görme yetilerini geri kazanırlarmış.

"Her zamanki yeteneklerinize sahip misiniz?" diye sordu ihtiyatla.

Çenesini sıktı. "Kulaklarım çınılıyor ve başım zonklayan bir ağrı düğümü gibi. Ama on dakika öncesine göre ne daha fazla ne de daha az görebiliyorum. Sorunuz buysa."

"Oh. Güzel. Yani, iyi değil tabii ki. Umarım çok incinmemişsinizdir, hepsi bu."

Izzy iç çekti. O korkunç, çok korkunç bir insandı. Ona görme yetisinin mucizevi bir şekilde geri gelmediğini söylemişti ve onun ilk içgüdüsel tepkisi rahatlamak mı olmuştu? Ne tür bir insan bir adamın körlüğünün devam etmesini gerçekten *isterdi*?

Sade bir insan. Hayatında ilk kez kendini çekici hissetmenin tadını çıkaran biri.

Ama bu bir mazeret değildi.

Bencilliğinin kefareti için adamın fazla uzamış saçlarını kenara itti ve kafasındaki kanlı sıyrığı eliyle silmeye başladı.

Uzaklaştı. "Her zaman benim için telaşlanıyorsun."

"Telaşlanmıyorum," dedi. "Lekeliyorum. İstersen bunu yaparken seni aşağılayabilirim. Şuna ne dersin? Nankör adam."

"Büyüleyici dişi şeytan."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. Görünüşe göre kişiliği bozulmamıştı ve bundan memnundu. Moranglian Ordusu'nun hiçbir üyesi ona

"baştan çıkarıcı" ya da "büyüleyici." Dudakları o kadar güzel şekillenmişti ki, "dişi şeytan "a bile aldırmadı.

Kadının elindeki şalı aldı ve kendi başına örttü. "Önce gelincikler, şimdi de taşlama. Arkaik işkence yöntemleri listesinden mi çalışıyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki, temiz çarşaf stoğumu endişe verici bir hızla tüketiyorsunuz."

"Yüzüm zaten harap durumda. Bir yumru daha bunu daha da kötüleştirebilir." Bezi indirdi. "Ne kadar kötü?"

Parmak uçlarıyla çürüğü kontrol etti. "Biraz şişlik var ama şişlik çok kötü değil."

"Hayır, o değil." Başını çevirerek profilini ve kıvrılan yara izini tam olarak görmesini sağladı. "Geri kalanı. Ne kadar kötü? Bana dürüstçe söyle."

Izzy onun ani ciddiyeti karşısında afallayarak sustu. Görünüşü hakkında endişeli miydi?

"Bunu kendim için göremiyorum," dedi. "Kusurlu Adonis ile korkunç dehşet arasındaki yelpazenin neresinde yer aldığımı merak ettim. Açıkçası, babanın yazdıklarından etkilenmiş olan bu aptalların tepkilerine bakarak karar veremem. Sen karar vermelisin."

Kalbi göğsünde burkuldu. Kendinden nasıl şüphe edebilirdi? Gün ışığında muhteşem görünüyordu. Cildi her an bronzlaşıyor, günün sıcaklığını iliklerine kadar hissediyor gibiydi. Güneş ışığı saçlarındaki altın çizgileri yakalamıştı; saçları aşırı uzamış, alnının üzerine hoyrat bir şekilde yayılmıştı. Şimdi bunun nedenini merak ediyordu. Duncan'ın kesmesine izin vermeye üşendiğinden mi, yoksa yaralı yüzünü gizlemek için bilerek mi uzatmıştı?

Öne doğru uzanarak adamın alnındaki sarı saçları taradı. "Bana nasıl olduğunu anlatacak mısın?"

"Vurulduğum. Büyük ve keskin bir şeyle."

Izzy hak ettiğinin bu olduğunu düşündü. Açık bir soru sormak, açık bir cevap almak.

Parmak ucuyla kaşından elmacık kemiğine kadar yara izini takip etti, sonra dokunuşunun tıraşsız yanağında oyalanmasına izin verdi. Darbenin sağ gözünü ıskalaması ama iki gözünün de görmesini engellemesi ne kadar da ironikti.

"Ee?" diye sordu.

"Eh," dedi, "bir zamanlar çok yakışıklı bir adam olduğun açıkça görülüyor."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi ..." İçini çekti. "Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum. Bana bunu söyletme." Adamın eli bileğini yakaladı.

"Sadece söyle."

"Şimdi etkileyici bir yara izi olan, yıkıcı derecede yakışıklı bir adamsın. Mutsuz gerçek bu. Keşke size aksini söyleyebilseydim. Artık imkansız olacaksın."

"Ama ..." Şaşkın bakışlarla onu serbest bıraktı. "Ama o ilk gün. Beni gördüğünde bayılmıştın."

Biraz güldü. "Yüzün beni bayıltmadı. Zaten kendimi baygın hissediyordum. Günlerdir birkaç parça ekmekten başka bir şey yememiştim."

"Yani yara izleri seni
korkutmuyor mu?" "Hiç
korkutmuyor."

Bu sözler yalandı. Gerçek şu ki, yara izleri onu korkutuyordu ama sadece biraz ve sadece onu umursamaya teşvik ettikleri için. Şu anda bile kalbi göğsünde yumuşuyordu, güneşe bırakılmış bir parça tereyağından daha hızlı.

Bunun olmasına izin veremezdi. "Beklenti yok" demek iyi hoştu ama Izzy sevgi açlığı çeken kalbinin nasıl çalıştığını biliyordu. Sevmek ve sevilme için o kadar çaresizdi ki, bir kayaya karşı bile şefkatli duygular besleyebilirdi. Ve kayalar ona "büyüleyici" ya da "baştan çıkarıcı" demiyordu. Kayaların dokunulabilir altın kahverengi saçları yoktu.

Ama Rocks ve Ransom'ın ortak bir noktası vardı. İkisi de onu sevmiyordu.

"Gitmeliyiz," dedi. "En az yüz sayım oldu ve kızlar bekliyor."

Ayağa kalkıp pantolonundaki ve paltosundaki tozu fırçaladı. "Geri dönüş yolunu kendim bulurum."

"Tek b a ş ı n a mı?" Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez, Izzy kulağa nasıl geldiğine pişman olarak irkildi. Elbette kendi başına geri dönebilirdi. "Sadece hizmetçiler kahramanlarının onları bulmasını bekliyorlar." "O zaman başka bir adamı beklemeye devam etseler iyi olur."

Onun yanından geçti.

"Ben kimsenin kahramanı değilim, Bayan Goodnight. Bunu hatırlasanız iyi edersiniz."

Bölüm On Dört

Bayan Goodnight. Siz misiniz?"

Izzy donakaldı, parmak uçlarında tünedi. Lanet olsun.

Saatlerce yürüdükten, konuştuktan, yabani gülleri saydıktan ve *iki* Ulrich'le ilgili soruları savuşturduktan sonra Izzy nihayet hizmetçilere ve Moranglia Şövalyeleri'ne sıcak bir veda etmişti. Fark edilmeden kaleye gizlice girmeyi umuyordu. Bu plan da buraya kadarmış.

En azından onu yakalayan Dük değildi. "Evet, Duncan?"

"Elinizdeki nedir Bayan Goodnight?"

Izzy kirlenmiş şalına baktı. O sabah Ransom'la yaptığı görüşmeden beri yanında taşıyordu.

Utanç içinde, o şeyi arkasına itti. "Önemli bir şey değil." "Bu senin şalın mı?"

Konu çamaşır yıkamaya geldiğinde adamın keskin bir gözü vardı.

İçini çekti ve tekrar uzattı. "Evet. Ben . . . Gördüğünüz gibi, küçük bir aksilik oldu."

Tanrım, o şeye ne olduğunu anlatmaya nasıl başladı? Onu hendeğe atmalıydı. Kurtarılabilecek gibi değildi.

"Onu buraya ver." Uşağın elinden aldı. Zayıf, doku inceliğindeki kumaşı silkeledi ve dilini şaklatarak inceledi. "Kir ... çimen ... Aman Tanrım. Bunlar kan lekesi mi? İpek işlemede mi?"

Dudaklarını ısırđı ve dükün son yaralanması için kendisine kızmaması için dua etti. Ya da daha kötüsü, bunun nasıl meydana geldiğine dair tam bir açıklama talep etmesin diye dua etti.

"Bayan Goodnight, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu ..." Başını iki yana salladı. "Bu harika bir şey."

"Muhteşem mi?"

"Evet." Kumaşı iki eliyle kavradı. "Bir vale bunun için yaşar. Kaliteli kumaştan inatçı lekeleri çıkarmak. Böyle bir zorlukla karşılaşmayalı aylar oldu. Derhal çamaşırhaneye gitmeliyim. Eğer lekeler biraz daha yerleşirse, onları asla çıkaramayacağım."

Izzy eğlenerek onu çamaşırhane olarak kullanılan odaya kadar takip etti. Ateşi yaktı, bir çaydanlığı kaynamaya bıraktı ve sabun, ütü ve ütü bezlerini topladı.

"Bu çimen lekeleri en inatçıları olacak." Şalı çalışma masasının üzerine serdi, her küçük lekeyi ve lekeyi değerlendirdi. "Önce limon suyu ve soğuk bir durulama. Bu işe yaramazsa, soda macunu deneyeceğiz."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, Bayan Goodnight." Hafifçe dehşete düşmüş görünüyordu. "Eğlencemi bozarsınız. Ama bana eşlik ederseniz çok memnun olurum."

Izzy oturup izledi, onun lekelerle dikkatle saldırmaması kendisini de oldukça eğlendirmişti. Önce onları bir bıçakla kazıdı. Sonra yumuşak kıllı bir fırçayla ovdu. Ancak o zaman küçük, kahverengi camlı ispiro ve tuz şişelerine uzandı. Kendini iş başında bir cerrahı izliyormuş gibi hissetti.

"Duncan, nasıl oldu bu? Dük'ün kazası."

Uşak bir çim lekesine sirke sürerken durakladı. "Bayan Goodnight," dedi yavaşça, "bunu konuştuğumuzu biliyorum. İyi bir uşak işvereni hakkında dedikodu yapmaz."

"Biliyorum. Biliyorum ve burnumu soktuğum için üzgünüm ama artık ben de onun için çalışıyorum.

Çalışan insanlar böyle yapmaz mı? İşverenleri hakkında dedikodu yapmak?" Sessiz bir kınamayla tek kaşını kaldırdı.

Bu kadar önemsiz görünmekten nefret ediyordu ve Ransom'a verdiği sözü tutmayıp geçen geceki baş ağrısını açıklamak istemiyordu. Ya da buruşturup ızgaraya attığı mektuptan bahsetmek.

"Sadece endişeliyim, hepsi bu. Dük çok ..." *İnatçı. Yaralı. Çılgınca çekici.* "Çok kızgın. Görünüşe göre dünyaya, ama özellikle de

Ben. Her şeyi olabilecek en kötü şekilde yorumlamaya çok kararlı ve bunun sadece onun sakatlığı olduğunu sanmıyorum. Keşke anlayabilseydim."

Duncan ıslık çalan çaydanlıkla ilgilenmek için ovma işine ara verdi. "Bayan Goodnight, bir uşağın patronu hakkında hikâyeler anlatması uygun olmaz."

Izzy başını salladı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama onu daha fazla sıkıştırmayacaktı.

Ne de olsa onun en iyi şalını saklıyordu.

"Ama," diye devam etti gümüş saçlı adam, "Bayan Izzy Goodnight olduğunuza ve hikâyelere bu kadar düşkün olduğunuza göre, belki size tamamen farklı bir adam hakkında bir hikâye anlatabilirim."

"Oh, evet." Heyecanını belli etmemeye çalışarak sandalyesinde doğruldu. "Hayali bir adam. Hiç de Rothbury olmayan biri. Böyle bir hikâye dinlemeyi çok *isterdim*."

Uşak odanın etrafına dikkatli bir bakış attı.

"Kimseye söylemeyeceğim, yemin ederim," diye fısıldadı. "İşte, ben başlayayım. Bir zamanlar ... adında genç bir asilzade varmış. Bransom Fayne, Mothfairy Dükü."

"Mothfairy?"

Omuz silkti. "Daha iyi bir şeyin var mıydı?"

Çaydanlığı ocağa koydu. "Bunu asla duyamaz."

"Tabii ki hayır," dedi. "Nasıl olabilir ki? Tartıştığımız bu adam gerçek değil. Ama bu onun trajik geçmişinin hikâyesi. Gençliğinde, var olmayan Mothfairy Dükü . . ."

"Yalnızdım. Hem de çok. Annesi doğum sırasında öldü."

Başını salladı. Bu kadarını adamın kendisinden öğrenmişti.

"Babası da aynı gün ölmüş olabilirdi. Yaşlı dük yas tutmak için kendini dünyaya kapattı ve oğluna çok soğuk davrandı. Bu 'Bransom' yeterince büyüdüğünde, sık sık arkadaş aramaya başladı." Kelimeleri ararken uşağın yüzü buruştu. "Kadın türünden bir arkadaş."

"Yaban yulaflarını dikti demek istiyorsun."

"Tüm tarlaları. Aman Tanrım. Yulaf dikimini bir endüstri haline getirdi."

Izzy buna inanabilirdi. Hesapları görmüştü.

"Ama otuz yaşına geldiğinde, nihayet unvanının gerektirdiği asıl yükümlülüğü yerine getirmeye karar verdi. Bu da tabii ki bir sonraki Dük'ü

...

"Güve perisi," diye ekledi.

"Evet." Duncan boğazını temizledi. "Londra sezonunun en gözde sosyete kızını seçti ve ona kur yapma niyetini açıkladı. Kısa süre sonra da nişanlandılar."

Izzy'nin çenesi düştü. "Ransom nişanlı mıydı?"

Şimdi onun daha önce "evlilik" kelimesini aptalca telaffuz ettiğinde neden paniklediğini anlıyordu.

"Hayır." Duncan ona sert bir bakış fırlattı. "*Bransom* nişanlıydı. Varolmayan Dük. Leydi Emi adında genç bir hanımla nişanlıydı." Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Leydi Shemily."

"Leydi Shemily?" Izzy kendi kendine gülümsedi. Artık havaya girmeye başlamıştı.

"Evet. Leydi Shemily Liverpool. Bir kontun kızı." Uşak işinin başına döndü. Güçlü limon kokulu küçük bir şişenin kapağını açtı. "Nişan duyurulduğunda Dük'ün cefakâr hizmetkârları çok sevindi. Ev çalışanlarından bazıları otuz yıl boyunca aileye düşes olmadan hizmet etmişti. Evin yeni hanımı için sabırsızlanıyorlardı."

"Güvenilir ve seçkin uşağı da dahil mi?" diye tahmin etti. "Kimin adı ... Dinkins?"

"Özellikle de güvenilir ve seçkin uşağı. Dinkins, Dük'ün giysilerindeki allık kalıntılarını temizlemek için sabırsızlanıyordu. Allığı çıkarmak çok zordur."

"Tahmin edebiliyorum." Izzy nasıl bir kadının dükü tüm bu sefahatten uzaklaştırabileceğini merak ediyordu. "Bu Leydi Shemily Liverpool . . . Nasıl biriydi?"

"Başarılı bir sosyete kızının nasıl olması gerektiğini hayal edersiniz. Güzel, başarılı, iyi bağlantıları olan. Ve genç. Sadece on dokuz yaşında."

Izzy ağlamaklı bir iç çekişi bastırdı. Tabii ki. Tabii ki Leydi Shemily bunların hepsi olabilirdi.

"Ne yanlış gitti?" diye sordu.

Adam tereddüt etti.

"Hayali olarak. Sadece beni eğlendirmek için uydurduğun bu tamamen uydurma hikayede, çünkü yıldızların çarpıştığı bir aşk hikayesini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Her şey ayarlandı," dedi. "Düğün, balayı, yeni düşes için iyi döşenmiş bir süit. Ve sonra, düğün tarihine iki haftadan az bir süre kala, müstakbel gelin ortadan kayboldu."

"Kayboldu mu?"

"Evet. Gecenin bir yarısı yatak odasından kayboldu."

Izzy öne doğru eğildi ve çenesini elinin üzerine koydu. Bu hikâye oldukça heyecan verici olmaya başlamıştı. Görünüşe göre Duncan da sonunda bunu anlatma fırsatını yakalamaktan zevk alıyordu. Zavallı adam, tüm bu melodramla aylardır burada kapalı ve konuşacak kimsesi yok. Ve çok az leke.

"Leydi Shemily," dedi, sesinde dramatik bir gerilim vardı, "kaçmıştı."

"Kaçmak mı? Ama kiminle?"

"Liverpool malikanesinde kiracı bir çiftçi. Görünüşe göre ikisi de aşklarını yıllardır gizliyorlarmış."

"Ne skandal ama. Ro-" Kendini salladı. "Güve perisi ne yaptı?"

"İhtiyatlı bir şey değil. Aptal kızın kaçıp kendini mahvetmesine izin vermeliydi. Soran herkese onun yetiştirilme tarzını yüksek sesle küçümsemeli, kaçışıyla ilgili zekice şakalar yapmalıydı. Sonra da gelecek sezon yeni bir gelin bulmalıydı. Ama gururu buna izin vermedi. Öfkeli bir takiple atını sürdü."

"Güvenilir ve seçkin uşağı olmadan mı?"

İçini çekti. "Dinkins arabayı takip etti. Ve Dinkins ne yazık ki bir günden fazla geride kaldı. Yaşanan trajediyi durdurmak için çok geçti."

Dudağını ısırdı, şimdiden sinirlenmişti. "Dük atından mı düştü?" "Oh, hayır. İskoçya sınırının yirmi mil kadar güneyinde, Mothfair müstakbel gelini ve onun sevgilisiyle bir handa karşılaştı. Bir çatışma çıktı, bıçaklar çekildi ..."

Sanki Ransom'ın yara izinin kafa derisinden elmacık kemiğine kadar uzandığını hissediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım gerisini hayal edebiliyorum."

"Bunu hayal etmeniz gerekecek. Size tam olarak ne olduğunu söyleyemem. Orada değildim." Duncan hikâye anlatıyormuş gibi yapmayı bıraktı. Ellerini düz bir şekilde çalışma masasına dayadı. "Onu bulduğumda, o lanet olası handa bir dolapta iki gece geçirmişti. Hiçbir cerrah çağrılmamıştı. Hancı sadece onun ölmesini bekliyordu. Onu kendim dikmek zorunda kaldım."

"Vcdansızlık," dedi Izzy. "Peki ya müstakbel gelini?"

"Çoktan gitti. Küçük flibbertigibbet." Başını iki yana salladı. "Londra'ya geri dönme riskini alacak kadar iyi değildi, ben de onu buraya getirdim. Yedi aydan fazla oldu. Gitmeyi reddediyor. Uşaklık görevimi yerine getirmeme bile izin vermiyor. Görünüşü tam bir utanç kaynağı."

Izzy çekingen davrandı. "*Bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum.*" Dükün kaba saba, dağınık görüntüsünden oldukça hoşlanmıştı. Ve iç çeken bir düzine hizmetçi de yanlış olamazdı.

"Çoğu zaman kravat takmayı reddediyor. Bu utanç verici."

"Gerçekten de utanç verici," diye yineledi. Bu noktada hemfikirdi. Dükün açık yakaları ona oldukça utanç verici düşünceler veriyordu.

Duncan ütüyü bir kenara bıraktı ve onun tertemiz şalını incelemesi için kaldırdı. "Bu küçük görev akıl sağlığımı bir gün daha korudu," dedi. "Teşekkür ederim. Hayatını bir meslek uğruna harcadıktan sonra onu terk etmek zorunda kalmanın ne kadar dayanılmaz olduğunu bilemezsin."

Izzy cevap vermedi. Ama bu duyguyu onun düşündüğünden daha iyi anlayabiliyordu. Babası öldüğünde, işi de ölmüştü.

Şalı katladı ve ona uzattı. "O kadar keyifsizdim ki, bu beni ..."

"Neye?"

"Bilmiyorum bile. Sorun da bu, Bayan Goodnight. Yarım düzine farklı kötü alışkanlık denedim ama hiçbirini tatmin etmiyor. Cheroots iğrenç. Enfiye de daha iyi değil. Güçlü içkilerin tadına katlanamıyorum ve yalnız içmeyi sevmiyorum. Geriye ne kaldı? Kumar mı? Kiminle?"

Omuz silkti. "Sanırım her zaman kadınlar vardır."

"Orijinal değil," diye açıkladı. "Bu evde, bu özel ahlaksızlık kabul edildi."

Aklına bir fikir geldi. Ceplerini karıştırdı ve ona kâğıda sarılı şekerlerden oluşan bir paket uzattı. "Al bakalım. Tatlılar."

Kadının elindeki şekerlere baktı.

"Devam et," diye ısrar etti. "Bana bir iyilik yapmış olursun. İnsanlar bu şeyleri bana avuç dolusu veriyor. Hizmetçilerle geçirdiğim sabahattan sonra, isteyebileceğimden çok daha fazlasına sahibim." Birini işaret etti. "Sanırım bu ballı kayısı."

Şekeri aldı, paketini açtı ve ağzına attı. Çiğnerken omuzları gevşedi.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Daha iyi. Teşekkür ederim, Bayan Goodnight."

"En azından bunu yapabilirim." Kalan tatlıları onun çalışma masasına bıraktı. "Şalım kurtardığın ve bana gerçeği söylediğın için teşekkür ederim. Yani, gerçeği değil. Büyüleyici bir *hikâye*."

Şimdi her şey ona daha anlamlı geliyordu. Doğal olarak, böylesine duygusuzca terk edilmiş ve bu uğurda neredeyse ölmek üzere olan bir adam aşka ve romantizme pek sıcak bakmazdı. Ama gerçek kayıp gururu muydu, yoksa kalbi de mi kırılmıştı?

"Duncan?"

"Mm?" diye mırıldandı, ikinci bir tatlı paketini açarken.

"Yaptı mı . . . ?" Cesaretini topladı ve sordu. "Onu seviyor muydu?"

Cevap yok.

Oh, kahretsin. Bu ona tam da biri ağzına tatlı bir şey tıkıştırırken hassas bir soru sormayı öğretecekti. Duncan çenesini oynatarak bir an bekle işareti yaptı. Bu sırada Izzy'nin midesi düğüm düğüm olmuştu.

Daha da kötüsü, kendini sorgulamak için zamanı vardı.

Dükün niyetini sevip sevmediği neden bu kadar önemliydi ki? Neden bu kadar önemsiyordu? *Onunla* hiç evlenmeyecekti ki.

Bir sonsuzluk sonra, Duncan lokmayı yuttu. Ama görünüşe göre bunca zaman boşuna beklemişti.

Basitçe "Bilmiyorum" dedi.

On Beşinci Bölüm

Hayret verici. Sabahları, güneş ışığının silüetini o l u ş t u r d u ğ u o yazışma masasında oturup çalışırken ...

Saçları gerçekten de ahtapota benziyordu.

Onu giyme şekliydi, diye düşündü. Ya da belki de *onu* giyme şekliydi. Her şey o büyük, mürekkepli blobun içinde başının üzerine tünemişti. Ve ne kadar sıkıca tutturursa tuttursun, koyu, ağır bukleler dokunaçlar gibi her yandan salınıyordu.

Tabii ki büyüleyici, garip bir şekilde *erotik* bir ahtapottu. Ransom fetişlerin bu şekilde gelişebileceğinden endişeleniyordu.

"Benden kaçıyordun, İyi Geceler."

Esmer başını işinden kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Yaptın."

Durakladı. "Majesteleri, şu anda bu odadaki varlığım -ve yaptığımız bu konuşma- buna karşı çıkıyor gibi görünüyor."

"Seni suçladığımı söylemiyorum." Kanepeye yaslandı ve bağlanmış ellerini boynunun arkasına koydu. "Eğer fiziksel olarak mümkün olsaydı, ben de kendimden kaçınırdım."

Bir sonraki zarfı aldı ve mektup açacağını vahşice kullanarak mührü yardı. "Sizden kaçmıyorum, Majesteleri. Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Küçük yalancı. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Aptalların İstilasından ve o yüce, çalıntı kucaklaşmadan beri Ransom, Izzy Goodnight'ın tavırlarında belirgin bir değişiklik olduğunu fark etmişti.

Artık sürpriz ziyaretçiler gelmiyordu ve Ransom geceleri şatoda ne kadar yürürse yürüsün, ona bir daha asla rastlamadı. Ransom uyandığında onu her zaman yanında bekliyordu ama artık fil büyüklüğünde fareler ya da fare büyüklüğünde filler hakkında tuhaf konuşmalar yapılmıyordu.

Ve garip bir şekilde, Ransom kendini onları özlerken buldu. Ya da belki sadece onu özliyordu.

"Bir sorum var," dedi, buhar makineli yeni bir finans planıyla ilgili bir değerlendirmeyi okumasını yarıda keserek. "Merlinia'da ejderhalar var mı?"

"Moranglia."

"Doğru."

"Eğer varsa, neden umursuyorsun?" diye sordu, sesi temkinli çıkıyordu.

Omuz silkti. "Sadece daha ne gibi çılgınlıklar beklemem gerektiğini merak ediyorum, hepsi bu. Bir sabah tek boynuzlu at sürüsü mü gelecek, yoksa köprümün altında kamp yapan troller mi keşfedeceğim?"

"Hayır. Hayır, Majesteleri. Ejderha, tek boynuzlu at ya da trol yok."

"Güzel," dedi. Daha bir paragraf bile bitirmemişti ki, adam tekrar sözünü kesti. "Lord Bedridden ne haberler var?"

"Eminim ilginizi çekecek bir şey yoktur." Yumruğunun düz tarafı masa tablasıyla buluştu. "Majesteleri, beni yazışmalarınızı okumam için tuttunuz. Kendi yazdıklarımı tartışmam için değil."

Teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Tamam."

Ransom neler olduğunu görebiliyordu. Aralarına mesafe koyuyordu. Bu da onun mantıklı ve zeki bir kadın olduğu anlamına geliyordu. Bu da onu daha da çekici yapıyordu. Hepsine lanet olsun.

"Kaba olmak istemem," dedi. "Sadece... Babamın hikayelerini herkesle tartışıyorum. Buna aldırımıyorum ama sizinle birlikteyken başka bir şeyden -herhangi bir şeyden- konuşmak için sabırsızlanıyorum. Bu, buhar gücüyle çalışan çiftlik makinelerinin finansal beklentileri olsa bile."

Bunun mantıklı olduğunu düşündü. O saçma masalların onu nasıl başkalarının beklentilerinin esiri haline getirdiğini anlamaya başlıyordu.

Yakında o hapishaneden kurtulması gerekecekti. Çünkü mektup ve paket yığınının yarısına gelmişlerdi ve Ransom neler olduğunu bildiğinden emindi.

Birisi ondan çalışıyordu. Ve o birileri giderek daha cesur olmaya başlamıştı. Tutarsızlıkların miktarı ilk başta küçüktü, ama

onlarca ve yüzlerce kişiye ulaşıyordu.

Bir teori geliştiriyordu. Suçlunun avukatlık bürosundaki bir kâtip olabileceğini tahmin etti. Ya da avukatlardan biri. Hırsız her kimse, oyun alışkanlığı vardır -kartlar ya da atlar, belki. Belki de pahalı bir metresi. Ya da belki de işverenlerinin ödediği cüzi maaştan daha iyisini hak ettiğine karar vermişti. Böylece kimsenin şüphelenmeyeceği küçük miktarlar çalarak işe başladı. Bunlar fark edilmeyince, daha büyük meblağlara geçti.

Ve sonra bir gün, daha büyük bir şey kazanma şansını gördü.

Yaşlı Lynforth Kontu'nun adamları vaftiz kızı için Gostley Kalesi'ni satın almak istemiş olmalı. Elbette böyle bir teklif derhal reddedilirdi. Herkes Ransom'ın atalarından kalma bir mülkü satmayı asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Ama hırsız sahte belgeler düzenleyip doğrudan Lynforth'un yatağının yanına götürürse, ölmek üzere olan bir adamı muazzam bir meblağdan mahrum bırakabilirdi.

Şimdilik sadece bir teoriydi ama alternatiflerin hepsinden daha mantıklıydı. Ve eğer Ransom'ın tahminleri doğruysa, bu satışın geçersiz olduğu anlamına gelirdi.

Yakında, Izzy Goodnight kendini evsiz bulacaktı. Tekrar.

"Birkaç hafta içinde buradaki işimiz bitecek," dedi. "Nereye gideceğinizi hiç düşündünüz mü?"

"Bunu sana sormam gerekirdi," dedi. "Bir yere gideceğimi sanmıyorum."

"Ama yapmalısın. Mesele de bu, Goodnight. Bir yerlere gitmelisin." Doğrulup öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. "Savaşlar sona erdi. Parası olanlar yeniden seyahat etmeye başladı. Büyük Tur yapmak isteyen yaramaz, yaşlı bir kalıntı bul. Sıkıcı gemi yolculuklarında yüksek sesle kitap okuyacak, hatıra kutusu için çıplak heykel eskizleri yapacak ve köpeğini günde iki kez gezdirecek bir arkadaşına ihtiyacı olan birini. Paris'i, Viyana'yı, Atina'yı, Roma'yı ziyaret edebilirsiniz."

Kanepedeki koltuğundan bile onun geniş, bordo-kırmızı ağzının bir gülümsemeyle kıvrıldığını görebiliyordu. Günlerdir ondan gördüğü ilk gülümsemeydi bu.

"Ne yazık ki, kucak köpeği olan zengin, yaramaz yaşlı kadınlar tanımıyorum," dedi. "Ama kulağa hoş bir macera gibi geliyor."

O zaman karar verildi. Bu tanıma uyan yaşlı bir kadın da tanımıyordu. Ama bir tane bulurdu. Gerekirse, bir Drury Lane

Teyze rolünü oynayacak yaşı geçmiş bir aktris ve tüm yolculuğun faturasını o ödeyecekti.

Izzy Goodnight için başkalarının masal kitaplarında yaşamayı bırakmanın zamanı gelmişti. Dünyayı tozlu şatolardan ve şirin İngiliz köylerinden daha fazla görmeye ihtiyacı vardı. Ransom ona ihtiyacı olan ya da hak ettiği her şeyi sunamazdı. Ama bu kadarını yapabilirdi.

Onun yığından bir mektup daha koparmasını izlerken bu karar vicdanını rahatlattı ve şatoda kalma süresini birkaç dakika daha kısalttı. Kum saatinden bir kum tanesi daha kayıyordu.

Bir süre sonra çalışmasını bir kenara bıraktı. "Bugünlük bu kadar yeter." "Akşam yemeği için giyinmek üzere yukarı çıkıyorum" derken sesi parlıyordu.

"Akşam yemeği için mi giyiniyorsun?"

Bu yeniydi. Daha önce hiç resmi bir akşam yemeği olmamıştı. O ve Bayan Pelham yemeklerini Duncan'la birlikte mutfakta yerlerdi, ya da o öyle sanıyordu. Ransom onlara hiç katılmazdı.

"Yemek odasını dün bitirdik. Duncan, Bayan Pelham ve ben toz almaya ara verip bu akşam resmi bir yemekle kutlama yapmaya karar verdik." Sandalyesinden kalktı. "Bayan Pelham bütün gün menü üzerinde çalıştı."

Çenesindeki kalın bıyıkları kaşdı. "Kimse bundan bahsetmedi."

"I . . ." Sesi yumuşayarak o yatıştırıcı, vahşi bal tonuna dönüştü. "Ah, özür dilerim. Sana söylemeyi akıl etmeliydim. Duyguların incindi mi?"

"Ne?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Saçmalama. Duygularım -sahip olduğumu kabul ettiğimden değil, dikkatinizi çekerim-incinmedi."

"Kendinizi dışlanmış hissetmenizi istemedik. Elbette bize katılabilirsin. Ama sen hiç katılmıyorsun. Bizimle hiç yemeğe çıkmıyorsun."

Günün geç saatleriydi ve görüşü zayıflamıştı. Açık gri bir sis denizinde, koyu grinin gezinen bir parçasıydı sadece. Davetinin samimi mi yoksa acıma dolu mu olduğunu anlayamadı.

Ama sonra, bunun bir önemi kalmadı. Kadın haklıydı; adam onların grubuyla hiç yemek yememişti.

İyi bir sebepten dolayı.

Ayağa kalktı. "İyi geceler, parasını benim ödediğim bu yemeğe kendi evimde katılmam için yaptığınız cömert davete minnettarım ama-"

"Oh, lütfen gel."

Kelimeler düşüncesizce ağzından döküldü ama eşzamanlı hareketinden daha pervasızca değildi.

Onun *elini* tuttu.

Onun elini kendi eline aldı ve sıktı. Tatlı tatlı. Sanki biraz şefkate ve cesaretlendirilmeye ihtiyacı olan isteksiz bir çocukmuş gibi.

En azından bu jestlerin öyle hissettirdiğini varsayıyordu. Kendi çocukluğu şefkat ya da teşvikten tamamen yoksun geçmişti.

"Akşam yemeğinde bize katılırsan çok memnun olurum, Ransom. Sadece masada Gölge Şövalye'nin gerçek kimliğini daha az önemsemeyen bir kişi olacağı için."

Kaşlarını çattı. "Gölge Şövalye nedir?"

"Aynen öyle." Onun elini tekrar sıktı. "Bu uzun zamandır birinin bana söylediği en iyi şey. Yemeğe gel ve o huysuz, romantik olmayan halinle davran. Lütfen."

"Dük'e bu akşamki yemeğimizden bahsettim." Bayan Pelham korsesinin bağcıklarını sıkıca çekiştirirken Izzy nefesini içine çekti. "Onu bize katılması için davet ettim."

"Oh, bu harika." Bayan Pelham tekrar çekiştirdi.

"Reddetti."

Başka bir çekiş. "Oh. Çok kötü."

Izzy ona ulaşmak için daha kaç kez cesaretini toplayabileceğini merak ediyordu. O kadar inatçı ve kendini soyutlamaya kararlıydı ki. Duncan'ın hikâyesinden beri ne düşüneceğini bilemiyordu. Kaybettiği amacı için kalbi kırılmış mıydı? Görme yetisini ve bağımsızlığını kaybettiği için kızgın mıydı? Yoksa sadece gururunun yaralarını saran terk edilmiş bir adam mıydı?

Her halükârda, dünyaya yeniden ve bir an önce adım atması gerekiyordu.

Artık yazışmalarının yarısından fazlasını okumuştı ve Izzy'nin şüpheleri oluşmaya başlamıştı. Kesin bir kanıt olmadan bu fikirden bahsetmeye cesaret edemiyordu. Ama Dük'ün avukatlarının ona karşı komplo kurduklarından neredeyse emindi. Hangi nedenle olduğunu hayal bile edemiyordu. Ama yakında yaşayanların İngiltere'sine yeniden katılmazsa bu şatodan çok daha fazlasını kaybedecekti.

Bu akşamki yemek doğru yönde atılmış bir adım olabilirdi.

Keşke öyle olsaydı.

Bayan Pelham korsenin başcıklarını bir kez daha çekti. Izzy yüzünü buruşturunca özür diledi. "Üzgünüm, Bayan Goodnight. Ama sıkıca bağlamam gerekiyor, yoksa elbise üzerinize olmaz."

Izzy'nin gelincik kırmızısı ipek bir elbise giymesine yardım etti. Elbette Bayan Pelham'ın elbisesiydi. Izzy'nin gardırobunda böyle bir akşam yemeği için uygun hiçbir şey yoktu.

"Bu renk sana çok yakışmış. Üst kısmı çok dar olsa bile."

Korse dardı. Göğüsleri solgundu, titreyerek yakadan taşıyordu. Küçük Izzy Goodnight için oldukça skandal bir kıyafetti. Ama bir şalı vardı ve sadece Bayan Pelham ve Duncan vardı.

"Fazla yemeyeceğime söz veriyorum." Izzy avuçlarını tatlı kırmızı ipeğın üzerinde yumuşattı. "Ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil. Yardım edebildiğime sevindim." Bayan Pelham dirseklerine kadar uzanan eldivenlerinden ilkinı giydi, sonra da Izzy'nin düğmelerini iliklemesi için uzattı. "Eşyalarınızın gelmesi çok uzun zaman alıyor, değil mi?"

"Evet, öyle." Izzy küçük düğmelerle uğraşırken, göğsünde bir suçluluk duygusu kıvrandı.

"Bir sorun mu var Bayan Goodnight?"

"Sadece keşke ..."

Keşke sana yalan söylemek zorunda olmasaydım. Altın saçlarını, kızaran yanaklarını ve özgüvenini çok kıskanıyorum. Ve keşke Dük'le yaptığım her şeyi itiraf ederek beni biraz olsun kıskanmanı sağlayabilseydim.

"Sadece bana Izzy demeni isterdim."

Bayan Pelham'ın yelpazesi yere çarptı. Yüzü ışıl ışıl, güneş gibi bir gülümsemeyle aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki."

"O zaman bana Abigail demelisin." "Bu hoşuma gider."

Bayan Pelham-Abigail- onu sıkıca kucakladı. "Oh, biliyordum. Çok iyi arkadaş olacağımızı biliyordum."

Arkadaşlar.

Çok garip. Izzy, Abigail gibi bir kadınla yakın arkadaş olabileceğine asla inanmazdı. Gençliğinin Abigail Pelham'ları utangaç, beceriksiz Izzy'ye küçümseyerek, hatta acımasızca davranmışlardı. Ona Kıvırcık Izzy, Cadı Süpürgesi, Paspas Kafa, Komik Surat... gibi isimler takmışlardı.

Ama bu onun gençliği değildi, diye hatırlattı kendine. O ve Abigail yetişkin kadınlardı ve belki de Izzy'nin arkadaşlıklarına bir şans vermemesi haksızlıktı.

Abigail kucaklaşmadan geri çekildi. "Artık arkadaş olduğumuza göre, saçını yapmama izin verir misin?" Izzy'nin asi buklelerinden birini aldı ve ona acıyarak baktı. "Yumurta sarısı ve gülsuyu karışımından oluşan bir tarifim var, bu sayede saçların preslenmiş saten gibi pürüzsüz olacak."

Izzy işe yaramayacağını söyleyerek itiraz etmeye başladı. Kadınlığın bildiği tüm hazırlıkları denemişti ve hiçbirisi işe yaramamıştı.

Ama Abigail bunların hiçbirini duymak istemedi.

Izzy'yi aynaya doğru çevirdi. "Göreceksin. Doğru bir saç modeli ve parlak yeni bir kurdele ile ... bu neredeyse güzel olabilir."

Neredeyse.

Izzy şalına uzandı ve bu kasıtsız hafifletmeyi görmezden gelmeye çalıştı. "Hadi yemeğe inelim, olur mu?"

Abigail onun koluna girdi. "Evet, gidelim. Bu gece için sakladığım bazı sorularım var."

Oh, canım.

Abigail, sorguya başlamadan önce neredeyse çorbayı bitirmeyi başarmıştı.

Özür dileyen bir gülümseme ağzını eğdi. "Ne soracağımı biliyor olmalısın."

İçimde öyle bir his var.

"Bağışlayın beni. Elimde değil." Abigail sesini fısıltıya indirdi. "Gölge Şövalye. Kim o, gerçekten? Merak etme, kimseye söylemem."

Izzy, kremalı yaban havucu çorbasından bir yudum alıp ihtişamın tadını çıkarmak için bir an dururken, gerilimin artmasına izin verdi.

Bu yemek odası üzerinde iki tam gün çalışmışlar, duvarları yıkamışlar, halıyı dövmüşler, mobilyaları cilalamışlar ve sandalyeleri onarmışlardı. Gün boyunca halıdaki soluk lekeler ve kaplamalardaki çentikler hâlâ görülebiliyordu.

Ama mum ışığında . . . ? Büyülü görünüyordu.

Bütün oda ışıl ışıldı. Masa bembeyaz ketenlerle dōřenmiřti ve en küçük kaşıktan en büyük şamdana kadar her nesne pırıl pırıl parlayana kadar cılayanmıştı. Elmaslarla dōřenmiř olsaydı bile daha güzel olamazdı. Kristal papaz evinden ödünç alınmıştı ama diğerk her şey buraya aitti. Duncan, yağmalanmaktan kurtulmuş, kilerdeki tahtaların altına saklanmış bir sandık gümüş ve iki sandık samanla doldurulmuş porselen bulmuştu.

Yükselen tavanlar ihtişamlı bir izlenim veriyordu, ancak genel hava sıcak ve hoş bir havaydı ve kavrulmuş kuzu kokusu havaya yayılıyordu.

Bir ev gibi hissettirdi.

"Eee?" Abigail sordu. Evet, evet. Gölge şövalye.

"Korkarım bilmiyorum," dedi Izzy. "Babam bana hiç anlatmadı. Dergide yazılanlardan daha fazlasını bilmiyorum."

"Cressida ve Ulric de mi? Yeniden bir araya gelmemiş olmalarına dayanamıyorum. Hep umduğum ve hayal ettiğim gibi evlenip çocuk sahibi oluyorlar mı?"

"Eğer bunu umduysanız ve hayal ettiyseniz, o zaman belki de yaptılar. Okuyucuların hikâyelerin tamamlanmamış olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradıklarını biliyorum. Ama bana göre, Ulric'in kelimenin tam anlamıyla askıda bırakılmış olmasının güzel bir yanı var. Bu şekilde, karakterler okuyucuların hayal edebileceğı kadar çok mutlu sona sahip olabilir."

Umarım bu, konuyu kapatır.

"Oh, ama bu yeterli değil." Bayan Pelham iç çekti. "Peki ya şu haremağası? Onun hakkında şüphelerim vardı. Sör Henry'nin hiç-"

"Tanrı aşkına. Onu rahat bırak."

Bu sinirli çıkış herkesi şaşırttı. Çünkü Dük'ten gelmişti.

Ransom kapı aralığında duruyordu. Izzy yemek odasında "ihtişam" ve "görkem" kelimelerini kullandığına pişman olmuştu çünkü artık Ransom'ın nasıl görüldüğünü anlatacak kelime bulamıyordu.

Belki de geriye tek bir kelime kalmıştı. Muhteşem.

Temiz traşlı, yeni yıkanmış ve üzerine mürekkep dökülmüş gibi oturan siyah bir frak giymişti. Ve tüm bunları yardım almadan yapmış olmalıydı.

Duncan ayağa kalkarken yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Zavallı adam muhtemelen görevinden alındığından endişelenmişti.

Ama Izzy, Dük'ün yeleşinin uygunsuz rengine ve çenesindeki taze, kâğıt inceliğindeki sıyrığa bakarak durumun böyle olduğuna inanmıyordu.

Belki aptalcaydı. Ama Izzy o ince kırmızı çizgiyi alnındaki yara izinden bile daha cesur ve sevimli buluyordu.

"Bu o," diye fısıldadı Abigail masanın öbür ucundan.

"Dük." "Biliyorum," diye mırıldandı Izzy.

"Neden aşağı indi? Senden hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

Izzy burun kemiğini sıktı. Tanrım. Bu kız neden Ransom'ın söylediği her şeyi duyabildiğini anlamıyordu?

"Senden hoşlanıyor olmalı," diye fısıldadı Abigail. "Bu heyecan verici olmaz mıydı?"

Onu romantizme ve aşka inandırabilirsin-" Dük boğazını temizledi.

"Majesteleri," dedi Duncan. "Bağışlayın beni. Beklemiyorduk-"

"Oturun." Ransom masanın başındaki sandalyeyi buldu ve çekti. "Buraya seni çalıştırmak için gelmedim."

"Çorba ister misiniz?" Abigail yeni işe alınan hizmetçilerden birini işaret etti.

"Sadece şarap. Buraya yemek yemeye de gelmedim."

Hepsi, kimsenin yüksek sesle sormaya cesaret edemediği soruyu düşünürken sessizlik çöktü.

Eğer buraya yemek yemeye ya da hizmet edilmeye gelmediyse ... neden buradaydı ki?

"Bayan Goodnight'ı Morbidia konusunda rahat bırakın." Oturmaya başladı. "Eminim konuşacak başka bir şey vardır."

"Sorun yok," dedi Izzy, gecenin hoş atmosferine verdiği zararı kontrol altına almaya çalışarak. "Gerçekten. Benim için sorun değil."

"Sizin adınıza düşündüm."

Ah. Demek bu yüzden yemeğe gelmişti. Onu savunmak için. Onun huysuz, terbiyesiz şampiyonu olmak için. Güzel çorbasını bozmasaydı, Izzy gözyaşlarına boğulabilirdi.

Çatalını tabağa vurdu. "Bu akşamki yemeğin bir tatil olduğunu sanıyordum."

"Bugün tatil, Majesteleri," diye yanıtladı Abigail.

"O zaman peri masallarından uzak bir tatil istiyorum. Şövalyeler ve bakireler yatağa girip birbirleriyle cinsel şeyler yapmadıkça, daha az umursayamam."

Abigail'in yanakları hafif bir pembe tonuna dönüştü. "Majesteleri. Öyle bir şey yapmıyorlar."

"O zaman ilgilenmiyorum."

"İşte gördünüz, Bayan Pelham," dedi Izzy. "Dük ilgilenmiyor."

"Bunun nedeni dükün ne kaçırdığını bilmemesi. Hikayelerin kendisini deneyimlemesi gerekiyor. Yemekten sonra onlardan okuyabiliriz."

Hizmetçi çorbayı çıkardı ve dükün önüne bir tabak koydu. Gümüş bir kubbeyi çıkararak kaldırdı ve ortaya güzelce kızarmış bir kuzu pırzolası çıktı.

Ransom şarabını yudumladı. "Umarım onu kesmemi beklemiyorsunuzdur."

Duncan sakinleşerek oyma bıçağına uzandı ve pırzoları ayırmaya başladı, kendi payını almadan önce hanımların her birine birer porsiyon sundu. Ransom kendisi için bir şey almayı reddetti.

Izzy onun için garip hissetmekten kendini alamadı. İşte bu yüzden yemeklerde onlara hiç katılmıyordu. Herhangi bir masada rütbeli bir beyefendi olarak, av hayvanlarını ve kızartmaları kesmek onun göreviydi; bu da onun için iyi yapması zor olan bir şeydi. Özellikle de günün sonuna doğru, görüşünün dramatik bir şekilde azaldığını bildiği zamanlarda.

Önündeki kuzu pırzolasına baktı. Bir tabak yemek bile başarısız olması için ayarlanmış bir sınav gibi hissettiriyor olmalıydı. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve görme yetisi olmadan eti parçalara ayırmayı hayal etmeye çalıştı. Pratik yaparsa bunu başarabilirdi. Ama bunu zarafet ve düklük terbiyesiyle başarabilir miydi? Bu daha az kesindi.

Çeşitli yemeklerin geçmesi ve tüketilmesi onları bir süre meşgul etti. Ransom içmeye devam ediyordu ve Izzy bunun hayra alamet olmadığından korkuyordu.

Tatlı tabağı, yani taze meyveli tart servis edilirken Abigail masadan kalktı ve kısa bir süre sonra elinde kocaman ciltli kitapçığıyla geri döndü. Belli ki okuma sözünü unutmamıştı.

"İşte buradayız," diye duyurdu. "*İyi Geceler Masalları*. Bu gece en başından başlayacağız."

Ransom bir küfür mırıldandı. "Bundan kaçış yok mu?"

"Lütfen onları okumayın," dedi Izzy. "Bunları duymasına hiç gerek yok. Ama eğer okursanız, en azından başını okumayın. Babam ilk birkaç yıldaki o bölümlerden hep utanırdı. Onları en iyi çalışması olarak görmezdi."

"Ama onlar başlangıç. İnsan en baştan başlamalı. Sözlerime kulak verin, Majesteleri. Yakında, Cressida ve Ulric'in hikayesine kendinizi kaptıracaksınız."

Bayan Pelham kitabın kapağını açtığında, Izzy kendini halının altına süpürmek için güçlü bir dürtüyle çarpıldı. Belki de önümüzdeki birkaç yıl boyunca orada yaşayacaktı. Toz Akarlarının neredeyse güzel Kraliçesi olarak hayırseverlikle hüküm sürebilirdi.

"Birinci bölüm," Bayan Pelham yüksek sesle okudu. "İngiltere'nin üzerine gece çökmüştür. Kırıldaki küçük bir köyde bir kulübe vardır. Arduvaz çatılı ve her penceresinde bir mum olan bir kulübe. Ve o kulübede bir oda varmış. Tavanında gümüş aylar ve altın yıldızlar olan bir oda. Ve o odada bir yatak var. Kapitone mor bir örtüsü olan bir yatak. Ve o yatakta bir kız var. Izzy Goodnight adında bir kız, uyumayacak.' "

Izzy yüzünü buruşturarak masanın başındaki Ransom'a baktı. Belki de bir şey yememiş olması en iyisiydi. Yemeğini midesinde tutmakta zorlanacakmış gibi görünüyordu.

Bayan Pelham sesler ekleyerek okumaya devam etti. " 'Baba, bana bir hikâye anlatmayacak mısın,' diye yalvarıyor küçük kız. 'Saat geç oldu Izzy'ciğim,' diye cevap verdim. 'Lütfen baba. Karanlık beni korkutuyor. Ama senin masalların bana çok mutlu rüyalar veriyor. "

Oh, Tanrım. Şimdi inledi. Hafif bir iniltiydi ama yine de kesin bir iniltiydi. Izzy de inledi.

Ve tüm bu utanç verici deneyim daha da kötüleşmek üzereydi. Çok daha kötü.

"Çok iyi," diye devam etti Abigail. "Işığı söndür, sevgili Izzy, sana böyle bir masal anlatacağım. Bir zamanlar, cesur şövalyelerin ve güzel hanımların zamanında, Cressida adında zarif ve cesur bir genç hanım yaşarmış. Zümrüt yeşili gözleri ve ipek gibi parlak kehribar rengi saçları vardı. "

Izzy kendini hazırladı. İşte geliyordu. Üç kelimelik, ömür boyu sürecektir laneti. Bayan Pelham kelimeleri yüksek sesle okurken ağzından kaçırıldı:

"Tıpkı seninki gibi. "

Bayan Pelham başını kitaptan kaldırdı ve Izzy ile göz göze geldi. "Ne kadar ilginç, değil mi? Tanıştığımızdan beri bunu merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Sen de merak etmedin mi, Duncan?"

Duncan başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, Bayan Pelham, öyle yaptım."

"Izzy, bu kesinlikle cevaplayabileceğin bir soru. Baban seni neden zümrüt gözlü ve şık kehribar saçlı olarak yazdı?"

"I . . ."

Oh, Tanrım. Izzy bunu nasıl açıklayacağını hiç bilemedi. Cevabın açık olması gerekmez miydi? Hikayelerdeki Izzy farklı olmalıydı. Çünkü kimse bir tutam koyu renk, karışık saçları ve soluk mavi gözleri olan komik görünümlü bir kız hakkında bir hikaye okumak istemezdi. Kendilerini onun yerinde hayal etmek şöyle dursun. Çünkü o, gerçek Izzy Goodnight, ancak en iyi ihtimalle *neredeyse* güzel olmayı umabilirdi.

Çünkü yeterince iyi değildi.

"Çünkü babası ahmağın tekiydi," dedi Ransom. "Belli ki." Abigail ve Duncan hep birlikte soluk soluğa kaldılar.

"Hayır," dedi Abigail. "Çok yanılıyorsunuz, Majesteleri. Sör Henry . Bir kızın sahip olmayı umabileceği en nazık, en sevgi dolu babaydı. Değil mi, Izzy?"

Ransom bir kez daha onu cevap verme zahmetinden kurtardı. "Pekâlâ, ifademi gözden geçiriyorum. O kurnaz bir ahmaktı. Herkesi kandırdı. Ama madem Sör Henry bu kadar sevimli bir adam ve müşfik bir babaydı, neden kızına güvenli bir gelir ve rahat bir ev bırakma zahmetine katlanmadı?"

Duncan, "Majesteleri, ölümü çok beklenmedik oldu," dedi. "Bir trajedi." "Ani oldu," diye araya girdi Izzy.

Abigail masanın öbür ucuna uzanarak Izzy'nin elini tuttu. "Yıkıcı bir olay olmalı. Tüm ülke seninle birlikte yas tutuyordu."

Ransom başını salladı. "Bu bir mazeret değil. Hayatta çok az gerçek olasılık vardır, ama ölüm bunlardan biridir." Daha fazla şarap için elini salladı. "Bana sorarsanız, bu Sir Henry Goodnight, ucuz bir cin satıcısı ya da afyon tüccarından daha iyi değildi. İnsanları saçma sapan hikayeleriyle kandırıyor, sonra da kaç kişinin mantık güçlerini bu iğrenç bataklıkta boğduğunu umursamadan onlara daha fazla kürek çekmeye devam ediyordu."

Izzy bunun biraz fazla ileri gitmek olduğunu düşündü.

"Babamın hikâyelerine hayran olmak zorunda değilsiniz," dedi. "Ama okuyucuları ya da romantizm kavramını küçümseme. Cressida ve Ulric sadece birer karakter. Moranglia tamamen uydurma. Ama aşk gerçekten var. Her yerde var."

Şarap kadehini yere bıraktı ve odayı incelemek istercesine başını çevirdi. "Nereye?"

Nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Bunu mimari bir özellik gibi göstermem mi gerekiyor? İşte orada, çerçevenilmiş ve duvarda asılı?"

"Aşkın her yerde olduğunu söylemiştin. Peki, nerede? Bu masada dördümüz varız, hepimiz yetişkin insanlarız. Bir tane bile romantizm yok. Tek bir aşk örneği yok."

"Ama-"

"Ama ne? Herkes durumunuzu biliyor Bayan Goodnight. Babanızın hikâyeleri yüzünden kız kurusu olmaya mahkûm edildiniz." Uşağını işaret etti. "Duncan on yılını Londra'daki hizmetçilerden birinin hasretiyle geçirdi. Kabarık bukleli ve dolgun göğüslü İrlandalı bir kız. Ona bir kez bile bakmadı."

Duncan gönülsüz bir protesto girişiminde bulundu ama Ransom bunu duymazdan geldi.

Abigail'e döndü. "Peki ya siz, Bayan Pelham? Canlı görünüyorsunuz ve her şeye rağmen yeterince güzelsiniz. Babanız bir beyefendi. Talipleriniz nerede?"

Abigail yarısı yenmiş tartına baktı. "Biri vardı." "Ah. Peki o biri şimdi nerede?"

"Donanma için ayrıldı," diye cevap verdi. "Benim çeyizim azdı ve o da kendi serveti olmayan ikinci oğlumdu. İşler hiçbir zaman arkadaşlığın ötesine geçmedi." Küçük bir tebessüm etti. "Sanırım kısmet değilmiş."

Ransom çizmesini sandalyenin ayağına dayadı. "İşte. Gördünüz mü? Bir kez daha, soğuk gerçeklik duygulara üstün geliyor." Izzy'den Abigail'e ve Duncan'a el salladı. "Göz ardı edilmiş, istenmeyen, reddedilmiş. Hiç de mutlu bir son değil."

"Bu adil değil," diye itiraz etti Izzy. "Bizim hikâyelerimiz henüz bitmedi. Öyle olsa bile, uçsuz bucaksız bir dünyada sadece dört ruhuz. Her gün babamın okurlarından mektuplar alıyorum. Hayatın her kesiminden insanlar-"

"Kim umutsuz ve kandırılmış?" "Aşka inananlar."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kayıtsızdı. "Aynı şey."

"Hiç de aynı şey değil."

Izzy ona baktı. Bu konuyu tartışmanın kendisi için neden bu kadar önemli hale geldiğini bilmiyordu. Hayatının geri kalanını acı içinde ve yalnız geçirmek istiyorsa, buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Ama kendini beğenmişliği her yanını diken diken etmişti. Üstelik sadece aşkı ve romantizmi aşağılamıyordu. Arkadaşlarına ve tanıdıklarına da hakaret ediyordu. Kendi sıkı çalışmasını.

Kalbinin en derin özlemleri.

Bu akademik bir tartışma değildi. Kişiseldi. Kalıcı mutluluk fikrini savunmazsa, kendi mutluluğu için nasıl umut besleyebilirdi? Tekrar denedi.

"Herkes ... yani neredeyse herkes ... babamın anlattıklarının sadece birer hikâye olduğunu biliyor. Ama aşk bir yanılsama değildir." Şuna "Değil" diye ısrar etti. Aklına bir fikir geldi.

"Bekle." Masadan kalktı ve geriye, koridora doğru yürümeye başladı. "Orada bir dakika bekle, sana bunu kanıtlayacağım."

Aceleyle bir sonraki kata çıktı, sonra koridordan aşağı indi ve otuz dört merdivenin tamamını tırmanarak kuleye ulaştı. Orada, istediği zarfı bulana kadar kayıtlı yazışmalarını karıştırdı ve zarfı tutarak aşağıya koştu.

Nefes nefese ve muzaffer bir şekilde geldi.

"İşte," dedi yıpranmış zarfı tutarak. "İşte elimde, babamın hikâyelerinin insanların hayatında bir fark yarattığının kanıtı var. Gerçek sevginin her zaman zafer kazanacağını kanıtı."

"Kendimi destekleyeceğim." Dük şarap kadehini kaldırdı ve bir yudumda boşalttı. "Devam edin."

Izzy mektubu açtı ve okumaya başladı.

Sevgili Bayan Goodnight,

Hiç tanışmadık ama yine de seni yakın bir dost olarak görüyorum. Hatta belki bir kız kardeş olarak. Ben daha altı yaşında bir kızken mürebbiyem bana babanızın hikâyelerini okumaya başladı ve kendimi bildim bileli Moranglia'nın iyi insanları rüyalarımı süsledi, tıpkı sizinkileri süslediklerini hayal ettiğim gibi. Sör Henry'nin zamansız ölümünü öğrendiğimde, aylarca her gece senin için gözyaşı döktüm.

Artık büyüdüm, tıpkı senin de olman gerektiği gibi. Bu yıl, babam beni benim seçmediğim bir taliple nişanladı. Zalim ya da vahşi bir adam değil ama duygusuz ve soğuk biri. Beni sevmediğinden ve muhtemelen asla sevemeyeceğinden eminim. Beni elde etmek istiyor ve bu amacına, diğer erkeklerin bir at satın alırken gösterdiğinden daha az duygu ve dikkatle yaklaşıyor. Onunla birlikte yaşama ihtimalinden korkuyorum.

Tüm bunlar size çok tanıdık gelecek. Ben de otuz beşinci bölümdeki Cressida gibi değil miyim?

Korkunç Lord Darkskull? Penceresiz kule ve yardımsever fareler hariç tabii.

Ve Cressida gibi benim de kalbim yıllardır bir başkasına ait. Oh, Bayan Goodnight. Keşke onu tanıyabilseydiniz. Ulric gibi o da mütevazı koşullardan geliyor. Ama en yakın arkadaşlarımdan ve ailemden hiç görmediğim bir anlayış ve bağlılık göstererek değerini defalarca kanıtladı. Onu ruhumdaki her şeyle seviyorum.

Korkunç bir seçimle karşı karşıyayım. Ama kalbimin sesini dinledim ve cesur bir karara vardım.

Cressida'nın örneğini takip edip kaçacağım. Yardımsever fareler olsa da olmasa da.

Hiç şüphem yok. Yarın gerçek aşkımla birlikte olacağım ve birlikte hayatımızın macerasına atılacağız. Tüm teşekkürler size, Bayan Goodnight'a ve masallarında ve bir ulusun kalbinde yaşamaya devam eden sevgili babanıza.

Başını kaldırdığında Izzy'nin gözünün kenarında bir damla yaş yandı. "Ve 'Sonsuz minnettarlığınızla, Leydi Emily Riverdale' diye imzalanmış. "

Mektubu bir zafer notuyla indirdi. İşte, şimdi. Bu mektubu dinleyip de etkilenmemesi mümkün değildi.

Gerçekten de duygulanmıştı.

Ransom tek kelime etmeden sandalyesinden kalktı. Masanın başında belirdi, büyük, karanlık ve bir insan gök gürültüsü bulutu gibi uğursuzdu. Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Her an yıldırımlar fırlatmaya başlayacağını tahmin ediyordu.

Izzy'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Her zamanki gibi Duncan iki kolunu birden çılgınca sallayarak Izzy'nin dikkatini çekmek için el hareketi yapıyordu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı uşağa. "Neyin var?"

Duncan'ın gözleri büyüdü ve elindeki mektubu işaret ederek, "O" diye mırıldandı.

Bu mu?

Dük hışımla odadan çıkarken, mektubu tekrar gözden geçirdi ve böylesine dramatik bir kırgınlığa neden olacak kelimeleri bulmaya çalıştı. Hiçbir şey, ta ki . . .

Ta ki gözü gönderenin ismine gelene kadar. Kalbi ve midesi yer değiştirdi.

Oh, hayır. *Hayır. Hayır.*

Emily Riverdale.

Leydi Shemily Liverpail.

On Altıncı Bölüm

Tanrım, ama o bir aptaldı.

Izzy'nin elindeki mektup Ransom'ın kendi niyet mektubuydu. Flibbertigibbet. Bir çiftçiyle kaçarak Dük'ün sakat kalmasına ve ölümle burun buruna gelmesine neden olan kadın. Ve bu mektubu ona sonsuz aşkın kanıtı olarak yüksek sesle okumuştı.

Izzy mektubu geçerken Duncan'a verdi. Sonra bir eline bir şamdan, diğer eline de ipek eteklerini aldı.

"Peşinden gitmeliyim."

Elbise ve korseden oluşan sosis kılıfının içinde olabildiğince hızlı hareket ederek onu koridorda kovaladı. "Ransom, bekle."

Adımlarını bozmadı, omzunun üzerinden bir uyarı ateşledi. "Şimdi olmaz."

Kelimeler göğüs kafesine çarparak onu olduğu yerde durdurdu. Onunki kolayca görmezden gelinebilecek bir ton değildi. On bir kuşaklık düklük otoritesi bu emirde çınlıyordu.

Kızgındı, incinmişti ve patlamaya çok az kalmıştı. Izzy cesaretini topladı ve yine de onu takip etti.

Ona ayak uydurmak için mücadele etti. Her gece karanlıkta yürüdüğü için bu odaları ve koridorları çok iyi biliyordu.

Sonunda bir odaya girdi ve Izzy onu köşeye sıkıştıracağını biliyordu.

Kütüphaneye girmişti.

Ne gariptir ki, kütüphane Izzy'nin şimdiye kadar girmekten kaçındığı bir odaydı. Mekânın genişliği ve tavandan tabana maun kitap rafları görkemli olsa da, gerçek bir kitap aşığı için bu manzara

dayanılmaz derecede üzücü. İlk gün üstünkörü bir bakış, ilgi çekici ya da değerli tüm kitapların kaldırılmış ya da yağmalanmış olduğunu ortaya çıkarmıştı. Geriye kalan tek ciltler kuru tarımsal incelemeler ya da modası geçmiş almanaklardı ve onlar bile okunamayacak kadar küflenmiş ya da çiğnenmişlerdi.

Bir gün, demişti Izzy kendi kendine, burayı temizlemek ve yeniden güzel kitaplarla doldurmak için para bulacaktı. Zengin, tereyağlı derinin her tonunda ciltlenmiş kitaplarla: yeşil, mavi, kırmızı, kahverengi. Bir gün, yağmurlu bir günü o büyük taş ocağın yanında oturarak geçirecek, aşırı doldurulmuş bir koltuğa sarılacak ve heyecan verici bir gotik romanın pençesine düşecekti.

Bu gece, bir tanesinde yaşamakla yetinmek zorunda kalacaktı.

Odanın ortasında durdu ve şamdanı unutulmuş, tozlu bir masanın üzerine koydu. "Ransom, ben-"

Uzattığı eliyle onu durdurdu. "Seni uyarıyorum, Goodnight. Beni şimdi zorlama."

"Lütfen. Tartışmak istemiyorum. Sadece özür dilememe izin verin. Çok ama çok özür dilerim. Bunu okumakla çok düşüncesiz davrandım. Mektup asırlardır bendeydi ve bu bağlantıyı hiç kurmamıştım. Onun *sizin* Leydi Emily'niz olduğunu bilmiyordum."

İçindeki öfke alevlendi. "Yani *biliyorsun*." "Evet. Biliyorum."

Ona doğru yüzleşmeye yönelik iki adım attı. Mum ışığı yaralı yüzünde korkunç gölgeler oynatıyordu. "Benim hakkımda dedikodu yapıyormuşsun. Ya da belki de yazışmalarımın arasında bir yerdeydi. Mektuplarımı kendi başına mı karıştırıyordun?"

"Hayır," demek için acele etti. "Öyle bir şey değil. Bunu Duncan'dan öğrendim."

"*Duncan*. Sana söylemiş." Arkasını dönerken şiddetle küfretti. "Bu kadar o zaman. Bu dünyada güvенеbileceğim tek bir kişi bile kalmadı."

"Hayır, hayır. Lütfen bu şekilde algılama." Konuşurken, aralarındaki boşluğu temkinli adımlarla silerek daha da yaklaştı. "Duncan senin için çok endişeleniyor. Dedikodu yapmak istemedi, söz veriyorum. Tam olarak öyle de yapmadı. Bana Mothfairy Dükü ve Leydi Shemily'den bahsetti, gerisini ben tahmin etmek zorunda kaldım."

"*Güve-ne?*"

Izzy elini alnına götürdü. "Boş v e r . Lütfen o kısımla ilgili söylediklerimi unutun."

Ne olduğunu anlayamadan adam üzerine çullandı. Onu belinden yakaladı ve boş kitap raflarıyla kaplı en yakın duvara doğru bastırdı.

"Seni uyarmıştım," diye hırladı. "Beni itmemen konusunda seni uyarmıştım. Şimdi ben de geri iteceğim."

Ellerini raflara dayayarak onu kollarının arasına hapsetti. Sert bir çıkıntı onu uyluklarının arkasından yakaladı. Bir diğeri sırtının küçük kısmını çizdi. Şarap kokusu çok baskındı.

Onu kapana kısırmıştı ve vücudu kapana kısılmış her yaratığın vereceği tepkiyi verdi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Diyaframı körük gibi çalışarak havayı ciğerlerinden içeri ve dışarı itti. Nabızı hızlanarak göğsünde çılginca bir gök gürültüsüne dönüştü.

"Özür dilerim," diye kekeleydi. "Çok çok üzgünüm."

"Ne için üzgünüm? Bana o mektubu okuduğun için mi? Acım için mi? Hayatımın mahvolmasında parmağın olduğu için mi?"

Oh, Tanrım. Demek onu suçladı.

"Üzgünüm," dedi dikkatle, "Leydi Emily sizin nasıl bir adam olduğunuzu hiçbir zaman anlayamadı."

"Gerçekten mi?" Adamın ellerinden biri kadının beline gitti. Avuç içi sıvı gibi pürüzsüz ipeğin üzerinde aşağı yukarı kayıyor, göğsünün ve kalçasının kıvrımlarında boş boş geziniyordu. "Peki bu ne tür bir adam?"

"İyi biri. Bazı zamanlar huysuz, geri kalan zamanların çoğunda ise itici derecede kibirli biri. Ama gerektiğinde sadık ve koruyucu. Onun peşinden gittin, Ransom. Gitmesine izin verebilecekken peşinden koştun."

"Evet, peşinden koştum. Ve eğer bunun beni onun küçük hikayesindeki kahraman yaptığını düşünüyorsanız, tamamen yanılıyorsunuz. Yazdığı her şey gerçektir. Onu sevmedim. Onu asla sevmezdim. Ona göre ben her zaman kötü adamdım."

Onu sevmiyordum.

Bu sözler onun duyguları için rahatlamasına neden olmalıydı. Bunun yerine, Izzy bencilce kendi duyguları için rahatlamıştı.

"Hiçbir fikrin yok." Yakınına eğildi. Nefesinin sıcaklığı kulağının üzerinden geçti. "Seni mahvetmek için ne kadar istekli olduğumu bilmiyorsun. Tam burada ve şimdi. İntikam çok tatlı olurdu. İngiltere'nin değerli küçük masumu, kalçalarını sikim için öyle geniş açıyor ki."

Onun şehvetli sözleri karşısında dizlerinin bağı çözüldü. Yeterince hava alamıyordu. Bu sefil derecede sıkı korse bağcıkları. Her sığ nefes alışında, göğüsleri kısıtlayıcı kırmızı ipeği daha da yukarı itiyordu. Nefis sürtünme meme uçlarını sertleşmiş tepelere kadar sürttü.

"Sen bunu yapmazdın." Sertçe yutkundu. "Sen avantaj elde edecek türden bir adam değilsin."

"Avantaj sağlayan bir erkek olmama gerek yok." Bir elini kızın eteklerinin altına soktu. "Sadece daveti kabul eden biri."

Bir elini dizinin altına sokup kaldırdı, bacağına yana çekti ve topuğunu yerden yüksekteki ilk rafa dayadı. Kendi dizinin ağırlığını kullanarak onu bu iffetsiz pozisyonda sabitledi.

Kombinezonunun kıvrımlarını ve elbisesini kenara iterken kalp atışları durdu. Altında çoraptan başka bir şey yoktu. Ama kendini protesto etmeye ya da utanmaya zorlayamadı. Adamın sahiplenici dokunuşu onu heyecanlandırdı ve daha eli seksini kucaklamak için hareket etmeden önce bile kendini tahrik olmuş buldu.

Koşarak yemek odasına dönmek ve rol yapmaya devam etmek istemiyordu. Burada onunla birlikte olmak istiyordu, çiğ ve arzulu. Onun dokunuşuna verdiği kızarmış, nefessiz tepki Bu çok dürüstçeydi. Bacaklarının arasında toplanan ihtiyaç ... Gerçektir.

Başparmağı kıvrımlarının üzerinden kayarak onu keşifleri için nazıkçe ayırdı. Zevk içinde ürperdi ve güç almak için en yakın rafa tutundu.

"Evet." İnledi. "Böyle olacağını biliyordum. Benim için bu kadar ıslanacağını biliyordum."

Kaba sözler onu çılgına çevirdi. Adam bir parmağını içine kaydırıp ve kadın yüksek sesle ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

Evet.

Kızın neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Her seferinde biraz daha derine inip çıkararak çalıştı.

Ve hâlâ daha fazlasını arzuluyordu. Kalçalarını ileri geri salladı, onu daha derine, daha derine çekmeye çalıştı. Ona ihtiyacı vardı. Ona çok ihtiyacı vardı.

"Başka kimsenin bir fikri yok, değil mi? Ne kadar yaramaz, ahlaksız bir kızsın sen. Benim gördüklerimi başka kimse göremez. Başka hiçbir erkek seni kıvrandırıp inletemez."

Nefes nefese kalarak raflardan kalktı. "Hayır."

"Sadece ben." Parmakları derine doğru ilerledi. "Söyle." "Sadece sen."

Yumuşak bir onaylama iniltisiyle başını eğip göğüslerine öpücükler kondurdu. Dişlerini kullanarak kadının korsajını aşağı doğru çekti. Kız elbisenin ödünç alındığını ve çoktan dikişlerine kadar gerildiğini söyleyip itiraz edemeden, kumaştaki küçük yırtığı hissetti.

Göğüsleri öne doğru fırladı ve baş döndürücü bir hava akımı ciğerlerine doldu. "Evet." Göğsünü kalışlarından kurtardı ve meme ucunu eliyle daire içine aldı.

dil. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

İki elini de kadının kalçalarına doğru kaydırды. Hızlı bir hareketle onu yerden on santim yukarı kaldırdı ve arka tarafını bir sonraki rafa yerleştirdi. Eteklerini beline kadar iterek bacaklarının arasına girdi.

"Eğer bunu istemiyorsan, söyle bana." Sesi boğuktu. "Çılgılık atmak zorunda değilsin. Beni itmene gerek yok. Sadece söylemen yeterli."

Izzy ne diyeceğini bilemedi. Vücudu onunkini istiyordu. Bu kadarı kesindi. Ama bu onun ilk -ve muhtemelen tek- sevişme deneyimi mi olacaktı? Tozlu bir rafa karşı kaçamak, öfkeli bir dokunuş mu? Onunla sevişmeyecekti. Aşk fikrinin ta kendisine saldıracaktı.

"I . . ." Nefes almaya çalıştı. "Hayır demiyorum."

İnledi ve onu kaldırdı, böylece kalçalarına sarıldı.

"Ama diyorum ki, bu şekilde değil. Ben duygu istiyorum. Şefkat istiyorum. Bence sen de bunları istiyorsun."

Parmakları kadının arka tarafındaki ete saplandı ve dilini göğsünde gezdirdi. "Şefkati lanetle. Duyguların canı cehenneme. Kalbinin arzularını yerine getirecek adam ben değilim ama vücudunun arzuladığı her şeyi sana verebilirim."

"Çünkü..."

Adam onun meme ucunu ağzına aldı ve kadın sesini bir başka mutluluk dalgasına kaptırdı.

Parmaklarını adamın saçlarında dolaştırdı ve tekrar denedi. "Kaçıp gitmiş olması bir kadının seni sevmeyeceği anlamına gelmez. Ransom, ben ... Senin için bundan daha fazlası olduğunu biliyorum."

"Benim için çok şey var." Leğen kemiğini onunkine doğru salladı ve ereksiyonunun sert çıkıntısı kadının göbeğini okşadı. "Her şeye sahip olabilirsin. İhtiyacın olduğu kadar uzun, sert ve derin."

Oh. Oh, buna ne kadar ihtiyacı vardı.

Sert, lezzetli bir ritimle ona doğru ilerledi. Isınmış, yıpranmış geyik derisi kalçalarını okşuyordu. Izzy inledi ve raflara yapıştı, yolculuk için tutunmaktan başka bir şey yapamadı.

Kalçalarını her sallayışında onu daha da yukarı itiyordu. Serbest kalmaya yaklaşıyordu. Ve bunu biliyordu.

"Benim için gel." Elini vücutlarının arasına kaydırды ve parmakları yine onun derinliklerine doldu. Parmaklarını sokup çıkarırken elinin topuğu incisine sürtündü. "Bunu hissetmem gerek. Duymam gerek."

Boğazına ince bir zevk iniltisi takıldı.

"Benim adım." Daha derin okşadı. "Adımı söyle. Ben olduğumu bilmeni istiyorum."

"*Fidye*." Raftaki tutuşu sıkılaştı. Ve sonra aniden-

Bir şey yol verdi.

Bir gıcırtı ve vınlamayla tüm dünyası kendi ekseninde döndü. İkisi de karanlığa gömüldü.

''Ne-?" Nefes nefese kalmıştı. "Ne oldu?"

Ransom ne diyebilirdi ki? Bir an cennetteydi. Izzy adını haykırıyor, tüm o gerginlik ve sıcaklık parmaklarını çevreliyordu. Zafer, tam avucunun içindeydi.

Bir an sonra cehennemdeydiler. Kitap rafları da dahil olmak üzere duvarın tüm bölümü kendi ekseninde sallanarak onları buraya bırakmıştı.

"Burası" her neresiyse.

Söyleyemedi. Sadece içindeki her şeyin yakın olduğunu biliyordu. Ve nemli.

Hava çürümüşlük ve yüzyılların küf kokusunu taşıyordu.

"Bu bir tür gizli geçit mi?" Izzy hâlâ zor nefes alarak sordu.

Elini kadının titreyen bedeninden çekti ve eteklerini cesaret edebildiği kadar indirdi. Ancak kalçalarıyla onu raflara yasladı ve ayaklarının yerden iyice kesilmesini sağladı. Botlarının altında ne pislikler ya da talihsizlikler yattığını bir tek Tanrı biliyordu.

Ransom boştaki eliyle etrafı yokladı. "Daha çok gizli bir dolap gibi. Burası bir koridorduysa bile artık kapatılmış."

"Bir rahip deliği olmalı. Bir saklanma yeri. Katolikliğin yasadışı ilan edildiği on altıncı yüzyılda inşa etmişler. Buradan çıkmanın bir yolu olmalı. Bir kaldıraç ya da-"

"Bana bırak."

Rafları inceledi, her bir çıkıntıyı çekip itti. Hiçbir şey bulamadı. Ağırlığını panelin bir tarafına vererek diğer yöne dönmesini sağlamaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

"Duncan ve Bayan Pelham'ın bizi aramaya gelecekleri kesin," dedi. "Ayak sesleri duyduğumuzda bağırarak yardım isteyeceğiz."

Paltosunu yakaladı. Nefes alış verişini zorlaştırmıştı. "Sakın b ı r a k m a ."

"Ne oldu? Yaralandın mı?"

Başının hayır anlamında sallandığını hissetti. Elleri ceketinin yakalarını buldu ve yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sadece ... çok karanlık ve ben ..."

"Ve karanlıktan hoşlanmıyorsun. Hatırlıyorum."

Başını eğerek adamın omzuna gömüldü.

Tanrılar yukarıda. Abartmıyordu. Bu sadece korku değil, dehşetti. Derisinin altındaki titremelerde bunu hissedebiliyordu. Nefesinin hızından bunu duyabiliyordu. Yarasaların, farelerin, hayaletlerin ve düklerin karşısında meydan okuyan aynı kadın tamamen taş kesilmişti ...

Karanlıktan.

Ransom kendini alay etmeye ya da böbürlenmeye veremiyordu. Tüm öfkeli şehveti karanlıkta dağılıp gitmişti. Kollarını kadının sırtına dolayarak onu göğsüne çekti ve sıkıca kavradı. Çünkü bu korkuyu kendi kalbini tanıdığı kadar iyi anlıyordu. Karanlığın taze cehenneminde yalnız ve dehşete düşmüş o zavallı ruhun yerinde kendisi de vardı.

"Her şey yolunda," dedi ona. "Hava karanlık ama yalnız değilsin. Ben buradayım."

Titremesi devam etti. "Bu çok utanç verici ve çocukça. Dokuz yaşımdan beri böyle."

"Dokuz yaşındayken ne oldu?"

Karanlığa karşı bir nefret geliştirmek için oldukça geç bir yaş gibi görünüyordu. Belki bu konuda konuşmak korkuyu yok ederdi. En azından sessizliği doldururdu.

"Yazları Essex'teki teyzemle geçirirdim. Hiç kızı yoktu.

Sadece bir oğul, Martin. Ondan bahsetmiş

olabilirim." "Seni gölete atan mı?"

"Evet." Hızla alıp verdiği nefeslerle göğsü inip kalkıyordu. Hikayesi kısa kelime patlamaları halinde geldi. "İşte o. Sefil, korkunç çocuk. Kıskançtı, benden nefret ediyordu. Gitmemi istiyordu. Beni ne zaman yalnız yakalasa, bana vurur ve zalimce isimler takardı. Sıradan işkenceleri işe yaramayınca, beni gölete atmayı denedi. Bu da benden kurtulamadığı için bir gün beni bahçede yakaladı, kök mahzenine sürükledi ve oraya kilitledi. Evden yaklaşık otuz adım uzaktaydı ve doğal olarak yer altındaydı. Çıglıklarımı kimse duymadı. Beni bulana kadar tam bir gün ve gece geçti. Ve Martin'in istediği oldu. O kadar histerik bir şekilde ağladım ki Lilith Teyze beni eve gönderdi. O zamandan beri karanlıktan nefret ediyorum."

Her şey ona mantıklı gelmeye başladı. "Bu yüzden yatmadan önce hikâyeler anlatmaya başladık. Çünkü karanlıktan korkuyordun."

"Evet."

"İşte bu yüzden sabah uyandığımda hep aşağıda oluyorsun. Çünkü hâlâ karanlıktan korkuyorsun."

Yavaşça nefes verdi. "Evet."

Sert bir küfür savurarak ellerini kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "O kuzenin aşağılık bir piçti. Umarım hak ettiğini bulmuştur."

"Hiç de değil. O artık yetişkin bir piç kurusu ve aşağılık davranışlarının karşılığını fazlasıyla aldı."

"Nasıl yani?"

"Babamın tek vasiyeti benden daha eskiydi, reşit olduğunda hazırlanmıştı. Varlığından bile haberim olmadı, o da hiç gözden geçirmede. Ama her şeyi en yakın erkek varisine bırakmıştı, yani ..."

"Kuzenine her şey miras kaldı."

Başını salladı. "Evi ve tüm maddi varlığımızı talep etmeye geldiğinde, Martin'in yıllar içinde olgunlaşacağını düşünmüştüm. Belki bir anlaşma yapabiliriz. Ama hayır. Hâlâ aynı kötü niyetli, adi kabadayıydı ve babamın başarısı yüzünden benden daha çok nefret ediyordu. Son kalem ucuna kadar her şeyimi elimden aldı. Ve bunu keyifle yaptı."

Ransom onu telaşlandırmak istemediği için kıpırdamadan durdu. Bu arada, öfke içinde bir orman yangını gibi yanıyordu. Duncan ve Bayan Pelham'ın onları bulmasını bekleme planını yeniden gözden geçirdi. Duvarı yumruklayacak kadar öfkeliydi.

"Çok sessizleştin," dedi.

Duygularını kontrol etmeye çalışarak nefes alıp verdi. "Yaratıcı bir düşünme egzersizi yapıyorum. Kuzenini aç bir çakal sürüsünün önüne atmayı mı tercih ederim? Yoksa bir piranha sürüsü tarafından parçalanmasını izlemeyi mi?"

"Bu iyiydi." Biraz güldü. "Bu soruyu Lord Peregrine'e soracağım dan emin olabilirsiniz."

Birkaç dakika boyunca her şey sessizdi.

"Buna nasıl katlanıyorsun?" diye sordu. "Buna her zaman nasıl katlanıyorsun?"

Karanlık."

"Başlarda kolay değildi." Ciddi bir yetersizlik. "Ama zamanla alıştım. Karanlık sizi korkutuyor çünkü sınırsız görünüyor. Ama görüldüğü kadar uçsuz bucaksız değil. Onu keşfedebilir, şeklini öğrenebilir, ölçüsünü alabilirsiniz - tıpkı bir odayı gözlerinle görebildiğin gibi. Elleriniz, burnunuz, kulaklarınız var."

"Aklım başımda," diye fısıldadı. "En kötü kısmı da bu. Karanlığı korkunç şeylerle dolduran benim zihnim. Çok fazla hayal gücüm var."

"Kapıyı kapat o zaman. Hikayeler ya da vahşi masallar yok. Sadece hissedebildiğin şeylere odaklan. Önünde ne var?"

Elleri adamın gömleğinin keteninde hafif ve soğuk bir şekilde düzleşti.

"Öylesin." "İki yanında ne var?"

"Kolların."

"Arkanda ne var?"

Yavaşça nefes aldı. "Ellerin. Ellerin sırtımda."

Ellerini aşağı yukarı ovuşturarak onu ısıttı. "O zaman bilmen gereken tek şey bu. Sana sahibim. Eğer karanlıkta yaratıklar varsa, beni geçmek zorundalar."

Birkaç dakika sonra titremesi hafiflemeye başladı. Göğsündeki gerginlik düğümü çözüldü.

"Çok büyük ve güçlüsün," diye mırıldandı.

Adam cevap vermedi.

"Ve çok rahatlatıcı kokuyorsun." Alnı adamın omzuna yaslandı. "Viski ve deri gibi. Ve köpek gibi."

Bu açıklama onu bir kahkaha ile irkiltti. "Bunun yolunu öğreniyorsun. İnsanlar hakkında onları hiç görmeden hissedebileceğin çok şey var. Kokular, sesler, dokular. Bazen ne kadar az dikkat ettiğime şaşıyorum.

Yaralanmadan önce de böyle şeyler vardı. Tüm bunların bir faydası varsa, o da gözden kaçırdığım şeyleri fark etmemdir."

Kollarındaki kadın mesela.

Izzy Goodnight ile birkaç yıl önce Saray'da yolları kesişmiş olsaydı, Ransom bir şeyden emindi. Ona ikinci kez bakmazdı. Esmerdi, hafif yapılıydı ve mütevazı giyinmişti. Masumdu, cazibesinden emin değildi. Özetle, onun tipi değildi. Gözleri genellikle canlı, sarı saçlı tiplerde gezinirdi.

Bu durumda, gözleri ona bir kötülük yapmış olurdu.

Çünkü bu kadın ... bir mucizeydi. Onu her kollarına aldığı anda, sıcaklığı ve yumuşaklığı karşısında yeniden hayrete düşüyordu. Saçlarının taze, yeşil kokusu ve sesinin vahşi bal tatlılığı. Onun içgüdüsel tutkusu.

Ve onun şefkati. Elleri aşağıya doğru kaydı ve kollarını adamın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı.

Sonra yüzünü onun gömleğine bastırdı.

Sokuldu.

Tekrar kendine gelmişti.

"Gözden kaçırılmış olabileceğiniz şeyleri fark etmek kör olmanın en iyi yanıyla, en kötüsü nedir?" diye sordu.

Tanrım. Bu onur için çok fazla yarışmacı vardı. Birçoğunu tahmin edebiliyordu. Diğerlerini ise asla anlayamazdı ve o da asla paylaşmazdı.

"Sürprizlerden nefret etmeyi öğreniyorum," dedi ve bu itirafıyla kendini şaşırttı. "Ben artık rutin bir yaratığım. Buradaki her odanın, her masa üstünün zihinsel bir çizelgesine sahibim. Her şeyi tam olarak bulduğum yere koymak zorundayım, yoksa kaybolurum. Kendimi yaşlı bir huysuz gibi hissediyorum, beklenmedik her şey karşısında hırlıyorum."

"Beklenmedik bir şeydi,"

dedi. "Evet. Öyleydin."

"Ve rutinini değiştiriyordum. Zihinsel çizelgenizdeki şeylerin yerini değiştiriyorum."

"Evet. Yaptın."

Başını onun göğsünden kaldırdı. "Beni neden kalede istemediğini anlıyorum. Ben bir sürprizdim. Benden nefret etmiş olmalısın."

Yüzüne bir dokunuş yaptı. "Senden nefret etmedim."

"Eğer ilk başta benden nefret etmediysen, şimdi bir sebebin var. Ransom, bana inanmalısın. Çok üzgünüm. Mektup için, kale için, Leydi Emily için. Her şey için. Olmak için her hakka sahipsin-"

Onu susturdu. "İyi geceler. Küçük, karanlık bir alanda birlikte kapana kısılmış durumdayız. Şimdilik, beklenebileceği kadar iyi geçiniyoruz. Senin varlığına kızmak ve temsil ettiğin her şeyi küçümsemek için birçok geçerli nedenim olduğunu hatırlatmanın zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Doğru." Derin bir nefes aldı. "Bir kez daha düşündüm de, belki de kurtarılmayı beklememeliyiz. Bir yerlerde bir serbest bırakma mandalı olmalı."

"Ben bulurum."

"Hayır, ben olmalıyım." Izzy vücudunu kaydırdı. "Belki de panel dönmeden hemen önceki pozisyonumuzu yeniden yaratırsak. Sen bacaklarımın arasındaydın ve ben de elimi tam şuradaki rafın üzerine koymuştum."

Ransom usulca yerine geçti, onu kalçalarından tutup kaldırdı ve bu konuda kendini bir ahmak gibi hissetti. Onu gerçekten böyle mi tutmuştu? Sırf yaralı gururuna bir şeyler kanıtlayabilmek için onu pençelerken ve müstehcen taleplerde bulunurken, genişçe açılmış ve etrafına sarılmış mıydı?

Evet. Belli ki varmış.

"B a k a l ı m ," dedi. "Nasıl gitti? Oh, evet. Parmakların vardı
İçimde, adını söylemem için bana yalvarıyordun ve sonra ..."

"Ayrıntılardan vazgeçebilir miyiz?"

Lanet olsun. O da herkes gibi babasının şarlatanlığının kurbanı olan beş parasız ve evsiz bir bakireydi. Ve Ransom kendini hiç bu kadar iğrenç hissetmemişti. Ondan nefret etmek için de her türlü nedeni vardı.

"Ve sonra" - gerinirken vücudu kavis yaptı - "Sanırım tam burayı çektim
..."

Whoosh.

On Yedinci Bölüm

Izzy'nin dünyası bir kez daha altüst oldu.

Panel kendi ekseninde dönerek onları kütüphaneye geri püskürttü. Ama bu sefer gizli kapı tam bir dönüş yapmadı. Yalpaladı ve yarı yolda durdu.

İkisi de momentumla birlikte öne doğru yuvarlandı. "Oof."

Düşükleri sırada Ransom iki büküm oldu, onu kollarının arasında yakaladı ve düşüşün ağırlığını üstlendi.

Onun kucağına düştü, üzerine yayıldı ve nefes nefese kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Onu serbest bıraktı. "Bana teşekkür etmeyin. Ben sadece-"

"Oh, yapma." Gülümseyerek parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı ve onu susturdu. "Hiç zahmet etme."

Izzy, alçakça davranışları ve ahlak ve romantizmin başına bela olan hayatı hakkında bir konuşma daha dinlemeyi reddetti.

Artık her şey farklıydı. Karanlıkta titreyen kızını rahatlatmıştı. En içten düşüncelerini ve anılarını paylaşmışlardı. Onun aşağılık kuzenini iki hayali, nefis kanlı ölümle tehdit etmişti.

Birbirlerini anlıyorlardı. En azından birazcık.

En önemlisi de Izzy, onun kalpsiz bir canı olduğuna dair tüm konuşmalarının laftan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Sırf bunu kanıtlamak için... sırf daha önceki kaba, şehvetli oyunlarının intikamını almak için. . eğildi ve onun alnına şefkatli bir öpücük kondurdu.

Ve iki kalp atışı daha tuttu.

Al bakalım, tatlı adam.

Sonra ayağa kalktı ve yerinden çıkmış korsesi ve yırtık korsajıyla kendini örtmek için elinden geleni yaptı. Olduğu yerde, yırtık pırtık halının üzerinde öylece kaldı.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Kollarının iki yana düşmesine izin verdi. "Öldürüldüm."

Ayak sesleri koridorda gürledi. Abigail ve Duncan köşeyi dönüp kütüphaneye girdiler.

"Tanrım," dedi Duncan. Doğruca Ransom'ın yanına gitti ve ceketindeki toz ve kiri inceledi.

"İşte buradasınız. Her yerde seni arıyorduk." Abigail Izzy'nin yanına koştu, yırtık giysilerini ve dağınık saçlarını inceledi. Sonra yerde yatan Ransom'a doğru baktı. "Aman Tanrım. Ne olmuş böyle?"

"Biz . . . Sıkışmıştık." Bunu açıklayacak kelimeleri bulamayan Izzy, rahip deliğini işaret etti ve gerisinin açık olacağını umdu.

Abigail çığlık attı.

"*O kadar* da kötü değildi," dedi Izzy. "Dışarı çıktık. Elbisen için de çok üzgünüm."

Abigail zayıf bir sesle, "Sorun o değil," dedi. Izzy'yi rahip deliğine doğru çevirdi. "Bak."

Izzy baktı. "Bu mı? ?" Başını yana eğdi ve şüpheye yer bırakmayacak kadar yaklaştı. Sonra bir elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım. Bu o."

Orada, rahip deliğinin gölgeli, tozlu arka köşesine sıkışmış kemikler vardı.

Bütün bir insanın kemikleri kadar.

Karanlıkta hiç de yalnız değillerdi.

Bu keşif akşam yemeği partisine hızlı bir son getirdi. Asırlık cesetlerin bunu yapmanın bir yolu vardı.

Ransom hem sulh yargıcını hem de papazı çağırttı ve ikisi tam bir saat boyunca kemiklere ne yapılacağını tartıştılar. Rapor tutulması gerekip gerekmediği; kalıntıların kutsal topraklara gömülüp gömülemeyeceği vb. Bir rahip çukurunda bulunmuş olmasına rağmen

Bir serseri, bir kaçakçı ya da bir hırsız da olabilirdi. Ölen adamın Protestan mı yoksa Katolik mi olduğu bile belli değildi, bu yüzden adamlar Izzy'nin kemiklerin kalenin şapeline gömülmesi önerisini minnetle kabul ettiler.

Kalıntıları olabildiğince asaletle sprdler ve şapelin zeminindeki bir taşın altına koydular. Papaz bir dua okudu.

Papaz, Bayan Pelham ve Izzy'yi de yanına alarak evine gittiğinde Ransom yalnız kalmıştı. l adamı farklı bir şekilde onurlandırmaya karar verdi. Ağır içkiyle.

Koridorda hafif ayak sesleri duyduğunda ikinci viskisini yudumluyordu.

"Bu bir hayalet mi?" diye sordu.

"Ben hayaletlere inanmam, unuttun mu?"

Izzy.

Koridor boyunca yürüdü. "Abigail bu gece papaz evinde uyumayı tercih etti. Onu suçladığımı söyleyemem."

"Ben de anladığımı söyleyemem." Izzy'nin de geceyi papaz evinde geçireceğini düşünmüştü.

Ama papaz evinde kalmamıştı. Ona geri dönmüştü.

Göğsü adlandırılmayan, düşünülemeyen bir duyguyla şişti. Viskiye suçladı.

Ocağın yanında durdu. "Ateş neden sönüyor?"

"Bütün yeni hizmetkârlar gitti. Kimse perili bir korku şatosunda çalışmak istemiyor."

"Oh." Ocağa odun attı ve demir çubukla karıştırdı. "Peki ya Duncan?"

"Onu köyün barına gönderdim," dedi Ransom. "Bir ikiye ihtiyacı vardı ve o yalnız başına içen biri değil."

"Ama yalnız olmazdı. Burada seninle olacaktı."

"*Ben* yalnız içen biriyim." Bir yudum daha iti. Viskinin topraksı tadı tüm yol boyunca için için yanıyordu. "Neden Bayan Pelham'la birlikte papaz evinde kalmadınız?"

"Beni davet etti. Ama ben reddettim."

" saat kadar önce duvarın içinde l bir adam bulduk. Ve onunla birkaç dakika geçirdik, yakın arkadaşlık. Bu gece burada kalmaktan korkmuyor musunuz?"

"Tabii ki korkuyorum," dedi. "Her zaman, her gece korkuyorum. Bunu artık biliyor olmalısın. Ama burası benim evim. Uygun bir yuva için çok uzun süre bekledim, ilk, yani üçüncü ya da dördüncü tatsızlık belirtisinde kaçıp gitmek için."

Bir sandalye çekti. "Dürüst olmak gerekirse, geri dönmemin başka bir nedeni daha var." Sesi yumuşadı. "Endişeliydim. Yalnız kalmanı istemedim."

Yüce Tanrım. Nasıl oluyordu da bu kadın dünyanın geri kalanını bir peri masalının tül filtresinden görürken, konu Ransom'ın eksikliklerine geldiğinde bir kartal keskinliğine sahip oluyordu? Zayıflık ne kadar küçük olursa olsun, Ransom onu ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, kadın o zayıflığa odaklanıyor ve pençeleriyle ona yapışıyordu.

Onun yanına oturdu. "O zavallı adamın kalıntılarını bulmak ..." Onun ürperdiğini hissetti. "Bu hepimizi şok etti. Ama seni gerçekten sinirlendirmişe benziyor."

Öyle oldu. Bu onu çok sinirlendirmişti. Çünkü o da olabilirdi.

Öne doğru eğildi ve başını yere doğru sarkıttı. Bundan iki yüz yıl sonra, bu o olabilirdi. Bu kalede ziyan olmuş, unutulmuş bir kemik yığını.

"Bilmeni isterim ki Goodnight, tüm planlarımı mahvettin."

"Hepsi mi?" dedi. "Gerçekten mi? Bu bir başarı gibi görünüyor." "Bu kadar kendini beğenmiş olma. Mahvedecek pek plan kalmamıştı.

Sadece

Aslında geriye tam olarak tek bir plan kalmıştı, o da ben çürüyüp toz olana kadar burada kalmak." Tekrar dik oturdu ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sonra sen geldin."

"Bana yeniden yaşama arzusu bulduğunu ve bunun benimle ilgili olduğunu söyleme." Fabric sandalyesine daha da gömülürken fısıldadı. "Seni tanıyamazdım."

"Tanrı aşkına. Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Gülümse."

"Gülümsediğimi nereden biliyorsun?"

"Duyabiliyorum. *Hissedebiliyorum*. Sıcak, tatlı ve ..." Kaşlarını çatı.

"Bah."

Küçük bir mırıldanma sesi çıkardı. "Oh, Ransom."

"Bu daha da kötü." Sanki kulaklarını koruyabileceklermiş gibi omuzlarını kaldırdı. "Gördün mü, işte bu yüzden her şeyi mahvettin. Duvarın içinde bulduğumuz adama sor. Yüzyıllar boyunca bir insan büzüşüp çürümek için Gostley Kalesi'nden daha iyi bir yer bulamadı. Artık bulamaz. Şimdi perdeler ve akşam yemeği partileri var. Bu dayanılmaz."

"Belki de," dedi nazikçe, "bu Londra'ya dönmen gerektiği anlamına geliyor.

Yaşayanların dünyasına yeniden katıl."

Başını salladı. Ne için dönecekti? Orada onun için hiçbir şey yoktu.

Hiç gerçek arkadaşı yoktu. Onları hiç istememişti. O Rothbury Dükü'ydü, İngiltere'nin en yüksek rütbeli ve en zengin adamlarından biriydi. Kabul görmek için kur yapmaya ihtiyacı yoktu ve *onun gözüne* girmeye çalışan herkes şüphe çekmeye adaydı. Ondan sadece bir şey isteyebilirlerdi.

Düşmanlara gelince... Gençliğinde, bir çocuğun parlak çakıl taşlarını topladığı gibi düşman toplamıştı. Eğer insanlar ondan nefret ediyorsa, en azından bu nefretin dürüstçe olduğunu biliyordu. Ve düşmanları ona zarar verebilecek gibi de değildi. O zarar görmezdi.

Olmadığı ana kadar.

Gözlerine lanet olsun. Yaralanacak onca şey varken. Eğer bir elini kaybetseydi, onsuz da yapabilirdi. Bu konuda, bir bacak verebilirdi. İkisini de. Ama görme yetisini yeniden kazanmadıkça, işlerini asla yardımsız yürütemezdi. Şimdi kendi gençlik kibrinin esiriydi. Güvenebileceği hiç kimse olmadan yalnız bırakılmıştı.

İsteksizce gözden geçirdi, bu gece bu tam olarak doğru değildi.

Şu anda hiç de yalnız değildi. Hayatında hiç bir kadının bu kadar farkında olduğunu hatırlamıyordu. Duyularının çiğliği acı vericiydi. Izzy onu yüzlerce küçük şekilde öldürüyordu.

Yaktığı ateş ona doğru ısı dalgaları gönderiyordu ve hepsi onun kokusunu taşıyordu. Dumanlı ve bitkisel. Onun yakınlığıyla uyuşmuş hissediyordu.

Kadının saçındaki tokaları çıkardığını duyabiliyordu. O ince metal parçaları teker teker yan masaya çarptı. Her vuruş kulak zarlarını bir barut patlaması gibi sarsıyordu.

Sonra iç çekti. Sadece en hafif, en yumuşak nefes salınımı. Ses, ağaçları devirecek güçte bir kasırga gibi göğsünü delip geçti.

İroni gözünden kaçmadı.

Yalnızdılar. Adam biraz sarhoştı ve kadın da biraz savunmasızdı. Bu, ırzına geçme planına devam etmek için mükemmel bir zaman olabilirdi. Onun bakir kıyafetlerini kuşatabilirdi. Çekingenliğini acımasızca yok edebilirdi. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamadan önce bir ya da iki saatlik geçici bir zevk çalabilirdi: Romantizm kasıtlı bir yanılsama egzersizidir ve hiçbir şey -hiçbir şey- mutlu sonla bitmez. En azından bu kalede ve onun gibi bir adamla değil.

Bu planda sadece bir pürüz vardı. Ondan bunu yapamayacak kadar çok hoşlanıyordu.

"Bu gece dinlenmen gerekiyor," dedi karanlık bir sesle.

"Şimdi." "Evet." Kadın esnedi. "Sanırım öyle yapmalıyım."

Ama hemen gitmedi. Sandalyesinden kalktı ve etrafta biraz dolaştı. İlk başta, üst kattaki yolunu aydınlatmak için bir mum topladığını düşündü. Ama bu kadar uzun sürmesi mümkün değildi.

Gerçeği anlamadan önce bir dakika boyunca demirlerin takırdamasını, kumaşların hışırdamasını ve mobilyaların arduvazın üzerinde sallanmasını dinledi.

"Dur." Ayağa kalktı. "Derhal dur."

"Neyi durdurayım?" Sesinde belirgin bir suçluluk duygusu vardı. "Yaptığın şeyi bırak."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun." Ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. "Az önce şu sandalyeyi masaya doğru ittin. Ondan önce de ceketimi askıya asmıştın."

"Pekala, beni yakaladınız. Yargıci çağırın. Beni aşırı düzenlilikten hapse atın."

"Bu düzenlilik değil, Goodnight. Olmadığını biliyorsun."

Bundan kurtulamazdı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Akşam için ayrılmadan önce odayı düzenliyordu. Her sandalyenin, yastığın ve şömine demirinin yerli yerinde olduğundan emin oluyordu.

Onun için.

Bu sadece bir düzenlilik değildi. Anlayış ve düşüncelilikti. Ve duygusal durumu göz önüne alındığında, bu gece bu davranış tehlikeliydi. Nasıl ifade ederse etsin.

"Sizi kulenize kadar geçireyim." Kadın onu şövalyeliyle, yiğitlikle ya da aynı derecede saçma başka bir şeyle suçlayamadan kolunu uzattı. Sebepleri tamamen iğrençti.

Bir sonraki kata çıkan merdivenleri tırmanırken ona yakın olmak, omuz omuza vermek istiyordu. Koridorda ona rehberlik etmek, elini beline doğru kaydırmak ve tam sırtının alt kısmına yerleşmesine izin vermek istiyordu. Bağlanmamış buklelerinin açıkta kalan bileğine sürtünmesini hissetmek istiyordu.

O istedi . . .

Tanrım, onu istiyordu. Her şeyini.

"İşte geldik." Kule odasına açılan kemerli geçitte durdu. "İyi geceler, Ransom."

Merdivenleri çıkarken onun adımlarını sayarak oyalandı. *Bir, iki, üç, dört*

...

"İyi geceler."

Durdu. Sonra birkaç adım geri geldi. *Bir, iki . . .*

"Bu bir işten çıkarma mıydı yoksa bir çağrı mı?" diye sordu. " 'İyi geceler, buraya gel' mi yoksa 'Sana iyi geceler, şimdi git' mi? "

Kahretsin, Ransom bile bilmiyordu. Sözcük az önce ondan kopup gitmişti. Arkasındaki duygunun, *"İyi geceler, tüm giysilerini çıkar ve uzuvlarını bana sar ve asla bırakma"* gibi bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

"On beşinci basamak," dedi. "Diğerlerinden biraz daha dar." "Ve sen de düşüp yaralanmamı istemiyorsun. Ne kadar tatlısın."

"Bu tatlı değil." Dişlerini sıktı. "Bugün zaten bir yığın kemik süpürdüm. Bir başkasıyla uğraşmak istemem."

"Aynen öyle." Eli onun yüzüne dokundu. "Teşekkür ederim."

Parmak uçları beklenmedik bir nezaketin takımyıldızı gibi adamın yanağında duruyordu. Parmaklarıyla onun bileğini çevreledi, dokunuşunu uzaklaştırmayı planlıyordu.

Onun yerine, başparmağını nabzının çırpınan atışlarının üzerinde gezdirdi. Teni o kadar yumuşaktı ki. Zihninin gözü yapraklarla çiçek açtı. Pembenin her tonunda. Duygusal çılgınlık sınırını çoktan aşmış gibi görüldüğüne ve durumu daha da kötüleştiremeyeceğine göre-

Bileğini dudaklarına götürdü. Ve o şefkatli, değerli kalp atışını öptü, lanet olası bir aptal gibi.

Tanrı seni korusun.

Gözlerini sıkarak onu serbest bıraktı. Zaten pamuk ipliğine bağlıydı. Eğer görme yetisi mucizevi bir şekilde şu anda ona geri dönerse, hiç şansı kalmayacaktı.

"Kırık bir adama merhamet et. Sadece yatağına git."

Merdivenlerin dibinde durmuş, kadının kulenin tepesine doğru spiral çizen hafif adımlarını dinliyordu. İçindeki her şey onu takip etmek için can atıyordu. Kemere yaslandı ve taşı kavrayarak arzusuyla boğuştu.

Kadının son adımları da kaybolunca, uzaklaşmak için döndü. Koridorun sonuna varmış ve büyük salona inen merdivenlerin yarısını saymıştı ki sesi duydu.

"Fidye!"

Bir eli taşın üzerinde dondu kaldı. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Ransom, hemen gel."

Ve sonra, bir saniye içinde anladı. Her gece karanlıkta bu kalede yürümesinin nedenini anladı. Her odanın, kemerin, koridorun ve merdivenin enini boyunu öğrenmek. Mesele gücünü yeniden kazanmak ya da artık evi ve hapishanesi olan bu mekânda ustalaşmak değildi. Tüm bunları tek bir amaç için yapmıştı:

Böylece ona ulaşabilirdi.

Şimdi. Bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı.

On Sekizinci Bölüm

Izzy odanın ortasında durmuş, şok içinde donup kalmıştı. Ransom'ın adımları gürleyerek merdivenlerden yukarı çıktı.

Nefes nefese ve yüzü kıpkırmızı bir halde odaya girdi. Alnında bir öfke fırtınası birikmişti ve yara izi şimşek gibi çatallanıyordu. "Izzy, ne oldu? Konuş benimle. Yaralandın mı?"

"Hayır." Onu telaşlandırdığı için kendini çok kötü hissetti.

"Sorun o değil." "Anlat bana."

"Mesele bu. Bunu sen mi yaptın? Bunu sen yapmış olmalısın." "Neyi?"

"Mumlar. Her yerdeler."

Yavaşça bir daire çizdi. Bu odaya son gelişinden bu yana birileri odanın çevresine bir düzine aplık yerleştirmişti. Her birinde yanan bir balmumu fener vardı. Ayrıca tuvalet masasının üzerinde iki, yatağının yanındaki masanın üzerinde de bir şamdan vardı. Sayıları abartılı ve gülünçtü - mekânı bir yıldıza rakip olacak kadar ışıkla dolduruyorlardı ve kolektif ısıları odanın sıcaklığını birkaç derece yükseltiyordu.

Izzy bunalmıştı.

Bunlar sadece Ransom'ın işi olabilir. Başka kimseye söylememişti.

Bir damla gözyaşını burnundan çekti. "Aşağıda, bir sandalyeyi ittiğim ya da bir palto astığım için beni azarladın. Ve sonra ... bu?" Gözlerini ovuşturdu. "Ransom, bu hiç adil değil. Neden gidip böyle bir şey yapasın ki?"

"Onlar sadece mum."

Başını iki yana salladı. Bunların sadece mum olmadığını bilmeliydi. İlgi gösteriyorlardı. Ona değer veriyordu, onun *için* değer veriyordu ve bu o kadar yabancı bir duyguydu ki Izzy bununla ne yapacağını bilemiyordu.

Çaresizlik içinde, sanki duygularını kovabilecekmiş gibi ellerini çırpı. Ama işe yaramadı.

"Tanrı aşkına." Ona doğru ilerledi. "Bunu çok abartıyorsun. Seni burada tutmaları gerekiyordu. Odanda. Benden uzakta. Her gece karanlıkta aşağıya inip beni şafaktan önce uyandırıyordun. Burada neyi kaçırdığını anlayamadım ama her şeyi denedim. Battaniyeler, mangal, yazı masası."

Bir elini boğazına bastırdı. "Bunların hepsini de sen mi yaptın? Abigail'i düşünmüştüm. . ."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ne düşündüğünü biliyorum ve sana söylüyorum, öyle değil. Böyle görünmüyor."

"Öyle olmamasını umsan iyi olur." Mum ışığıyla aydınlanmış odaya bir kez daha göz gezdirdi. "Çünkü bu çok tatlı görünüyor. Görünüyor." Sertçe yutkundu. "Oh, Ransom, bu çok romantik."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hareketle iki elini saçlarının arasından geçirdi. "Öyle değil."

"Öyle. Bu çok romantik. Romantik davranıyorsun."

"Bunu bilerek yapmadım." Kollarını ona doladı. "Ben sadece Sadece seni burada tutmam gerekiyordu." Dizleri yatağın kenarıyla buluşana kadar onu geriye doğru yürüttü ve ikisi de şiltenin üzerine yuvarlandı. "Bu yatakta."

Saçlarını okşadı, yastıkların üzerinde havalandırdı ve yüzünü elleriyle çerçeveledi. "Ama kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın olduğunu anlayamadım. Her şeyi denedim. Sonunda, bu gece, bana cevabı verdin. Işık. Artık istediğin kadar mumun var. Ama şimdi her şey ters gitti. Çünkü sen burada, bu yataktasın. Ama ben de buradayım. Ve Tanrı yardımcım olsun, Izzy." Adamın alnı kadınınkine değdi ve ağırlığı kadının üzerine çöktü, ezici ve sıcaktı. "Nasıl ayrılacağımı bilmiyorum."

"Nasıl olduğunu biliyorum." Onun omuzlarını itti. "Seni yapacağım." Adam gerildi. "Yapacak mısın?"

"Yapacağım. Bunu yapamayız. Ne zaman yaklaşırsak, korkunç bir şey oluyor. Gelincik seni ısıtıyor, kafana bir kaya düşüyor, karanlık bir delikte ölü bir adamla kapana kısılıyoruz. Bunu yaparsak . . . ? Neler olabileceğini Tanrı bilir. Bütün taret çökebilir."

Sanki iyice düşünmüş gibi yavaşça başını salladı. "Izzy?"

"Evet?"

"Bırak olsun." Dudakları onunkilere indi. "Umurumda bile değil."

Olsun, diye düşündü Ransom, onu yatağa doğru iterek. Bırakalım Tanrı ve şeytan en kötüsünü yapsın.

Kale yerle bir olabilir. Dünyanın sonu gelebilir. Moranglian Ordusu'nun tamamı şingirdayan çanlar takarak ortaya çıkabilirdi. Önemli olan tek şey buydu. O, o ve iki düzine mumun ışığı. İkisi de bu yatağa dolanmışlardı.

Karanlık yok. Yalnızlık yok. Korku yok.

Ve onun pişmanlık duymayacağından emin olmak istiyordu.

"Izzy, seni istiyorum. Bunu söyleme ihtiyacı hissediyorum. Kaba ya da şok edici olmak için değil, ama bu durumda herhangi bir belirsizlik varsa diye: Ben, senin üstünde, senin yatağında. Bunu istediğimi bilmelisin."

Zihni olası tüm sözcüklerin üzerinden atladı. *Seni yatağa atmak, seni becermek, seni takla attırmak, seni metresim yapmak ...*

"Seninle sevişmek istiyorum, Izzy. Çok, çok, *çok* kötü bir şekilde."

Ransom bu kelimeleri daha önce hiç kullanmamıştı. Bunu o bilemezdi ama Ransom biliyordu.

"I . . ." Parmakları adamın saçlarına gitti. "Ben de seni istiyorum. Hem de çok." Kızın utangaç bir ses tonuyla yaptığı itiraf, adamın kalp atış hızını iki katına çıkardı.

Saat gece yarısını geçmişti ve yorgundu. Normalde bu saatte görme yetisini kaybetmiş olması gerekirdi. Ama tüm bu mumlar ve geçirdikleri gecenin olağanüstü doğası sayesinde, beyaz keten kumaşın üzerindeki kadının saçlarının koyu renkli aurasını seçebilecek kadar görme yetisi kalmıştı. Ve en güzeli de onun geniş, kırmızı gülümsemesiydi.

"Çok güzelsin."

Onu yan çevirdi ve elbisesinin arkasındaki düğmeleri çekiştirmeye başladı. Kirlenmiş, yırtık kırmızı ipek elbisesini çıkarmış ve günlük elbiselerinden birini giymişti. Düğmeler daha büyük ve kumaş daha kolay idare edilebilir olsa da, parmakları çok akıllıca çalışmıyordu. Sadece ilk üç ya da dört düğmeyi açması bile asırlar sürdü.

"Bilincin yerinde değilken seni soymak daha kolaydı," dedi.

Güldü. "Sarhoş değilken muhtemelen daha kolaydı."

Doğru. Titremesinin suçunu viskiye atabileceğini düşündü.

Ama gerçekte, Ransom daha iyi biliyordu.

Çok gergindi. Çünkü uzun zamandır ilk kez böyle bir şey yaşayacaktı ve o da ilk kez böyle bir şey yaşayacaktı.

Çünkü bu Izzy'ydi ve iyi olmasını istiyordu. Bir lanetle, o an için düğmelerden vazgeçti.

"Izzy." Göğüslerini elbisesinin keten kumaşının arasından avuçladı ve yoğurdu. "Sabırlı olamam. Şu anda olmaz. İzin ver seni tatmin edeyim."

Donundaki yırtığı buldu ve kumaşı hızlı, kararlı bir şekilde yırtarak genişletti. Onu yatağın kenarına çekti ve ayaklarının dibinde yere diz çöktü. Sonra eteklerini ve kombinezonunu yukarı iterek beline doladı ve bir kolunu bacaklarından birinin altına sokarak onu iyice açtı.

İşte. Şimdi onun her yerine dokunabilirdi. Her şeyini tadabilirdi.

"Fidye mi?" Oturmak için mücadele etti. "Ne yapıyorsun?" Adam dilini kadının göbeğine koydu.

"Oh." Yatağa sırtını yasladı. "Oh."

Tanrım, çok tatlıydı. Tatlı, pembe, misk kokulu ve Izzy.

Izzy, Izzy. Benim.

Aleti pantolonunun içinde boş yere zonkluyordu. Onu yalarken bir eliyle serbest bıraktı ve okşamaya başladı. Utanmazca, iffetsizce. Onu tatmin ederken kendini yerde mi tatmin edecekti? Ama ona yaptığı şey buydu. Onu nefes nefese kalmış, nezaket ya da görgü kurallarını umursamayan bir canavara dönüştürmüştü. Ve onun kaba ve saygısız olmasından hoşlanıyordu. Ona öyle söylemişti.

Yatakta kıvrandı ve kıvrandı. "Ransom. Ransom, bunun olduğuna emin misin?"

"Evet" diyecek kadar başını kaldırdı: "Evet."

Onun en hassas yerlerinin üzerinde ve çevresinde çalıştı, uyum sağlamak ve ayarlamalar yapmak için zaman ayırdı.

Adını haykırdı ve saçlarına yapışarak onu bağrına bastı. Tanrım, onun saçlarına dokunmasına bayılıyordu.

Çabalarını artırdı, kıvrımları boyunca yaladı, sonra seksinin tepesindeki şişmiş tomurcuğa geri döndü ve dilini ileri geri hareket ettirerek sertçe emdi.

Ürperdi ve inledi, yataktan kalktı ve adamın dilinin altında spazm geçirdi.

Evet. *Evet.*

Benim için gel. Benim için, başkası için değil.

Kadın doruğa ulaştığında, dilini onun içine kaydırды, bir şekilde onun içinde olmaya ihtiyaç duyuyordu. Ona sahip olmak için. Kadının mahrem kasları kasıldı, onu çekiyordu. Daha fazlası için yalvarıyordu.

Aceleyle ona yatakta yeniden katıldı ve kendini onun yayılmış kalçalarının beşiğine yerleştirdi. Aleti onun seksinin yumuşak, nemli sıcaklığına sürtündü. Saniyeler içinde onun içinde olabiliyordu.

Ama bir kez onun içine girdiğinde, bunu geri almak mümkün olmayacaktı. Başını onun omzuna yasladı ve derin bir iç çekti.

"Fidye mi?" Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum," dedi. "Buna sen karar vereceksin."

Izzy ona baktı, o güzel, güzel zevkin ardından görüşü bulanıklaşmıştı. Herhalde *şimdi* fikrini değiştirmiyordu. Ereksiyonunun geniş, pürüzsüz başı Izzy'nin kalçasına yaslanmıştı; sert, ateşli ve istekliydi.

"Bunun yıllardır aklıma gelen en parlak fikir olduğunu düşünecek kadar sarhoşum. Ama sen de aynı şekilde düşünmüyorsan duramayacak kadar sarhoş değilim."

Ayıktı ve bunun en ihtiyatlı fikir olmayabileceğini çok iyi biliyordu. Ama yine de bir şeyler doğru geliyordu. Bu kişisel olmayan bir şehvet değildi. Birbirlerini anlıyorlardı. Kız muhtemelen ona yarı yarıya aşıktı ve adam da ona değer veriyordu. Bunu asla bu kelimelerle söylemeyebilirdi ama bu oda bunun kanıtıyla alev alev yanıyordu.

Ayrıca, Izzy gibi bir kızın vahşi tutku gecelerinde seçici olma lüksü yoktu.

Ya bu gece olacaktı ya da hiç olmayacaktı. "Durmak istemiyorum," dedi.

"Tanrı'ya şükür." Düğmelerini ve bağcıklarını çekiştirirken sesi rahatlamış gibiydi. Parmakları artık daha rahat hareket ediyordu. "Bir an için, nezaket girişiminin geri dönüp beni ısıracığını düşündüm. Genelde öyle olur."

"Edep mi?" Bir kolunu kolundan kurtardı. "Eğer terbiyeli olsaydın büyük hayal kırıklığına uğradım. Gerçekten de kötü olmanı bekliyorum."

Kadının göğsünü serbest bıraktı ve emmek için eğildi. "Elimden geleni yapacağım. Uzun zaman oldu."

Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bir kadını nasıl kıvrandıracağını ve kıvrandıracağını unutmamıştı.

Bir parmağını onun içine bastırdı. Sonra ilkinde bir parmak daha ekledi ve onu enfes bir dolgunlukla gerdi.

"Ransom, acele et. İstemiyor musun-"

Elinin topuğunu onun tümseğine bastırdı, parmaklarını içeri ve dışarı okşarken onu tam doğru yere sürttü. Daha derine, daha derine. Çok geçmeden, onun hamlelerini karşılamak için yataktan kalktı.

Göğüs ucunu emmek için eğildi ve kadın onun ağzının çökmekte olan sıcaklığıyla inledi.

"Evet," diye mırıldandı, sesi zafer kazanmış gibiydi. Dilini acımasız daireler çizerek döndürdü ve kadının kalçaları arasında yeniden tatlı bir gerilim oluşmaya başladı.

Parmaklarını geri çekti ve dizlerinin üzerine oturdu. Gömleğini başından geçirip bir kenara attı, sonra da pantolonunun kalan düğmelerini çözmeye çalıştı. Izzy yardım edip edemeyeceğini sormayı düşündü ama adamın yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Tüm giysilerinden kurtulduktan sonra, yatağın üzerinde ona tekrar katıldı. Boynuna, göğsüne, karnına saygılı öpücükler bıraktı. Kendini tapınılmış hissetti.

Sonra bacaklarının arasına girdi ve kalçaları kadının uyluklarını iyice açtı.

"Bekle." Adamın omuzlarını ve göğsünü okşayarak sert, yontulmuş hatlarını keşfetti. "I . . ." Neredeyse cesaretini kaybediyordu. "Seni görmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum."

Sözsüz bir davetle kalçalarının üzerine oturdu.

Izzy baktı. İşte oradaydı, tüm ihtişamıyla. Alaca, gururlu, ürkütücü derecede büyük. Koyu renk saçlarından sıyrılıp ona doğru uzanıyordu.

Bir erkeğin azgın cinsel organıyla tanışırken uyması gereken protokolden tamamen habersizdi. Uzanıp onunla tokalaştı mı? Bir parmağını ucuna dokundurdu mu? Kibarca "nasılsın" mı dedi?

Sonunda rehberlik istemeye karar verdi. Elini Ransom'ın elinin içine koydu. "Seni nasıl memnun edeceğimi göster bana."

Sadece bu sözler bile onu inletti. Kadının elini avucunun içine aldı ve onu ereksiyonunun dibinde kavradı. Sonra onu yönlendirdi, yukarı ve aşağı doğru okşamasını öğretti. Onun elindeki hissi çok sevmiştir. Yumuşak ten, altındaki sert etin üzerinde kayıyordu. Merakla başparmağını ucuna götürdü ve ipeksi ve hassas olduğunu görünce çok sevindi.

Onun elini sıkarak daha fazla keşif yapmasını engelledi.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Yapmam gereken başka bir şey var mı?"

"Yanlış bir şey yok," diye fısıldadı, parmaklarını onunkilerle birleştirip ellerini yatağa geri koydu. "Başka bir şey yok. Sen mükemmelsin. Sadece orada ol. Sadece sen ol. Güzel, güzel Izzy."

Adamın ereksiyonunun pürüzsüz, geniş tepesinin girişini dürttüğünü hissetti.

Ve sonra onun *içindeydi*.

Haykırdı. Kendini tutamadı. "Seni incitiyor muyum?"

Dudağını ısırdı. "Birazcık."

"Özür dilerim." İleriye doğru itti, bir santim daha derine battı. "Çok üzgünüm."

Nefes almakta zorlanıyordu. Adam çok yabancıydı ve ... ve içinde inanılmaz derecede büyüktü.

"Bunu yavaştan alacağım." Dudaklarına küçük öpücükler bıraktı. İçlerindeki viskinin tadını alabiliyordu. "Daha fazla dayanamayana kadar, sonra muhtemelen sert ve hızlı bir şekilde alacağım. Şimdi özür dileyeceğim. O zaman kelimeler beni aşabilir."

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Anlıyorum."

Aslında bilmiyordu ama yol boyunca bunu anlayacağını varsayıyordu. Hâlâ onun içinde olduğu hissine alışmaya çalışıyordu. Dolgunluk, gerilme, sıcaklık. Adam her seferinde biraz daha derine batarak yumuşak bir şekilde girip çıkıyordu. Sonunda vücudu onunkiyle buluştu ve her şeyi tekrar yapmak için geri çekilmeden önce bir an orada durdu.

Kısa süre sonra birleşmelerinin acısı azaldı ve onun sert, erkek vücudunun kendi vücuduna sürtünmesinden zevk almaya başladı. Adamın kıllarla kaplı ve kaslarla yoğun bacakları, kadının hassas iç uyluklarına sürtünüyordu. Adamın göğsü kızın göğüslerine baskı yapıyordu.

Bu artık o kadar da kötü değildi. Oldukça güzeldi.

Kollarını kaldırdı. Yüzü buruştu. "Izzy. Tanrım. I . . ."

Doğru. Yani bu artık "sert ve hızlı" kısmı olacaktı. Onu uyardığı için memnundu.

Yer değıştirdi ve kalçaları kadının uyluklarını yeni, daha geniş bir açığa yayarak onu itişlerine açık tuttu. Derinlemesine deldi, öfkeli bir hızla vücuduna girip çıktı. Bu onun canını yaktı. Onu heyecanlandırdı. Onu bilinmeyen bir şeyin eşğine getirmişti.

Sanki yün bir şiltenin değil de gergin, kırılğan bir yüzeyin üzerine yayılmış gibi hissediyordu. Kara, dipsiz bir özlemin üzerinde ince bir buz tabakası. Adamın şiddetli hamlelerinin her biri bu buz tabakasında bir çatlak oluştuyordu. Altında yatan bilinmezlik onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. Kendini bırakmak, içine düşmek istiyordu ... ama bırakamayacak kadar da korkuyordu.

Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Aralarına uzandı ve başparmağını incisine bastırarak küçük, sıkı daireler çizdi. Gerilim, zevkin binlerce yönüne bölündü ve dünyası adamın sikinin kalın, sert, okşayıcı uzunluğuna daralırken boynuna yapıştı. Orgazmı ağırlıksız, çaresiz ve sonsuzdu. Mutluluk bulutları arasında serbest düşüş gibi.

Onun üstünde, küfretti. Sonra inledi. Sonra tekrar küfretti.

Birdenbire gülmek istedi. Adam haklıydı. Kelimeler artık onu aşıyordu. Onu başka bir yere gönderdiğini bilmek iyi hissettiriyordu.

Son bir çılğınca hamle ve adam kadının üzerine yığıldı. Ağır, nefes nefese, terleyerek, titreyerek.

Sonunda ellerini serbest bıraktı. Kolları kadının ortasına dolandı, sıkıca kavradı. Başını onun göğsüne yasladı.

Izzy kararsızca bir elini adamın sırtının kaygan yüzeyine koydu. Diğer eliyle de adamın saçlarına dokundu.

Bir an için gerildi. O da öyle yaptı. Ve sonra o kadar derin bir nefes verdi ki, ciğerlerinden aylardır orada duran havayı dışarı attığına inanabilirdi. Belki de yıllardır. İçindeki her şey, tüm kibir, gurur, öfke, korku, şehvet uçup gitti. Ta ki onun kollarında var olana kadar.

Saçlarını okşadı, parmaklarını yumuşak, ağır buklelerin arasından geçirdi. Kalbi dayanılmaz bir tatlılıkla kabardı. Yarın ne olacağının hiçbir önemi yoktu. Bu şefkat her şeye değirdi.

"Ransom," diye fısıldadı. "Sana birazcık aşık oldum. Endişelenmene gerek yok. Bu duyguya karşılık vermeni beklemeyeceğim ve

Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Ama uzun zamandır ilgilenecek birini bekliyordum ve ben Elimde değil."

Kalbi göğsünde çarparak onun tepkisini bekledi. Ve sonunda geldiğinde, bu oldu:

Hafif, yankılanan bir horlama.

On Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah Ransom'ı en garip şeyler uyandırdı. Yüzüne ılık ılık vuran güneş ışığı. Çiçek kokulu hafif bir esinti. Ötücü kuşların cıvıltısı.

Boynuna değen saçların gıdıklaması.

"Ransom. *Ransom.*"

Birisi kolunun gevşek, ölü ağırlığını sallıyordu.

Izzy.

Gözlerini açtı. Solgun yüzünü çevreleyen buklelerden oluşan haleyı gördü.

O kara kaşlar. Kırmızı dudakları.

"Ransom, uyan," dedi onu tekrar sarsarak. "Neyin var? Öldün mü sen?"

"Hayır." Sesi törpülenmişti. "Ben ölmedim." Duyguları gözlerinin kenarlarında asit gibi yanıyordu. Tekrar söyledi, yavaşça. Minnetle. "Ben ölmedim."

Çok canlıydı. Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde uyanmıştı. Kalbi yeni bir organ gibiydi ve damarlarına şampanya gibi köpüklü bir neşe pompalıyordu. Kendini pencereye fırlayıp şarkı söylemeye başlayacakmış gibi hissediyordu.

O zamandan beri bir kadınla birlikte olmamıştı. Şey, *o zamandan beri.*

Yaralanmasından sonraki ilk birkaç ay boyunca bunu düşünemeyecek kadar çok acı çekmişti. Ve sonra... sonra, bunun bilmediği bir odaya girmek gibi olacağından korkmuştu. El yordamıyla ilerleyecek, küfredecekti. Mekânın düzenini öğrenirken aptalca hatalar yapacaktı. Ya kötüyse?

Ya kötüyse?

Ama kötü değildi. İyiydi. İkisi için de çok iyiydi. Anılar parça parça aklına geliyordu. Kadının kaygan sıcaklığı parmaklarının etrafında kenetleniyor, içine girmek için onu çıldırtıyordu. Vücutları birleştğinde bulduğu o sıkı, istekli karşılama. Sonunda ona sarılışının tatlı hali.

Izzy, Izzy.

"Güzel," dedi. "Şimdi acele et ve giyin."

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı ve yatakta doğrulup oturdu.

Odanın içinde çırpınıyor, elini yüzünü yıkıyor ve giysilerini giyiyordu. Onu izlemek bir burlesk dansçısını izlemek gibiydi. Süngeri vücudunun üzerinde gezdirirken su sıçırıyor ve damlıyordu. Beyaz elbisesinin önce koyu renk başının, sonra da çıplak vücudunun soluk pembe sütununun üzerinden aşağı süzülüşünü şaşkınlıkla izledi. Saçlarını serbest bıraktı ve siyah bir çağlayan gibi yuvarlanarak silüetini bir kez daha dönüştürdü. Aydınlık ve karanlık ileri geri çekiliyordu.

Onun şimdiye kadar gördüğü en çekici yaratık olduğuna hiç şüphesi yoktu. Tamamen, temel olarak şehvetli.

Yatağın kenarına doğru ilerledi, onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Alnını onun karnına bastırdı. "Izzy ..."

Kadın adamın elinden kurtuldu. "Yapamayız. Şimdi olmaz. Duncan'ın nereye gittiğini bilmiyorum ama yakında ortaya çıkacağı kesin. Bizi bu şekilde bulmasına izin veremeyiz."

Ransom yüzünü ovuşturdu. "İnanın bana, Duncan çok ama çok daha kötülerini gördü."

Ve açıklama istememesi gerektiğini çok iyi biliyor."

"Sanırım bu ikiniz için sıradan bir sabah olabilir. Ama benim için biraz alışılmışın dışında." Bir top kumaş göğsüne çarptı. "Kıyafetiniz."

Şaşkın bir halde, giysilerin karmaşasını çözmeye çalıştı. Bu onun için de "sıradan bir sabah" değildi.

Gömleğini kafasının üzerinden çekti ve kollarını kollarından geçirdi. Sonra yataktan kalktı, pantolonunu beline kadar çekip bağladı.

Kadının aceleyle saçlarını topladığı tuvalet masasına doğru ilerledi. Kadının açıkta kalan boynuna bir öpücük kondurdu. "Izzy, dün gece ..."

"Biliyorum."

"Gerçekten mi?" Kıvrılmış bir saç telini yakaladı. "Anladığımı sanmıyorum."

Başını salladı ve ona doğru döndü. "Her şey y o l u n d a . Endişelenmene gerek yok, Ransom. Seni anlıyorum. Dün gece çok güzeldi, ama ..."

Ama?

Ransom bu kelimeyi duyduğuna inanamıyordu. Dün gece çok güzeldi, ama?

O cümlede "ama" yoktu. Sadece "ve". Dün gece çok güzeldi. ve tutkulu ve şefkatli ve erotik ve ...

"Ama bir rüya gibiydi," diye hızlıca devam etti. "Bu sabah gözlerim açık ve aklım başımda. Endişelenmene gerek yok. Senden aptalca beklentilerim yok."

Aman Tanrım. Şoktan dili tutulmuştu.

Bunlar herhangi bir bezgin çapkının duymaktan heyecan duyacağı sözlerdi. Ransom'ın daha önceki herhangi bir durumda, başka bir kadından duymaktan heyecan duyacağı sözler.

Bu sabah ondan mı geliyordu? Kelimeler içini parçalıyordu.

"Bu sabah işimize geri döneceğiz," dedi. "Çok profesyonel olabilirim. Söz veriyorum, hiçbir şey olmamış gibi olacak."

Merdivenlerden hızla inerek ondan uzaklaştı. Adam onu bıraktı.

Ondan hiçbir beklentisi yoktu.

Gerçekten, *hiç* mi?

Gerçekten de adamın dün gece kendisiyle sevişeceğini ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi bugüne devam etmek isteyeceğini mi düşünüyordu?

Tabii ki buna inanıyordu. Neden inanmasın ki? Son birkaç haftasını bu tür davranışların bol miktarda kanıtını okuyarak geçirmişti. Şimdiye kadar onun geçmişini, mizacını, tüm kötü alışkanlıklarını ve hatalarını yakından tanımıştı. Kaba davranışları ve ara sıra yaptığı sarkıntılıklarla bu izlenimin altını çizmekten başka bir şey yapmamıştı. Her şeye bir de yaralı, kör bir sefil olduğu gerçeğini ekleyin.

Ve sonra, dün gece, evlilikten söz etmeden, hatta bir gecelik zevkin ötesinde herhangi bir söz vermeden onun namusunu almıştı.

Doğal olarak, hiçbir beklentisi yoktu. Bunun tek bir anlama geldiğini düşünüyordu.

Eğer onu elinde tutmak istiyorsa, Ransom'ın bazı sürprizler yapması gerekecekti.

Izzy'nin bu sabah tanidik işlerin rahatlığına ihtiyacı vardı. Dünden beri dünyasının pek çok yönü değişmişti. Artık bakire değildi. Bacaklarının arası biraz ağrıyordu. Kalbi çığ ve hassastı.

Özetle, her yeri ağrıyordu.

Dün gece onun için ne anlama geliyordu? Onun için ne ifade ediyordu?

Bu soruları sormaya korkuyordu. Bir süre daha bu baş döndürücü cehaletin içinde kalmayı tercih etti.

Tüm bu gergin ve savunmasız yanlarının toparlanmak için biraz zamana ihtiyacı vardı, hepsi bu. Ve sonra Izzy derin bir nefes alıp kendine iyice bakabilirdi.

"Bensiz mi başladınız?"

Sonra başını kaldırdı ve *onu* gördü. Ciğerlerindeki hava boşaldı. Kalemını sıkıca kavradı.

Şak, tüy kalem gitti.

Kalbi *küt küt* atmaya başladı.

Hiçbir erkek bu kadar yakışıklı olmamalıydı. Bu hiç adil değildi. Gri pantolonun içine sokulmuş temiz, açık yakalı bir gömlek giyerek büyük salona girdi. Saçlarının şakakları hâlâ nemliydi ama güneş ışığı kahverengi saçlarındaki altın rengi çizgileri bulup onunla alay ediyordu.

Izzy çaba sarf ederek bakışlarını ayırdı ve elindeki işe konsantre olmaya çalıştı. Bu, odada küçük, parlayan bir güneş varken çalışmaya çalışmak gibiydi. Doğrudan ona bakmamak için ne kadar çabalarsa çabalasın, onun yoğunluğundan ve sıcaklığından kaçamıyordu. Dün geceyle ilgili anılarından da. Göğüslerinin arasında boncuk boncuk ter vardı.

"Bu sabah," dedi boğazını temizleyerek, "işimize odaklanmalıyız. Artık her kâğıdı inceleyip yığınlara ayırmak yok. Şimdiye kadar bir bakışta Önemliyi Önemsizden ayırabilecek kadar çok okudum. Bu yığın içinde anlamlı bir ilerleme kaydetmeye başlamalıyız."

"Bu acele niye?" Kanepedeki her zamanki yerine yerleşmedi. Onun yerine, kadının omzunda durdu. "Şimdiye kadar bilerek geciktirdin. Daha fazla gün çalışmak senin için daha fazla para demek."

Evet, ama bu daha önceydi. Bu kâğıtlarda bir yanlışlık olduğunu fark etmeden önceydi ve bunu çözmesini isteyecek kadar onu önemsemeden önceydi.

Burada bir sorun vardı.

"Avukatlarınızdan gelen tüm zarfları bulmamız gerekiyor." Ona bir zarf uzattı ve başparmağını zarfı kapalı tutan pütürlü balmumunun üzerinde gezdirdi. "Hep aynı mührü kullanıyorlar. Dokunarak bulabilirsin."

Zarfı bir kenara attı. "Sana dokunmayı tercih ederim."

Onun arkasına geçti, ellerini omuzlarına koydu ve gergin kaslarını yoğurdu.

"Rahatla," diye mırıldandı. "Bunu şu anda yapmak zorunda değiliz." "Evet. Gerçekten zorundayız. Oldukça endişelenmeye başlamıştım."

"Endişelenme." Onu kulağının hemen altından öptü. "Izzy, hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

Dizleri tekrar jöle gibi oldu. Bir avucunu düz bir şekilde masaya dayadı ve güç almak için ağırlığını ona verdi.

"Avukatlardan bir mektup var. Oturup okumalıyım." Her zamanki koltuğuna uzandı.

Kolunu kızın beline doladı ve sandalyeyi tekmeleyerek uzaklaştırdı.

"Henüz değil." "Ayakta okumak mümkün, biliyorsun."

"Ayakta pek çok şey yapmak mümkün." Ensesinden aşağıya doğru bir öpücük izi bıraktı. Elleri kalçalarını okşadı.

Sinirli bir şekilde güldü. "Bu sabah seninle ne yapacağımı bilemiyorum. Şafağı lanetle karşılayan huysuz adam nerede? Peki ya 'İyi geceler, iyi geceler'? Nerede o büyüleyici denizcilik sevecenlikleri?"

Saçının bir tutamını çekti. "Ahtapot."

"Şey, bu tamamen yanlış. Bunu çok severek söyledin."

Sesini azarlayıcı bir şekilde yükseltti ama içten içe sevinçliydi. Görünüşe göre, aralarında her ne varsa, bunun bir geceden daha uzun sürmesini istiyordu.

Zarfin mührünü kırdı ve okumaya başladı. "Üç ay öncesinin tarihi. "Ekselansları-" diye başlıyor.

"Neydi o?" diye mırıldandı. "Benim için tekrar et. Sadece şu son üç kelimeyi."

Son üç kelime mi? Izzy gazeteye baktı. "Lütfen Gra-" Ah, utanmaz haydut. Pes etti. "Lütfen, Majesteleri."

"Zevkle." Bir elini onun göğsünü avuçlamak için kaydırdı. Diğer eteklerinin altına girdi.

"Fidyе," diye azarladı. "Her an biri içeri girebilir."

"Evet. Yapabilirler. Bunu bu kadar heyecan verici yapan da bu."

Izzy bunu inkar edemezdi. Heyecan *vericiydi*. Meme uçları gergin noktalara doğru çekildi ve bacaklarının arası şimdiden onun için ağrıyordu. "Ama bunu yapmamızı isteyemezsin..." Yutkundu. "Gerçekten mi? Burada mı?"

"Oh, bunu her yerde yapmak istiyorum. Seni bu kalenin her odasına sokmayı planlıyorum. Peki neden burada duralım? Surların üzerinde, yıldızların altında. Parkta, dalgalanan çimenlerin arasına serilmiş bir battaniyenin üzerinde." Kızın eteklerini beline kadar itti. "Ama tam burada, şimdi başlıyoruz. Haftalardır seni bu masaya yatırmanın hayalini kuruyordum."

Sayfadaki satırlar birbirine karışmaya başladı. Eli öne doğru kaydı ve kâğıtlar yere döküldü. Artık anlamlı hiçbir şey yoktu. Parmaklarının kalçasında gezinen hınzır okşaması dışında hiçbir şey.

"Merhaba? Kimse var mı?"

Tanıdık olmayan bir ses avludan seslendi.

Izzy irkildi ve bir tomar kâğıdı yere düşürdü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Kim o?"

"Hullo!" Yine o ses. "Ho, orada!"

"Kim olduğu umurumda değil. Ortadan kaybolması gerekiyor." Ransom döndü ve pencereden dışarı seslendi. "Tanrı aşkına, dostum. İngiltere'nin sevgilisi masanın üzerine eğilmiş, benim için nefes nefese. Git ve yarın geri gel."

Dehşete kapılan Izzy onu itti. "*Fidye*."

Aceleyle dışarı çıktı. Neyse ki ziyaretçi tanıdığı biri değildi. Sadece ekspres posta taşıyan bir ulaktı. Izzy, dükün uygunsuz espri anlayışı için özür dileyerek ona posta ücretini ve zahmetleri için fazladan bir sikke verdi.

İçeri geri döndüğünde, bir elini göğsüne koyarak onun aralarına geri dönme girişimlerini erteledi.

"Ransom, asla böyle şaka yapma. Ciddiyim. Ya Duncan ya da Abigail buralarda olsaydı? Daha da kötüsü, ya o bir Moranglian olsaydı?"

"Öyle olsaydı ne olurdu?" diye sordu. "O insanların ne düşündüğünü neden umursuyorsun? Artık masum küçük bir kız olmadığını bilmelerinden neden bu kadar korkuyorsun?"

"Çünkü o masum küçük kız olarak hayatta kaldım."

Bunu anlaması mümkün değildi. Zengin ve ayrıcalıklı bir düktü ve her zaman da öyleydi. Aç olmanın ne demek olduğunu bilmiyordu.

karanlıkta tek başına titriyordu.

"Buraya geldiğimde ne kadar az param olduğunu hatırlarsın," dedi. "Eğer bu kaleyi benden almayı başarırırsanız, yine hiçbir şeyim kalmayacak. Ama babamın hayranları, kendilerine özgü ama iyi niyetli yöntemlerle beni destekliyorlar. Param olmayabilir ama en azından binlerce kişinin iyi niyetine sahibim."

Yüzünü buruşturdu. "Bir gelinciğiniz var. Ve tatlı etler."

"Hiç yoktan iyidir." Mektubun üzerindeki mührü kırdı. "Evet, bazı günler tatlılarla geçinmek zorunda kalabilirim. Evet, başımın üstündeki çatı birkaç hafta içinde üçüncü ev sahibimin çatısı olabilir. Ama her zaman yiyeceğim *olacak*. Her zaman bir yatağım *olacak*. Yeter ki onların istediği gibi bir kız olayım."

"Küçük Izzy Goodnight olduğun sürece. Izzy Goodnight değil, skandal metres. Ya da Bayan Izzy bilmem ne."

"Aynen öyle. Lütfen, Ransom. Bunu mahvetme. Düşüncesiz şakalarınla *beni* mahvetme. Hayatımın bir gecesini daha üşüyerek, aç, yalnız ya da sevilmemiş hissederek geçirmeyeceğime dair bana söz vermedikçe olmaz."

Bir an için sessiz kaldı. "Sevgi nasıl sunulacağını bildiğim bir şey değil. Binlerce kişinin iyi niyetine sahip değilim. Mektuplarımı okudun. Kimsenin iyi niyetine sahip değilim. Ve hepimiz çocukluğumuzu yıldızlı yatak odalarında, her gece öpücükler ve hikayelerle yorganların altına sokularak geçirmedik."

Kalbi göğsünde burkuldu. "Gece yatağa nasıl girdin?"

"Zenginlik."

Sessizlik can sıkıcıydı, bu yüzden dikkatini dağıtmak için bakışlarını mektuba çevirdi.

"Hiçbir zaman romantik bir kahraman olma iddiasında bulunmadım. Ve şimdi yaralıyım, körüm, dünya tarafından hor görülüyorum. Ama sana bakamayacak değilim. Ben hala bir düküm."

"Bekle." Elindeki kâğıda uyuşmuş bir şekilde baktı ve içindekileri taradı.

"Bu mektuba göre, daha fazla yaşayamayabilirsin."

"Ne?"

"Bu ifade az önce avukatlarınızdan geldi. Bir akli yeterlilik duruşması ayarladıklarını söylüyor. Akıl sağlığınıza ve Rothbury Dükü olarak hareket etmeye devam etme yeteneğinize meydan okuyorlar." Kâğıdı indirdi. "Buraya geliyorlar. Gelecek hafta."

Yirminci Bölüm

Sabahın geri kalanında, onları rahatsız eden herhangi bir ziyaretçi, her ikisi de göğüslerinin derinliklerine kadar evrak işlerine gömülmüş, telaşlı bir sekreter ve öfkeli işvereninden daha skandal bir şey keşfedemezdi.

Her şeyi açtılar, okudular ve sıraladılar.

Her şeyi.

Izzy'nin gözleri şaşmıştı.

"İşte, sonunda." Kâğıdı yüksek sesle okudu. " 'Majesteleri, iş tamamlanmıştır. Gostley Kalesi isteğiniz üzerine satılmıştır. " Mektubu indirdi. "Bunun tarihi üç ay öncesine ait. Yani kaleyi Lynforth'a satmışlar."

"Ama ben asla böyle bir talepte bulunmadım. Onlardan hardal tarlalarına yatırım yapmalarını ya da bir Arap hayvanat bahçesi satın almalarını da istemedim." Ransom bir başka kâğıt yığınının kenara itti. "Bu, düzensiz kayıt tutma ve satın alma işlemlerini açıklıyor. Beni dengesiz göstermeye *çalışıyorlar*. Tuzağa düşürülüyorum."

"Kurmak mı?" Izzy yankıladı. "Avukatlar tarafından mı? Bunu neden yapsınlar ki?"

"Büyük ihtimalle varisim ile birlikte çalışıyorlar. Açgözlü bir kuzeni olan tek kişi sen değilsin. Benimki beni bir gölete atmaya ya da bir mahzene kapatmaya cesaret edemez ama fırsatını bulsa unvanımı ve servetimin kontrolünü seve seve alır."

Izzy bildiri yığınının eleyerek inceledi. "Bu benim uzmanlığımın ötesinde. Yardıma ihtiyacınız var. Belki de yeni bir avukat."

Bu fikri reddetti. "Kimseye güvenemem."

"Biliyorum ve bu bir sorun. İnsanlara güvenmeye başlamalısın, Ransom. Onlara kendinizi tanıtarak başlayın. Sadece güçlü yönlerini değil."

zayıflıklar da var."

Taş zeminde bir ileri bir geri volta attı. "Bırakın gerçek beni tanısinlar. Tüm zayıflıklarımı. Evet, bunu yapmak için plan yapacağım. Izzy Goodnight'ın artık bir kız değil, meme uçlarının sıkılmasından hoşlanan yirmi altı yaşında bir kadın olduğunu açıklamandan hemen sonra."

Izzy onun haklı olduğunu düşünüyordu. İkisi de kendilerinden bir parça saklıyordu. Ama sonuçları tam olarak aynı değildi.

Düzenlemek için bir yığın kâğıda dokundu. "Ben sadece meselelerin bu aşamaya geldiğini söylüyorum çünkü siz çok utanıyordunuz-"

"Utanmak mı?"

"Evet. Utanıyorum." Izzy bu konunun etrafında dans etmekten yorulmuştu. Şımartılmak istemediği konusunda ısrar eden oydu. "Sen bir düksün ve müstakbel eşin sıradan bir çiftçiyle kaçtı. Sonra çiftçi seni bir düelloda yendi ve kör kalmana neden oldu. Bu çok aşağılayıcı olmalı."

"Çiftçi hiçbir konuda beni geçemedi, lanet olsun." Pencereilerin yanında durdu. "Usta bir kılıç ustasına karşı eskrim yapmaktan daha tehlikeli olan tek şey nedir biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu.

"Ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmayan aşk sarhoşu bir aptala karşı eskrim yapmak. Aynı anda iki tarafı birden savunmak gibi. Daha önce hiç kılıç tutmamıştı bile. Onu ezip geçmemek için kendimi zor tuttum."

Ne diyordu? Kazanmamaya çalışırken sakatlandığını mı?

Masadan kalktı ve ona doğru ilerledi. "Ransom ..."

"Onu öldüremezdim. Bunun kime ne faydası olurdu ki? Onların peşine düştüm çünkü kendi isteğiyle gitmediğinden korktum. Bu noktada yanılmışım."

Izzy onun için acı çekiyordu. Şimdi utanç kelimesini kullandığı için pişmanlık duyuyordu. Yaptıklarından utanmamalıydı. O kızı korumak için her şeyi riske atmıştı. O yara izini bir gurur nişanı gibi taşımalıydı.

"Çok iyiydin." Bunu kesin bir şekilde söyledi. Yatıştırıcı bir jest olarak değil, karşı çıkmasına izin vermeyeceği bir gerçek olarak. "Onu önemsiyor olmalısın."

"Onunla evlenmeyi planlıyordum," dedi. "Elbette önemsiyordum. Benim gibi bir adamın umursayabileceği kadar. Hayır, büyük bir tutkuyu ya da kalplerin ve zihinlerin buluşmasını paylaşmadık, ama onun ... pratik olduğunu düşündüm. Düşes olmak ve paramı harcamakla ilgileniyordu ve bu konuda yeterince sabırlıydı.

karşılığında hatalarımı telafi edeceğim." Bir elini esnetti. "Sonunda, yanlış değerlendirmişim gibi görünüyor."

Izzy, Leydi Emily'nin mektubunu düşünerek güçlü bir suçluluk duygusu hissetti. "Çok gençti. Muhtemelen sadece etkilenebilir ve korkmuş."

"Hayır, hayır. Bence tam tersi. Ona verdiğim değerden daha anlayışlıymış." Yazışma yığınının doğru geri döndü. "Servetimin tüm kontrolünü kaybettiğimde, kıl payı kurtuluşunu kutlayabilecek."

Eğer servetinin tüm kontrolünü kaybedersen, bana ne olacak?

Izzy bunu düşündüğü için kendini azarladı ama korku hızla içine işliyordu. Ne de olsa kale yasal olarak onunmuş gibi görünüyordu. Ama ona söz verdiği maaşlar olmadan burayı asla elinde tutamayacak ya da başka bir ev bulamayacaktı.

"Aman Tanrım." Abigail ve Duncan odaya girdiler ve kâğıt yığınlarını incelediler. "Burada ne olmuş böyle?"

Ransom ayağa kalktı. "İhanet. Burada olan bu." "Duvarlarda başka bir ceset var mıydı?"

"Hayır." Izzy hızlıca gelen mektubu kaldırdı. "Önümüzdeki hafta önemli ziyaretçiler bekliyoruz. Görünüşe göre, Majesteleri bir zihinsel yeterlilik duruşmasına tabi tutulacak."

"Delilik duruşması mı? Ama bu çok saçma. Dük deli değil." Döndü ve Izzy'ye fısıldadı, "Deli değil, değil mi?"

Oh, Abigail. Izzy kaşlarını kaldırdı ve başını hayır anlamında salladı.

Papazın kızı pek de gizli olmayan bir mırıltıyla devam etti: "Yani, dün gece oldukça garip davrandı."

Ransom boğazını temizledi. "Bayan Pelham, tam burada duruyorum. Sağır değilim. Avukatların ve doktorların da açıkça görebileceği gibi deli de değilim."

Ama o kördü.

Söylenmeyen gerçek endişe kaynağı buydu ve herkes bunu düşünüyordu. Kör insanlar akli başında olsalar bile genellikle akıl hastanelerine kapatılırlardı. Ticari işlerinin ihmal edilmiş durumu ve toplumdan uzun süreli, dramatik uzaklığı göz önüne alındığında, Ransom'ın işi hiç de kolay olmayacaktı. Eğer avukatları onun gitmesini istiyorsa, gerçek ona karşı ağır bir darbe olacaktı.

"Tanrım." İki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Her şeyimi kaybedebilirim."

"Hayır, yapmayacaksınız," dedi Izzy. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Çünkü sen her şeyini kaybedersen ben de kaybederim, Duncan ve Abigail de kaybeder."

Eğer Ransom artık dük olmasaydı, Duncan'ın da bir görevi olmayacaktı. Izzy parasızlıktan kaleyi terk etmek zorunda kalırsa, Abigail yerel cemaatin desteğini kaybedecekti.

Artık bu işte hep birlikteydiler.

"Dürüstlük hakkında söylediğim her şeyi unutun. Eğer bu avukatlar size yalan söylüyorsa, siz de onlara yalan söyleyebilirsiniz. Yaralarınızın boyutunu asla bilmek zorunda değiller. Bu kaleye geldiğimde kör olduğunu anlamam saatlerimi aldı."

"Çoğunda bilincin yerinde değildi," diye belirtti.

"Aynen öyle. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Karanlıktaki bu kaleyi biliyorsun ve gözlerin kaymayacak kadar iyi odaklanabiliyorsun. Tek yapman gereken blöf yaparak bu görüşmeyi atlatmak. Onlar gittikten sonra Blaylock ve Riggett'i kovabilir ve yeni avukatlar tutabilirsin."

"Ama şato, Bayan Goodnight." Duncan etrafına bakındı. "Bir düklük konutuna benzemiyor."

"O zaman bir tane yaparız." Omuzlarını dikleştirdi. "Bir haftamız var. Şatonun -her neyse, halka açık kısımlarının- tertemiz olması gerekiyor. Ama odaların düzenini bir santim bile değiştirmemeliyiz. Dük'ün bir gardıroba ihtiyacı olacak. Bu arada benim de bir ya da iki yeni elbiseye ihtiyacım var." Izzy parmaklarını büktü. "Ve hizmetçilere ihtiyacımız olacak. Bir sürü hizmetçiye. Temizlik yapacak, bahçeyle ilgilenecek, masada hizmet edecek..."

Duncan, "Dük'ün gardırobunu yenilemek ayrı bir zevk olacak," dedi.

"Ve Izzy, seninkine yardım etmeyi çok isterim. Hepimiz sıkı çalışmaya hazırız. Ama şu son kısım -hizmetçiler- zorlu olacak." Abigail pişman görünüyordu. "Yerel halkı şatoda çalışmaya ikna etmek zaten zordu... Kanlı geçmiş, hayalet söylentileri ve dükün aylarca inzivaya çekilmesi de cabası. Ama duvarda kemikler bulunduktan sonra ..." Başını iki yana salladı. "Zamanla onları geri dönmeye ikna edebileceğime eminim. Ama bu hafta?"

"Onları işe almayı başarsak bile," dedi Duncan, "köy halkını o süre içinde kabul edilebilir bir standartta eğitebileceğimi sanmıyorum. Sonra bir de

üniforma ve kıyafet meselesi. Her şey oldukça umutsuz görünüyor." "Umutsuz olamaz," dedi Izzy.

Abigail gülümsedi. "Haklısın, Izzy. Cressida ve Ulric öylece pes eder mi? Tabii ki vazgeçmezler. Bir şekilde üstesinden geleceğiz. Hiç şüphem yok."

Ve böylece dördü de sessizliğe gömüldü. Şüphe.

Ama şüphelerle fazla zaman kaybedemezlerdi. Yapılacak bu kadar çok şey varken olmazdı.

Sonraki birkaç gün boyunca Gostley Kalesi'ndeki herkes çok çalıştı. Ve hiç kimse Ransom'dan daha fazla çalışmadı.

Birkaç gün sonra, Izzy onun boş bir sayfaya bir satır yazı karalamasını girişten izledi -bir kez, sonra tekrar ve tekrar. On tekrardan sonra kâğıdı kaldırıp ışığa tuttu, sanki satırların düzgünlüğüne karar vermeye çalışıyordu.

Görünüşe göre tatmin olmamıştı, küfretti ve kâğıdı buruşturup ızgaraya attı.

Nefesini tuttu ve tüm kanıtların yok edilmesini bekledi. Ancak adam yeni bir kâğıt çıkardığında Izzy yaklaşmak için cesaretini topladı.

"Meşgulüm, iyi geceler."

Onun ayak izlerini çok iyi biliyordu.

"Uzun sürmeyecek," diye güvence verdi ona.

"Bırak beklesin o zaman. Git kirişlerden bir örümcek ağını süpür ya da bir aynayı cilala.

İlgilenilmesi gereken bir ev işi olmalı."

"Dikkat edilmesi gereken bir görev var. İşte bu." Elindeki tepsiyi onun yanındaki masanın üzerine koydu. "Yemek yemelisin."

Onu görmezden geldi.

Bir armudu dilimledi, sonra ona bir tane ikram etti. "Yemek yediğinde gözlerin daha iyi görür. Görmeye ihtiyacın var çünkü sana göstermem gereken önemli bir şey var."

"Tamam." Uzanıp onu bileğinden yakaladı. Sonra dişlerini kullanarak armut dilimini kızın parmaklarının arasından aldı ve mideye indirdi. "İşte böyle."

Ona bir dilim daha uzattı. "Biraz daha."

Daha çok yedi. Armut bitene kadar dilim dilim yedi. Avucunu yalayarak ve sırayla her parmağın suyunu emerek bitirdi. O hıznzır dili parmak eklemlerinin etrafında dönüyor ve parmaklarının arasındaki hassas ağlarla oynuyordu.

Sonunda, en küçük parmağı duyulabilir bir *patlamayla* ağzından kaydı.

"Şimdi," dedi. "Bana göstereceğin bu önemli şey nedir?"

Izzy'nin o şehvetli saldırıdan sonra hatırlayabildiği her şey mahvolmuştu. Kafasını temizlemek için sallamak zorunda kaldı.

Oh, evet.

"Yeni yatak odan."

Ağzı o çapkın yarım sırıtışla eğildi. "Mükemmel."

Kadın onu merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı götürürken, Izzy kendini tilkiyi kendi inine götüren bir tavuk gibi hissetti.

"İşte burada," dedi endişeyle. "Dükün yatak odası. Yarasaları panjurlarla kapattık, sonra da bacayı temizledik. Yatak asmaları ve duvar halılarının hepsi yeni. Perdeler de öyle."

Odanın ortasına doğru yürüdü ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Buraya yaptıklarını beğendim."

Biraz güldü. "İltifat etmek zorunda değilsin. Amacım bu değildi. Sadece yeni hizmetçiler gelmeden önce odanın haritasını çıkarman için sana bir şans vermek istedim. Yeni hizmetçiler gelmeden önce."

"Bu yapmacık bir iltifat değil. Aradaki farkı duyabiliyorum." Ölçülü bir adım daha attı. "Bütün oda daha yumuşak. Yankılar azalmış, sert kenarlar yok olmuş. Çok rahat."

Izzy gülümsedi ve onun da sınırları yatıştı. Sıkı çalışmalarını övmesine gerek yoktu ama bunu yapması çok şey ifade ediyordu.

"Peki ya yatak?" diye sordu.

"Hâlâ orada. Tam olarak daha önce olduğu yerde." "Göster bana."

Uzattığı eli tuttu ve onu dört direkli devasa yatağın kenarına götürdü. "Buyurun. Elbette yeni bir şilte var. Ve iskeleti yeni iplerle bağladık."

Yukarı ve aşağı itti. "Hm."

Sonra onu kollarının arasına aldı ve ikisini de yatağa fırlattı. Yatağın ortasında karmakarışık bir halde durduklarında Izzy çığlık attı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bir şeyi test ediyorum." Bacaklarını onunkilerin üzerine sardı, sonra onları yatağın uzunluğu boyunca ileri geri yuvarladı. Tekrar ortada durduğunda, "Haklıymışım. Bir düğ ve altı kadın için yeterince büyük."

"Eğer altı kadın istiyorsan, hiçbiri ben olmayacağım." Kendini kurtarmak ve ayağa kalkmak için mücadele etti.

Onu tekrar aşağı çekti. "Ya sadece seni istiyorsam? Altı kez."

"Bir gecede altı kez mi? İmkansız."

"Bu bir meydan okuma gibi geldi." Adamın eli kadının göğsünü avuçlamak için kaydı. "Kabul ediyorum."

"Fidye ..." Adam kadının korsajının dantelli kenarını yalarken kadının sözleri bir iç çekişe dönüştü. "Ransom, yapamayız. Şimdi olmaz. Yapılacak çok şey var."

"Şimdiden çok şey yaptın." Onu susturdu ve bacaklarının arasına uzanabilmek için bacaklarını ayırdı. "Çok sıkı çalışıyorsun, Izzy. Bu oda bunun kanıtı. Bir an için rahatla. Karşılığında sana bir şey vermeme izin ver."

En küçük bir iyiliği, dilimlenmiş bir armudu bile, bir şekilde ona geri ödemesi gerektiğini düşünmeden kabul edemiyor gibi görünmesi onu endişelendiriyordu. Ücretle olmasa bile, zevkle.

Bu zevki önemseydiğinden değil elbette. Izzy günlerdir neredeyse hiç uyumamıştı. Ağırlıklarını yastıklayan yumuşak, yaylı şilte çok davetkârdı ve onun sert, istekli vücudu Izzy'ninkinin üzerinde çok doğru hissettiriyordu. Onu çok özlemişti.

Hala . . .

Adam onun kulağını öperken, kadın iç çekti ve gülümsedi. "Neden hiç işbirliği yapamıyorsun?"

Bir elini kızın eteğinin altına kaydırды. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Neşe.

Bu kelime onu şaşırttı.

Bu cümlede kullanabileceği onca kelime varken. "*Spor bunun neresinde?*" diyebilirdi. Ya da, *eğlence bunun neresinde?*

Ama "spor" ya da "eğlence" den bahsetmemişti. Neşeden söz etmişti. Onunla hissettiği şey gerçekten bu muydu?

Öyle umuyordu. Bunu daha fazla inkâr edemezdi. Onun burada kendini evinde hissetmesini istiyordu. Burada, bu kalede ve burada, onunla birlikte.

Eğer bu teftişı atlatmayı başarırlarsa, artık Gostley Şatosu'nda saklanıp kara kara düşünmesine *gerek* kalmayacaktı.

Ama kalmak isteyebilir mi?

Yüzüne dokundu, parmaklarını yanağında gezdirdi ve saçlarını okşamak için uzandı. Onu yağmurdan kurtaran bu imkânsız, kusurlu, yaralı adam. Karanlıkta titremesini dindiren adam. Onu kucağında güzel ve aziz hissettiren adam.

İçinde çok daha fazlası vardı, yeter ki ona ulaşmanın yolunu bulabilsin. Tutku. Bağlılık. Sevgi. İçinde derinlerde bir yerde, tüm yaraların ve gururun altından çıkmaya çalışan gerçek ve sabit bir kalp vardı. Kızın bir parçası, onu kollarında taşıdığı ilk günden beri bunu biliyordu.

"Fidyе," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun, umarım-"

"Bekle." Kaşlarını çatarak onu susturdu. "Ne duyuyorum ben böyle?"

Ransom bir daha asla duymamayı umduğu sesleri dinliyordu. Toynak şakırtıları, tekerlek takırtıları ve son model zırhların bitmek bilmeyen şakırtıları.

Lanet olsun. Geri döndüler.

"Erken gelmişler," dedi.

Bunu biliyor muydu? "Izzy, bilmiyordun."

"Biliyordum. Lütfen kızma."

Sanki ona kızabilirmiş gibi. Yataktan kalktı ve pencereye gitti, sanki bir araba enkazının görüntüsü tarafından çekiliyormuş gibi isteksizce ve amansızca bir anda. İnsanların o tanıdık gümüşü gökkuşağı avluya dökülüyordu.

Moranglianlar tarafından tekrar istila edilmişlerdi.

Izzy de pencerenin önünde ona katıldı. "Biliyorum. Onlar hakkında ne hissettiğini biliyorum. Ama yardıma ihtiyacımız var. Özel davranamayız." Avluyu iğrenç şangırtılarıyla dolduran adamlara seslendi. "Onur duyduk Sör Wendell! İhtiyacımız olduğu anda çağırma kulak vermekle ne kadar iyi ettiniz."

Avludan bir ses yükseldi. "Hiç şüpheniz olmasın, Bayan Goodnight. Birazdan hizmetimizi sunmak üzere oradan dönüyoruz."

Ransom onu pencerelerden uzaklaştırdı. "Izzy, hayır. Hayır. Düklükle ilgili her konuda akıl sağlığımı ve yetkinliğimi göstermem gerekiyor. Kalenin ellerinde oyun kılıçları olan ve 'thither' ve 'anon' kelimelerine doğal olmayan bir düşkünlük duyan hayalperestler tarafından istila edilmesinin bana bir faydası olmayacak."

"Başka seçeneğimiz yok. Yerel hizmetlileri bulmak, eğitmek ve donatmak için zamanımız kalmadı. Bu insanlar yardım etmek istiyor. Birlikte hareket etmek için eğitim aldılar ve ... şey, uyumlu kıyafetleri var."

"Bir demircinin hurda yığınından alınmış göğüs zırhları giyiyorlar. Bu pek de uygun bir kıyafet değil."

"Alışılmadık olduğunu biliyorum ama bunu benim eksantrikliğim olarak göstereceğiz," dedi. "Herkesin beni nasıl gördüğünü biliyorsun. Ben babamın masal dünyasında yaşayan hayalperest küçük bir kıyım."

Kahretsin, böyle davranmak zorunda olmasından nefret ediyordu. Özellikle de onun iyiliği için bir an daha böyle davranmak zorunda kalmasından nefret ediyordu.

"Bir sorunu daha unutuyorsun," dedi. "O da tüm bu insanların beni kahramanları sanmaları. Bana Ulric diyecekler."

"Hayır, hayır. Yanılan sensin. Herkes hikayelerin sadece hikaye olduğunu bilir. Bu insanlar senin Ulric olduğuna asla inanmadılar. Sadece düşünüyorlar. Senin de onlardan biri olduğunu düşünüyorlar."

"Onlardan biri mi?"

"Evet. Ransom, izin versen seve seve arkadaşın olurlardı."

Arkadaşlar.

İhtiyacı olan şey bu insanlarla dostluk değildi. Ama acı gerçek şuydu ki, hizmetkârlara ihtiyacı vardı. Köhne bir şatoda uşağıyla yalnız başına çürüyormuş gibi görünemezdi. Gerçi birkaç hafta öncesine kadar yaptığı da tam olarak buydu.

"Onlara bir şans ver," diye fısıldadı ve kendisine hayranlık duyan kalabalığı selamlamak için aşağı inmeden önce yanağından öptü. "Bunu benim için yapar mısın?"

Benim için yap.

Kadın, onun için çekeceği sıkıntılardan habersizdi. Bu aptallıktan çok daha fazlası.

Çürümek için kendini bu kaleye hapsetmişti. Dış dünyayla tüm bağlarını koparmıştı. Ve tam da tüm köprüleri yaktığını düşündüğü anda, bu kadın - bu imkânsız, tatlı, aptal kadın- hendeği yüzerek geçmeye kararlı bir şekilde çıkageldi. Savunmasını aşmaya. Bir yuva kurmaya. Kalmaya.

Eğer o olmasaydı, bu oda hâlâ fareler ve yarasalarla dolu olurdu. Eğer o olmasaydı, büyük salonda tıraşsız ve sarhoş bir şekilde oturuyor, hiçbir yere gitmeden adımlarını sayıyor olurdu. Ve eğer o olmasaydı, bu savaşta mücadele etmek için hiçbir nedeni olmazdı.

Belki ona sunacak bir unvanı ya da serveti yoktu ama onun güvende olduğunu görmeye kararlıydı.

Bu noktadan sonra yaptığı her şey. Hepsi onun içindi.

Yirmi Birinci Bölüm

Herkes toplansın. Bu bizim son adımımız olacak."

Izzy, dük odasının penceresinden aşağıya seslenerek, aşağıda toplanan şövalyelere, hizmetkârlara ve dostlara seslendi.

Yarın, avukatlar geldi. Bu onların pratik yapmak için son şansları olacaktı.

Boğazını temizledi ve "Yerlerinize geçin lütfen" diye seslendi.

Şövalyeler, aşçı ve hizmetçi kızlar içeride kayboldular ve avluda sadece Engizisyoncular kaldı.

"Engizisyoncular" Abigail ve ziyarete gelenler gibi davranmayı teklif eden birkaç hizmetçi kızdı. Kızlar rollerine büyük bir hevesle bürünmüş, saçlarını geriye atıp sert düğümler atmış ve yaşlı papazın gardırobundan koyu renk, kasvetli pardösüler ve kunduz şapkalar giymişlerdi. Hatta sürme çekip yüzlerine favoriler ve bıyıklar bile çizmişlerdi.

Arada bir kıkırdamaları dışında, sert yüzlü avukatlar ve doktorlardan oluşan bir gruba oldukça benziyorlardı.

"Şimdi, ziyaretçiler geldiğinde, Duncan onları Gostley Kalesi'nde karşılayacak."

Duncan ön kapıyı açtı ve kostümlü genç hanımları ciddiyetle selamladı. "İyi günler, beyler. Gostley Şatosu'na hoş geldiniz."

"Mükemmel. Sonra da onları içeri götürecektim-" Izzy üst kattaki odada yanında duran Ransom'a döndü. "Büyük salonu tercih ettiğine emin misin? Artık bir salonumuz var. Daha idare edilebilir bir büyüklükte."

Başını iki yana salladı. "Büyük salon olmalı. Mekânın nasıl çalıştığını, yankıların nasıl ses çıkardığını biliyorum."

"O zaman büyük salon olsun." Döndü ve pencereden tekrar seslendi. "Duncan onlara büyük salonu gösterecek."

Duncan "Engizisyonculara" baktı ve başını eğerek davet etti. "Beyefendiler beni takip etme nezaketinde bulunurlarsa."

Gıdaklayan genç kadınlar onu içeri kadar takip etti.

Izzy pencereden uzaklaştı. "Burada bekleyeceğiz. Duncan onları büyük salona yerleştirdikten sonra hizmetçi kızlardan birini kapıyı çalması için yukarı gönderecek."

Sessizliğe gömüldüler, öylece beklediler. Izzy ayakkabılarını inceledi. Yarın için yenilerini alacaktı ama bugün için eski yarım botları yeterli olacaktı.

Elbette Ransom her geçen gün daha da muhteşem görünüyordu. Duncan, dükün gardırobundaki her bir kıyafeti fırçalamak, yıkamak, ütülemek ve parlatmak için yorulmak bilmeden saatler harcamıştı ve bu da belli oluyordu.

Saçları hâlâ biraz fazla uzamıştı, ama kırılmasını önermeye cesaret edemedi. Altın sarısı saçlarını yaralı alnının üzerinde bir kalkan gibi taşıyordu. Onsuz kendini savunmasız hissedeceğinden endişeleniyordu.

"Hiçbir şey için endişelenmeyin," dedi. "Her anı planladık, her türlü olasılık için alternatifler ürettik. Ve eğer her şey ters giderse, son bir çare var. E Planı."

"E Planı mı? E Planı nedir?"

"Kardelen. Beklenmedik bir sorun çıkarsa, hizmetçilerden biri ermini odaya salacak. En azından dikkat dağıtıcı olur."

Dudakları artık tanıdık gelen bir şekilde yana doğru kıvrıldı.

Hâlâ ifadeyi nasıl okuyacağını tam olarak bilmiyordu ama bunun bir gülümseme olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Kapı çalındı.

"Doğru," dedi. "Bu bizim işaretimiz."

Kolunu onun koluna doladı ve birlikte koridora çıkıp büyük salona doğru yürümeye başladılar.

"Bana anlattığın her şeyi hatırlıyorum," dedi. "Blaylock'un kıvılcık saçları ve gözlükleri var. Riggett ise iri yarı, gözleri kısık olan. Salona girdiğimizde onları bulacağım ve kolundaki yerlerini işaretleyeceğim."

İlk sayım Blaylock olacak. İkincisi Riggett. Yeni gelenlere gelince, tanışma faslına güvenmek zorundayız. Duncan, ona ihtiyacınız olursa, her zaman girişin hemen solunda olacaktır. Beni tanıştırdığınızda, ben-

Adımlarını durdurdu. "Izzy."

"Evet? Bir şey mi unuttum?"

"Bu." Başını eğdi ve onu öptü. Sadece dudaklarının onunkilere sıcak ve uzun süreli bir baskısı. "Buna ihtiyacın var gibiydi."

Nefes verdi. "Sanırım yaptım. Teşekkür ederim."

Sürüklenen, dağılan tüm düşünceleri bir araya geldi. Adamın öpücüğü fırtınadaki dayanağıydı. Bu sınavdan birlikte çıkabildikleri sürece, önemli olan tek şey buydu.

Büyük salona girdiklerinde Izzy, üzerinde anlaştıkları sistemi kullanarak Blaylock ve Riggett olarak belirlenen hizmetçileri işaret etti. Ransom onlara doğru hafifçe başını sallayarak onay verdi.

Sosyal rütbesi bu noktada işine yaradı. Ransom'ın kimsenin önünde eğilmesine gerek yoktu. Kesinlikle el sıkışmazdı. Misafirlerine içki ikram etmesine de gerek yoktu. Görüşü özellikle gri değilse, bir insanı konuşurken ona odaklanabilecek kadar iyi ayırt edebiliyordu. Bir düğün için bu yeterliydi.

Ocağın yanındaki yeni döşenmiş mobilyalara doğru yürüdüler. Izzy bir kez daha koluna hafifçe bastırarak onu boş bir sandalyeye doğru yönlendirdi.

Herkes en az gariplikle yerine oturdu.

"Mükemmel," dedi daha rahat nefes almaya başlayarak. Bu gerçekten de korktuğu kadar zor olmak zorunda değildi. "Hepimiz oturduktan sonra tek yapmamız gereken sohbet etmek, bir şeyler içmek. Sorularını yanıtlamak."

"Yanlış," dedi Ransom. "Soru soran ben olacağım." "Bu da iyi ve güzel.

Eğer ortam dostane olursa, onlara bir kale turu. Elbette ben önden gideceğim, sen de arkadan gelebilirsin. Büyük salona döndüğümüzde muhtemelen akşam yemeği vakti gelmiş olacak."

Bir anda Ransom'ın tavrı tamamen değişti.

Izzy'nin kalbi sıkıştı. Bunu iyi karşılayacağını umuyordu. Ama boşuna umutlanmış gibi görünüyordu.

Kaşlarını çattı. "Ne demek akşam yemeği?"

Lanet olsun. Ransom bunu hesaba katmamıştı.

"Neden bir akşam yemeği olması gerekiyor?"

"Şansımız yaver giderse, buna gerek kalmayacak," dedi. "Ama bu olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız. Avukatlar Londra'dan buraya kadar gelmiş olacaklar. Yorgun ve aç olacaklar. Muhtemelen onlara bu gece için kalacak yer de teklif etmemiz gerekecek."

Küfür etti.

"Merak etmeyin. Her şeyi planladım ve şimdi üzerinden geçeceğiz. Duncan bizi akşam yemeğine davet edecek."

Duncan'a doğru işaret etti ve uşak kılıkli adam da onun dediğini yaparak, "Yemek hazır," diye mırıldandı.

"O zaman sen de bana kolunu uzat," dedi Izzy, o daha uzatmadan söz konusu kolu tutarak, "yemek odasına kadar eşlik edelim."

Koridordan yemek salonuna doğru yürürlerken, Ransom kendini darağacına doğru yürüyormuş gibi hissetti. Attığı her adım kıyamete bir adım daha yaklaşmak demektir.

Akşam yemeği. O kadar şey arasından. Bir hedef atıcılığı gösterisi ayarlamış olsaydı, onu başarısızlığa daha iyi hazırlayamazdı.

Yemek odasına ulaştılar. Bunu planlamış olmalılar. Uçsuz bucaksız yemek masasının iki yanında, uşak rolünde hazır olda bekleyen zırhlı bir sıra şövalye duruyordu. İçlerinden biri ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken irkiltici bir gıcırta duydu.

"Ziyaretçilerimiz için oturacak yer önereceğim." Büyük boy, koyu renk paltolarıyla kostümlü hanımları çeşitli koltuklara oturmaları için yönlendirdi.

"Elbette masanın başına oturmak zorundasın." Ransom'ı uygun sandalyeye doğru itti. "Ev sahibesi olarak benim de karşı tarafta olmam gerekecek."

Başka bir deyişle, kilometrelerce uzakta.

Kolunu yakaladı ve çekerek onu yakınında tuttu. "Bunu yapmayacağız."

"Lütfen panik yapmayın."

Çenesini sıktı. "Ben panik yapmam."

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Söz veriyorum. Tüm yemeklerin *à la russe* servis edilmesini ayarladım. Tüm yemekler mutfakta hazırlanır ve servis edilir.

Tek tek. Oyma yok, servis yok. Bu Fransa'daki en yeni tarz. Modaya uygun görüneceğiz."

"Bunu iyice düşünmüş olmana çok sevindim," dedi sıkıca. "Ancak-" "İlk yemek çorba tabii ki. Bu yeterince açık. Ancak Et yemeği" -büyümüş oyuncak askerlerden birini işaret etti- "biftek var." Önündeki masada bir tabak belirdi. Bir sandalye çekti ve onun yanına oturdu.

"Anlıyorum," diye fısıldadı. "Ransom, bizim önümüzde yemek yemediğini fark etmediğimi sanma. Belki biraz ekmek ya da bir sandviç alırsın. Ama asla doğru dürüst bir yemek yemezsin. Ben de gözüm kapalı, çatal ve bıçağı dokunarak kullanarak yemek yemeyi denedim. Ağzıma üç lokma alamadan her şeyi berbat ettim. Anlıyorum."

Sesi çok tatlıydı. Ama onunla lanet olası bir bebek gibi konuşuyordu. Ve lanet olsun, anlamıyordu.

Elini tuttu ve tabağın etrafında gezdirdi. "Aşçı ile ayarlamalar yaptım. Ekmek dışında tabağınızdaki her şey lokmalık parçalar halinde olacak. Saat on ikide tereyağlı ekmek, sonra üçten yediye kadar biftek. Patates ve bakla saat sekizden on ikiye kadar." Adamın eline bir çatal verdi. "Hadi, dene."

"Izzy . . ."

Onun omzuna dokundu. "Cesaretin kırılmasın. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Sakin kalmaya çalışarak yavaşça nefes alıp verdi. "Ne zaman, nerede ve nasıl istersem yerim. Benim için parçalara ayrılmış şeylere ihtiyacım yok. Ben çocuk değilim."

İşte oradaydı, önündeki masada duruyordu. Hayatının tüm hayal kırıklıkları bir tabakta toplanmıştı.

Buyurun majesteleri, bir porsiyon çaresizlik alın. Acı bir aşagılanma eşliğinde.

Bu, tam burada, delilikti. Bu planı kabul etmekle aptallık etmişti. Yemek masasında beş dakika içinde, avukatları onu olduğu gibi görecekti: kör bir zavallı. En iyi ihtimalle sakat damgası yerdı. En kötü ihtimalle, akıl hastanesine yatırılırdı. Unvanını, servetini. . . muhtemelen kişisel özgürlüğünü bile.

Ve onu kaybedecekti. Onu koruma yeteneğini. Ona sıkıca sarılma ve teninde onun tatlı dokunuşunu hissetme şansını.

Hepsi karanlıkta bifttek kesemediğı içindi. Bu aptallık onu çok üzmüştü.

Bu sırada hizmetçiler fısıldaşıp kıkırdadılar. Şövalyeler zırhlarının içinde tıngırdıyordu. Metalin metale sürtünmesi beynini tırmalayan tırnaklar gibiydi.

"Aç değilim." Zırhlı uşağı doğru işaret etti. "Şunu götür."

Kimse kımıldamadı.

"Al şunu," diye hırladı, "götür."

Zırhlı aptal öne çıktı ve plakayı aldı. Ransom her gıcırtı ve tıngırtıda irkildi. Kafatasının tabanında bir baş ağrısının belirdiğini hissetti. Sanki bir caninin buz kıracağıyla arkasında dikildiğini ve her an saplamaya hazır olduğunu bilmek gibiydi.

Bu her şeyi çözdü. Bununla işi bitmişti. Masadan kalktı. Izzy onu takip etti ve daha koridora varmadan durdurdu.

"Bu benim hatam," dedi. "Sana sürpriz yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Yorgun olduğunuzu biliyorum. Hepimiz yorgunuz. Daha sonra tekrar deneyebiliriz. Belki de şimdilik yukarı çıkıp dinlenmelisin."

Şimdi de *kestirmeye* mi ihtiyacı var?

Bu son hakaretti.

Dedi ki, "Bununla işimiz bitti. Bütün bunlarla. Morphinelilere zaman ayırdıkları için teşekkür edin ve sonra hepsini gönderin."

"Onları göndermek mi?" Kadın adamın kolunu tutarak onu yerinde tuttu. "Ne kadar sürerse sürsün pratik yapabiliriz. Ama pes edemeyiz. İkimiz için de tehlikede olan çok şey var."

"Neyin tehlikede olduğunu bana söylemek zorunda değilsin."

Tüm geleceğı tehlikedeydi. Ransom artık kendisini pek umursamıyordu ama onun güvende olduğundan emin olmak zorundaydı.

Onun bu planı - düzinelerce süslü elbiseli hayalperest bakarken kendisini gören biri olarak göstermek - kesinlikle işe yaramayacaktı. Burada durup gerçekleri tartışabilirdi ama Izzy'yi tanıyordu. Bu romantik iyimserlikten vazgeçmezdi. Hele de hayranları her sözünü beklerken. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordu.

O oldu asla gidiyor için seçmek Fidyeye üzerinde ve Şerefiye ve binlerce yabancıların tatlıları. En iyisi bu olsa bile. Yani onun yerine seçim yapacaktı. "Vazgeçmiyorum," dedi. "Planı değiştiriyorum." Şövalyelerden biri "E planına geçiyoruz!" diye seslendi. "E Planı, millet! Ermin kimde?" Ransom dişlerini sıkarak, "O plan değil," dedi. Izzy'ye, "Kaybedecek zamanımız yok. Yukarı çık ve şalını al." "Dürümüm mü? Neden? Nereye gidiyoruz?" "İskoçya'ya," dedi. "Bu gece evleneceğiz."

Evli misin?

Izzy'nin bir an için nutku tutuldu. Beyni allak bullak olmuştu. Düşüncelerinden daha yavaş dönen çocuk topaçları vardı.

Sonunda konuştuğunda, bunu dikkatlice yaptı. Ve sessizce, yine de toplanan şövalyelerin ve hizmetçilerin her şeyi duyabildiğine şüphe yoktu.

"Evlenmek mi istiyorsun? Benimle mi? Bu gece mi?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Biliyorum. Bu fikirden ben de hoşlanmıyorum ama tek seçenek bu. Eşyalarını topla. İskoçya sınırına en fazla birkaç saat içinde ulaşabiliriz."

"Ama ..."

"Avantajları açık olmalı." Sesi duygusuzdu. "Eğer evlenirsek, bu her şeyi değiştirir. En azından varisime hamile olup olmadığını görmek için beklerler. Bu süre zarfında, sana borçlu olduğum parayı almanı sağlayabilirim."

"Şey, bu kulağa çok işlemsel geliyor. Umarım dürüstlüğüme bağlısınız ama bu bir kızın duymayı umduğu ve hayal ettiği romantik bir teklif değil."

"Yirmi altı yaşındasın," dedi. "Başka kaç teklif bekliyordun?"

Adamın soğuk sözleri kadının ciğerlerindeki nefesi dondurdu.

"Belki de hiç," dedi. "Ama bu, bu kadar duygusuz birine sevinmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Büyü artık, Izzy. Ne bekliyorsun? Gösterişli bir kahraman mı? Bu şekilde yaşamayı bırakmanın zamanı geldi" -kollarını şövalyelere ve hizmetçilere doğru salladı

-"Peri masalı."

Dudaklarından dökülen kelimelere inanamayarak ona baktı.

"Bunu bilerek yapıyorsun," dedi onu yavaşça anlayarak. "Beni kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü korkuyorsun."

"Seni uzaklaştırmıyorum. Sanırım sana evlenme teklif ettim."

"Olabilecek en aşağılayıcı, en itici şekilde."

Wendell birkaç adım atarak ilerledi ve onlara seslendi. "Leydime biraz yardım edebilir miyim?"

"O senin hanımın değil," diye karşılık verdi Ransom. "O Bayan Goodnight. Yetişkin bir kadın. Ve büyükannenizin çay tepsilerinden kaç tanesini göğsünüze taktığınızın bir önemi yok. Bunlar seni şövalye yapmaz."

Izzy kollarını kavuşturdu. Demek ki onu itmesi yeterli olmamıştı. Hayır, herkesi uzaklaştıran kadar dinlenmeyecekti.

"Majesteleri, ben bir şövalyeyim," dedi Wendell. "Ben bir Moranglia Şövalyesiyim." "Peki seni Moranglia Şövalyesi yapan nedir?"

"Yemin ettim."

"Oh, yemin ettin. Neyin üzerine? Bitkisel ilikten yapılmış bir kılıç üzerine mi? Sen bir şövalye değilsin. Hayal görüyorsun. Hepiniz." Sesini yükseltti. "İtiraf edin. Bu yüzden buradasınız, kendinizi hizmetkâr ve onurlu şövalyeler olarak tanıtıyorsunuz. Çünkü kendi hayatlarınız yüzleşmek için çok acınası."

"Kıskanıyorsun." Başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedin ve kıskanıyorsun."

"Kıskanç," diye alay etti. "Bu adamları mı? Sör Wendell'in hâlâ annesiyle yaşadığını söyleyen on sterlinim var."

Wendell'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Pek çok bekar evlenene kadar evde yaşar."

"Oh, evet," dedi Ransom. "Peki ufkunuzda hangi evlilik ihtimalleri var? Bir sevgiliniz var mı? Bir niyetin? En azından bir ya da iki memeyi ellediğinizi söyleyin."

Izzy adamın çizmesine bastı ve topuğunu adamın ayak parmağına geçirdi. "Bu kadar yeter dedim. Eğer amacın kendini aptal yerine koymak ve uğruna çalıştığımız her şeyi mahvetmekse, inan bana bunu fazlasıyla yaptın."

Ama Ransom vazgeçmedi. "H a y d i , 'Bay' Wendell. İ t i r a f et. Hiç bir kızı öpmedin bile, değil mi?"

Zavallı Wendell. Yanakları kızılın endişe verici bir tonunda parlıyordu. Izzy kırmızıdan başka bir şey göremiyordu.

Ve sonra Abigail Pelham kararlı adımlarla yemek salonunu geçti, şok olmuş Wendell Butterfield'ı omuzlarından tuttu ve dudaklarından öptü.

"İşte," dedi Abigail. "Şimdi bir kızı öptü." Izzy içten içe sevindi. Abigail için iyi olmuştu.

Umutsuz bir çekişle Ransom'ı kenara çekmeye çalıştı. "Artık bu kadar yeter. Özür dileyeceksin. Bu insanlara ihtiyacımız var. Ve sen kendi şansını yok etmeye kararlı olsan bile, *benim* bu insanlara ihtiyacım var. Onlar her zaman benim için buradalar."

"Sizin için burada değiller. Zümrüt yeşili gözleri ve zarif, kehribar rengi saçları olan, geniş gözlü, değerli küçük bir kız için buradalar. Asla senin için gelmediler."

Oh, Tanrım.

Bu sözler ona öyle bir darbe indirdi ki, bir adım geriye düştü.

"*Ben* senin için buradayım," dedi onu belinden tutarak. "Izzy, eğer evlenirsek bana ne yapacakları önemli değil. Beni Bedlam'a atabilirler ve anahtarı yutabilirler. Çocuğum senin karnında olduğu sürece, sen korunacaksın." Eli kadının karnına doğru kaydı. "İkimiz de biliyoruz ki çoktan varisimi taşıyor olabilirdin."

Sesini dehşete düşmüş bir fısıltıya indirdi. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Yüksek sesle, herkesin önünde."

Hizmetçilerin tepkilerini görmek için etrafına bakmaya bile cesaret edemiyordu. Abigail'in tepkisi bir yana. Dökülmemiş gözyaşları gözlerinin kenarlarını yakıyordu.

Tüm bu çaba. Tüm bu çalışma. Kalbindeki tüm bu sevgi. Ve onun için hiçbir şeydi. Her şeyi çöpe atıyordu. Yarını birlikte atlatabileceklerini umuyordu ama bu öğleden sonrayı bile atlatamamışlardı.

Ve daha da kötüsü, onu geriye kalan tek arkadaşlarının önünde mahvetmişti.

"Bundan kurtulmalısın, Izzy." Başını şok olmuş izleyicilere doğru eğdi. "Bu nedenle, onlar da öyle. Onlara hiç iyilik yapmıyorsun."

gerçeği saklamak. Peri masallarının saçmalıktan ibaret olduğunu, tüm 'yeminlerinin' ve yeminlerinin tam olarak bir boka yaramadığını ve mutlu sonların sadece babanızın hikaye kitaplarında var olduğunu öğrenmelerinden mi korkuyorsunuz? Güzel. Umarım öğrenirler. Benim durumumda olan başka bir adamı büyük bir dertten kurtarabilir."

Ondan uzaklaştı. "İşte bu kadar. Bu *İyi Geceler Masalları* ya da avukatlarınla ilgili değil. Benimle de ilgili değil. Bu senin gururunla ve Leydi Emily Riverdale'le ilgili."

Duncan yüksek sesle ve telaşla öksürdü.

"Leydi Shemily Liverpool," diye düzeltti. "Özür dilerim. Her iki şekilde de. Bu senin için bir intikam. Öyle mi, Ransom? İngiltere'nin değerli sevgilisini mahvetmek yetmedi. Şimdi de skoru eşitlemek için benimle evlenmek istiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Bu skorlarla ilgili değil."

"Kandırılmış olan sensin." Parmağını adamın göğsüne sapladı. Tam da kalbinin olması gereken o boş yeri dürttü. "Seni babamın hikâyeleri yüzünden terk etmedi. Seni terk etti çünkü sen ona karşı soğuk ve duygusuzdun. Kendini yalnız, kör ve çaresiz bulmanın nedeni bu odadaki tek bir kişinin hatası. Senin."

"Izzy . . ."

Yanağında yanan bir damla gözyaşını sildi. "Ve biliyor musun? Kaçmakta haklıydı. Daha iyisini hak ediyordu. Ben de daha iyisini hak ediyorum."

Bölüm Yirmi İki

Izzy'nin son ayak sesleri de kaybolurken yemek salonunu dolduran kadın ve erkekler tamamen sessizdi. Ransom onların toplu kınamalarını hissedebiliyordu.

Sözlerinin yankıları hâlâ tavandaki tonozlarda çınlıyordu.

O daha iyisini hak ediyordu. Ben de daha iyisini hak ediyorum.

Ransom kravatını çekiştirerek kısıtlayıcı düğümü gevşetti.

Bu düşüncenin yüksek sesle dile getirildiğini duymak ve etrafındaki herkesin de aynı fikirde olduğunu bilmek onu biraz olsun rahatlatmıştı. Son birkaç gündür süren dostane yardım ve neşeli endüstri onu kendi evinde bir yabancı gibi hissettirmişti. Düzinelerce insan hiçbir ücret ya da fark edilebilir bir ödül almadan ona yardım etmek için organize olmuştu. Hayatının farkında bile değildi.

Ama bu boş, yankılanan izolasyon hissi ... ?

Bu tanıdıktı. Bu her zaman bildiği şeydi. Kelimeleri anlamaya başlamadan önce ona söylenen buydu. Onun için hiçbir teselli olamazdı. Ne şefkat, ne merhamet. Onu hiç kimse sevmemişti ve sevemezdi de.

Bunu hak etmiyorsun, evlat.

Ransom tartışmazdı.

Odadan çıkıp soyunma odasına doğru ilerlerken onu sadece Duncan takip etti.

"Duncan, bana bir banyo hazırla, en güzel takımımı hazırla ve diğer her şeyi topla. Bu gece gidiyoruz."

"İskoçya için

mi?" "Hayır.

Şehir için."

Ransom odayı geçti ve kelepçelerini çözmeye başladı.

Hemen Londra'ya gideceklerdi. Oraya varır varmaz doğruca bankaya gidecek ve hesaplarını boşaltacaktı. Eğer hain avukatları hesaplarını çoktan dondurmuşlarsa, hâlâ üyesi olduğu kulüplere gidecek ve dilenebildiği kadar dilenecek ya da borç alacaktı.

Ne kadar para toplayabilirse, hepsi Izzy'ye gidecekti. Onu sevmek şöyle dursun, ondan hoşlanmasına bile gerek yoktu ama onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Majesteleri," diye başladı Duncan, "bunun akıllıca olduğundan emin misiniz-"

Ransom onun sözünü kesti. "Hayır. Orada dur. Bilgece bir tavsiye istemiyorum.

Sen benim danışmanım değilsin, uşağımsın." "Uşaklığa terfi ettiğimi sanıyordum."

"Yine rütben indirildi. Banyo yap. Takımımı hazırla. Toparlan."

Ransom bir yandan soyunurken bir yandan da ısınmak için yakılan çaydanlıkların ve zeminde ocağa doğru sürtünen leğenin sesini dinledi.

Her şey hazır olduğunda, küveti buldu ve vücudunu küvete indirdi, mükemmel bir şekilde ısıtılmış banyo suyunun omuzlarına dökülmesini bekliyordu.

Aldığı şey buz gibi, dondurucu bir şok tufanıydı. Başının üzerinden geçti.

Kekeledi. "Ne ?"

"Bunu istifam olarak kabul edebilirsiniz, Majesteleri." "İstifa edemezsin."

"Elbette yapabilirim. Emekli maaşım yıllar önce ayarlandı ve hazırlandı. Sadece aptalca sebeplerden dolayı görevde kaldım. Uzun zaman önce verdiğim bir söz. Ama bugün yemek salonunda beni aydınlattınız. Bu yeminlerin ve bağlılıkların .. . Bok muydu yoksa saçmalık mı? Hatırlayamıyorum."

Ransom yüzündeki dondurucu damlacıkları itti. "Neden bahsediyorsun sen? Sen hiç yemin etmedin. Uşaklık Yemini ya da Kolalı Kravat Nişanı diye bir şey yok."

"Sana değil. Ona yemin ettim."

"Bayan Goodnight'a mı?"

"Hayır. Annene. Ölmek üzere olan annene sana bakacağıma dair söz verdim. Saçma, değil mi? Hüzünlü bir hikâyeden fırlamış gibi."

Ransom yavaşça nefes aldı.

Yani, annesinin ölümüne aracı olması yeterli değildi.

Duncan'ın hayatını da mahvetmişti. Bunu bilmek çok güzeldi.

Bu işkenceye çabucak son verebilirdi. "Kendini bu sözden azat edilmiş say."

"Evet, Majesteleri. İstiyorum."

Buz gibi bir su sağanağı daha başının üzerine düştü.

"Seni aptal," dedi Duncan, Ransom'ın uşağının kullandığını daha önce hiç duymadığı öfkeli bir ses tonuyla. "Seni sarhoş, ahlaksız, her türlü şeytanlıkla uğraşırken gördüm. Ama bugün yaptığın kadar aptalca davrandığını hiç görmemiştim. Eğer o kızın kaçmasına izin verdiysen, sen gerçek bir aptalsın."

Ransom kendini salladı. Dişleri takırdıyordu. "Böylesi daha iyi."

"Daha iyi misin?" Omuzlarına buz gibi bir su damlası daha sıçradı. "Kimin için?"

"Onun için." Yüzündeki suyu itti. "Izzy için. Onu duydun. Ben onu hak etmiyorum."

"Tabii ki onu hak etmiyorsun. Hiçbir erkek böyle bir kadını *hak* etmez. Onu kazanmak için ruhunu ipotek ettirir ve hayatını bu borcu ödeyerek geçirir."

"Yakında tek bir mal varlığım bile kalmayacak. Seni, onu ve diğer herkesi benimle birlikte batırmayacağım."

Duncan uzun bir süre sessiz kaldı. "Seni seviyordu, biliyorsun."

Çok sevdim. O küçük "d" harfinin mucizevi bir cümleyi alıp yürek parçalayıcı hale getirmesi ne kadar komik. "Sen ve Bayan Goodnight çok sohbet ettiniz."

"Bayan Goodnight'tan bahsetmiyorum. Merhum Düşes'ten bahsediyorum."

Ransom bu sözün keskin acısına karşı kendini çelikleştirdi. "Hiç doğmamış olsaydım daha iyi durumda olacak bir kadın daha."

"Ben sadece genç bir uşaktım, sen daha anne karnındayken işe alınmıştım. Evdeki herkes yumurta kabuğu üzerinde yürüyordu. Bir önceki yıl ölü doğan bir çocuk olduğunu söylediler. Hizmetçiler arasındaki söylentiye göre, doktorlar düşesin başka bir doğumdan sağ çıkamayabileceği konusunda uyarılmışlardı."

Bir önceki yıl ölü doğan bir çocuk mu? Ransom bunu hiç bilmiyordu.

"Ama risk almak istedi," diye devam etti Duncan. "Seni o kadar çok istiyordu ki. Doğum bittiğinde, doktorun çantasını odadan çıkarmak için içeri gönderildim. Uzandı ve eli kolumu yakaladı." Yaşlı uşak boğazındaki duyguyu temizledi. " 'Söz ver,' dedi. 'Ona sevgi göstereceğine söz ver. '

Ransom hareket edemiyordu.

"Sayıklıyordu," dedi Duncan. "Çoktan kayıp gitmeye başlamıştı. Beni dükle karıştırdığını biliyordum. Ama bunu ona söyleyemezdim ve onu çağırarak zamanım da yoktu. Dük ona duymak istediği şeyi söylemezdi zaten."

Tabii ki yapmazdı. Babası öldüğü güne kadar soğuk, affetmeyen bir piç olarak kalmıştı.

"Ama genç düşesin huzursuz ölmesine izin veremezdim. Bu yüzden ona söz verdiğimi söyledim. Ona sevgi göstereceğime söz veriyorum. Ve otuz yıl boyunca bunu yerine getirmek için elimden geleni yaptım."

Tanrım. İhtiyacı olduğunda, yüzündeki diğer tüm damlacıkları maskeleyecek bir başka buz gibi su nerede duruyordu?

Küvetin içine çöken Ransom dizlerini göğsüne çekti ve iki eliyle yüzünü ovdu. Bakıcılarının ve öğretmenlerinin ona şefkat göstermesi yasaklanmıştı. Ama onun yanında kim vardı? Her sefahat gecesinden sonra onu temizleyen, yaralarını diken, ona bir annenin kucaklamasından daha sıkı yapılmış tertemiz kuyruk paltoları giydiren kimdi?

Ölümün kıyısından sürünerek ve beceriksizce dönerken, bu yedi ay boyunca kim onun yanında kalmıştı?

Duncan.

Duncan, bunca zamandır.

"Şimdi," diye mırıldandı. "Bunu bana *şimdi mi* söylüyorsun?"

"Bunu duymaya hazır olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ve haklıydım."

"Ama ... neden? Dünyada bana otuz yıl hizmet etmeye degecek bir emekli maaşı yok. Size bağlılığınız için herhangi bir sebep vermedim."

"Elbette vermedin. Bu sözü otuz yıl boyunca tuttum çünkü işime bir anlam katıyordu. Bana onur verdi. Küçük, aile içi bir onur ama yine de onur.

"Ama görünüşe göre, size göre, tüm hayatımı boşa harcadım. Boktan yeminlerden ve saçma sapan yeminlerden biri daha. Şimdi beni bundan kurtardığınıza göre ..." Uşak derin bir nefes aldı. "Sanırım İrlanda'da küçük bir sahil kulübesinde emekli olacağım. Bunu dört gözle bekliyorum."

Ransom el yordamıyla bir havlu ya da giysi aradı. Hiçbir şey bulamadı. "Gömleğim nerede?"

"Bilemem majesteleri. Bu artık benim işim değil. Ama size bir ayrılık tavsiyesinde bulunabilir miyim? "Sizler, bu konuda

Seçici. Biri size sevgi ya da dostluk teklif ederse, kabul edin. Bir ay tepsisi içinde gelse bile. Ayrıca çizgilerden uzak durun. Hiç hoş değil."

Ransom kr, çıplak, ıslak ve titrer halde bırakıldı. Ve tamamen yalnız, tıpkı doğduğu günkü gibi.

Baştan başlamakta başka yapacak bir şey yoktu. Ve her şeyi geri almaya çalışmak.

Izzy tek bir mumun ışığında yatak odasında volta atıyordu.

Saati tekrar kontrol etti. Sabah iki buçuk. Son kontrolünden bu yana sadece dokuz dakika geçmişti.

Ransom nereye gitmiş olabilir? Gecenin karanlığında, tek başına? Onun ısrarı zerine Duncan onu aramaya çıkmıştı. Saatler önce dönmüş olmalıydılar. Izzy şimdi ikisi için de endişeleniyordu.

Onun kendisini terk etmesine duyduğu öfke ile korkunç bir şey olduğu korkusu arasında gidip geldi. O yetişkin bir adamdı, dedi kendi kendine. Magnus sadık bir rehberdi. Ama bunların hiçbiri kazalara ya da yaralanmalara karşı bir garanti değildi. Ya kaybolduysa? Ya dereye düşseydi?

Ya onun yerine hizmetçilerden biriyle İskoçya'ya gitmiş olsaydı? Söylediği bazı öfkeli şeylerden sonra onu sulayabileceğini sanmıyordu.

Tanrım. Bu belirsizlik onu öldürüyordu. Belki de kendisi dışarı çıkmalıydı. Bir lamba alıp Kardelen'i odun talaşı yatağından kaldıracabilirdi.

İşte bu kadar. Izzy pelerinine ve botlarına uzandı. Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramazdı.

Botlarının bağcıklarını çözmeye çalışırken parmakları titriyordu. Günün sonunda botlarını çıkarırken neden hiç bağcıklarını zmediğini Izzy bilmiyordu. Bu tembel bir alışkanlıktı ve hiçbir zaman şu anda olduğu kadar pişman olmamıştı.

şimdi onu aramaya çıkmaya karar verdiğine göre, endişesi daha da artmıştı. Ve karanlıkta her zamanki kalp çarpıntısı dehşetinin aksine, bu korkunun belirli bir şekli ve tutunabileceği kenarları vardı.

Çünkü bu hayali bir korku değildi. Artık değil. Bu, değer verdiği birinin güvenliği için duyduğu gerçek bir korkuydu. *Sevdiği* biri. Sevdiği

ve bugün tüm sıkı çalışmalarını ve gelecekteki mutluluklarını sabote etmiş olması önemli değildi. Eğer o dışarıda bir yerlerde, karanlıkta acı çekiyorsa, yardım etmeliydi.

Ve sonra - tam da ikinci botunun düğümünü çözmüşken
-Avluda sesler duydu. Pencereye koştu.

Oh, şükürler
olsun. Evindeydi.

Evdeydi, kolunu Duncan'ın omzuna atmıştı ve ... gülüyordu.

Gülüyor musun?

Korkusu gitmişti. Onun yerine saf bir öfke duyuyordu.

Izzy hışımla merdivenlerden inip büyük salona girdi ve geri dönen adamları tam zamanında karşıladı.

Titremesini durdurmak için kollarını kendine doladı. "Ransom. Çok endişelendim. Nerelerdeydin?"

Duncan dışarı çıkma işaretini biliyor gibiydi. "Bende biraz ... var." Tavana doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. Sonra omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. "Çamaşırlar. Yapmam gerek ..."

"Sadece git," diye
yalvardı Izzy. Gitti ve
minnetle.

Ransom arkasından, "Teşekkür ederim," diye seslendi.

"Her şey için." Duncan durakladı ve eğildi. "Benim için bir onurdu."

"Yani?" Kendine sıkıca sarıldı. "Nerelerdeydin?"

"Ben ... oldum." Eliyle geniş bir hareket yaptı. "Arkadaş ediniyorum."

Arkadaş edinmek mi? Tek boynuzlu atları kovalamak diye cevap verseydi daha fazla şaşıramazdı.

"Nerede?" diye sordu. "Ve kiminle?"

"Papaz evinden başladım. Wendell Butterfield, Pelham ailesiyle akşam yemeği için oradaydı. Birkaç saat sonra köy hanına gittim. Oradaki umumi salon gece için kapanınca, köhne bir meyhaneye geçtim. Musky Boar, sanırım adı buydu. İlginç tiplerle dolu, sevimli, yapışkan küçük bir yer. En azından bir ya da ikisi okuyabiliyordu."

"Oku."

"Evet," dedi Ransom. "Görüyorsun ya, ben de bunu yapıyordum. Bütün akşam bir yerden bir yere gidiyordum. Bana yüksek sesle okunacak bir şeye ihtiyacım vardı ve sana soramadım. Önemli bir şey."

"Öyle mi? Neydi o?" *"İyi*

Geceler Masalları."

Onun cevabını dizlerine inen bir darbe gibi hissetti. "Oh, hayır."

"Oh, evet. Bugün anladım ki, eğer seni anlamak, seni hak etmek, hatta seni geri kazanmak gibi bir umudum varsa, o hikayelerde ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Ve şimdi, Abigail, Bay Butterfield ve yerel içki mekanlarının nazik müşterileri sayesinde, tüm destanı yaşadım. Baştan sona. Tabii ki hikaye bitmiş değil. Bu konuda size bazı sorularım var."

Hayır. *Hayır.*

O değil. Ransom değil. Ona bir peri masalındaki yavan küçük bir kız gibi değil, yetişkin bir kadın gibi davranan tek adam. İlginç fikirleri ve şehvetli zekâsıyla güzel bir baştan çıkarıcı kadın.

Artık tüm o hikâyeleri okuduğuna göre, o da Lord Archer, Abigail ve diğer herkes gibi olacaktı.

Adam ruhunu yok edecek bir şey yapamadan Izzy ondan uzaklaştı. Başını okşamak gibi. Ya da ona tatlı bir şeyler ikram etmek gibi.

"Işığ! söndür sevgilim Izzy, sana öyle bir masal anlatacağım ki" diye seslendi.

Hıçkırıklarını bastırdı. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Nasıl *yapabilirim*?" diye sordu. "Nasıl *yapabildin*? Ben de bunu bilmek istiyorum. Sana o kadar çok mektup yazan insanlara biraz sempati duyduğumu söylemeliyim. Dengesiz olmalarına şaşmamalı. Ulric bir yıldan fazladır asılı duruyor ve Cressida hâlâ o kulede mahsur. Gölge Şövalye'nin kim olduğunu bana söylemelisin. En azından bu kadarına ihtiyacım var. Benim de teorilerim var ama-"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu korkunç bir şey. Sen de değilsin."

"Evet, ben de. Ben tam kanlı bir Moranglian'ım. *İyi Geceler Masalları*'nın harikulade büyüsüne kapıldım." Kanepeye uzandı, kollarını başının altında kavuşturdu ve yüzünü tavana döndü. "İlk birkaç yılın saçma olduğu konusunda beni uyarmıştın. Hakkını vereyim, bu konuda haklıydın. Çoğunlukla çocukça ve tahmin edilebilir."

"Tahmin edilebilir mi?" Tüm mantığa rağmen, Izzy biraz sinirlenmişti.

Konuşmaya devam etti. "Ama sonra, Cressida'nın ikinci kaçırılışının bir yerinde, hikâye değişmeye başladı. Tıpkı fıçıda yıllanan iyi bir viski gibi. Daha derin katmanlar, daha fazla duygu gölgesi vardı. Ve kelimeler

çok canlı resimler çizdi. Tüm olanları zihnimde canlandırabiliyordum. Sanki her şey gözümün önünde cereyan ediyormuş gibi netti ama hikâye beni şaşırtmaya devam ediyordu. Sona ulaştığımızda -ya da Son *Değil*'e-bar tabureme yapışmıştım. Taverna var olmamıştı bile. Kendimi Ulric'in yarısı kadar adam olmayı dilerken buldum. Cressida'dan hoşlandığımı söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Çaresizlikle inledi.

"Ama en büyük şokun karakterlerle ya da hikâyeyle hiçbir ilgisi yoktu." Doğrulup yüzünü ona döndü. Koyu renk gözleri onunkilere odaklanmış gibiydi. "Seninle ilgiliydi."

Kalbi göğsünde titriyordu. Oh,
Tanrım. O biliyordu.

"Evet," dedi adam, kadının korkularını doğrulayarak. "Gerçeği biliyorum."

İ ş t e bu kadar. On üç yıllık maskaralığı sona ermişti. Her şeyi biliyordu. Bu da Izzy'ye tek bir olası yanıt bıraktı.

Koş.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Izzy acı dolu bir solukla paniğinin buz gibi kaplamasını kırdı. Büyük salondan fırladı ve hızla dönen merdivenlerden yukarı çıktı.

"Izzy."

Aceleyle devam etti.

Onun peşinden gitti. "Izzy, dur. Benden kaçma, lanet olsun. Benden asla kaçma."

Koridorda tökezleyerek durdu ve güç almak için bir elini duvara dayadı.

Haklıydı. Leydi Emily Riverdale ondan kaçmıştı. Bunu Izzy'nin hikâyeleri yüzünden yapmıştı ve kız bunu yaparak Ransom'ın hayatını mahvetmişti.

Izzy ona başka bir şey veremezse, bunu ona borçluydu. Onunla yüz yüze gelme şansını.

Bu yüzden kaçmayı bıraktı. Ve gerçeğe yüzleşmek için döndü.

"Ransom, ben Şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." "Oh," dedi, "sanırım edebilirsin."

Onu belinden yakaladı ve en yakındaki odaya yönlendirdi - bu oda yeni döşenmiş, henüz hiç kullanılmamış dük odasıydı.

Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı.

"Ne de olsa tüm o tuhaf hikayeleri sen uydurdun. Demek ki pek çok şeyi hayal edebiliyorsun." Konuşurken onu yatağa doğru geri çekti. "Belki de kendini benim yerime koyabilirsin, ben orada otururken -önce papaz evinde, sonra handa, sonra o yapışkan meyhanede- yavaş yavaş bu masalların yazarının Sör Henry Goodnight olmadığını kesin olarak anladım. O sendin ve her zaman da sendin."

Yatağın kenarı dizlerinin arkasına çarptı ve geriye doğru yatağın üzerine düştü. Adam da onunla birlikte düştü, onu uzuvlarıyla kafesledi ve ağırlığını kullanarak onu yatağa sabitledi.

"Anlat bakalım." Sesi bir mağara kadar karanlık ve boştu. "Nasıl hissettiğimi hayal edebilir misin? Göğsümü tamamen dolduran, kaburgalarımı ağrıtan o yoğun duyguya bir isim koyabilir misin?"

"Öfke," diye tahmin etti, kendini baygın hissediyordu. Adam başını salladı. "Yanlış."

"Öfke mi? İhanet mi?"

"Yanlış ve yine yanlış." Dudaklarına dokundu, başparmağıyla dudaklarının şeklini çizdi. "Gururdu. Ah, Izzy'ciğim. Seninle o kadar gurur duydum ki, kalbim yerinden çıkacak sandım."

Kalbi tamamen durdu.

"Gurur duyuyorum ..." Boğazındaki yumruyu temizledi. "Ne demek istiyorsun?"

Benimle nasıl gurur duyabilirsin?"

"Kes şu saçmalığı. Artık rol yapma, benimleyken olmaz." Gözyaşlarını sildi. "Gurur duydum çünkü sen yazdın. Hepsini sen yazdın."

"Evet, bu da demek oluyor ki hepsi benim hatam. Leydi Emily'nin kaçışının suçlusu benim işim. Yaralanmalarınız ve körlüğünüz. Şu anda her şeyini kaybetmenin eşiğinde olman. Hepsi *benim* hatam."

"O zaman tek söyleyebileceğim ..." Nefes aldı ve yavaşça verdi. "Tanrı seni korusun.

Teşekkür ederim."

"Bunları kastetmiş olamazsın."

"Ama ben inanıyorum. Eğer o aptal, uçarı Emily Riverdale'e aşkı hayal etmeyi öğretmeseydin, benim de buna inanma şansım olmazdı. Buraya gelemezdim. Seninle tanışamazdım. Tanışmış olsaydım bile, sana yaklaşamayacak kadar kibirli ve dik kafalı olurdu."

Başını eğdi ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Izzy, her şeyimi sana borçluyum. Sen benim kalbimsin. Benim hayatımsın. Eğer beni terk edersen . . ."

Sesi kırıldı. Kalbi kabardı.

Kollarını adamın boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Eğer sana sarılmama izin verirsen, gitmene asla izin vermem."

Derinden, tatlı tatlı öpüştiler. Ve yavaşça. Sanki şimdi dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi.

"Daha önce söylediklerim için çok özür dilerim," dedi. "Söylediğim

aptalca şeyler için. Piçin tekiydim."

"Tartışmayacağım."

"Tüm çalışmalarını mahvettim. Daha da kötüsü, yaptığım tüm planları mahvettim."

Alnı kırıştı. "Ne planlar yapıyordunuz?"

"Şey, başlangıç olarak ..." Dirseklerinin üzerinde yükseldi. "Bu gece seni bu yatakta baştan çıkarmayı planlıyordum."

Izzy yutkundu. "Plan değişti mi?"

Lütfen hayır deyin. Lütfen hayır deyin.

"Evet, öyle." Adam ayağa kalktı ve kadının beline sarıldı. "Baştan çıkarmanın gerekli olduğunu sanmıyorum. Bence sen baştan çıkarılmak için geç kalmışsın."

İçini bir heyecan kapladı.

Evet.

Bu tam da onun bir parçasının arzuladığı şeydi - kontrolü ele alması için. Sadece bu seferlik. On yaşından beri Goodnight'ların evindeki sorumlu kişi oydu. Onca yıl hararetle hikâyeler karalamış, sofraya ekmek, lambalara yağ koymak için çalışmıştı. Sonra gerçeği kendine saklamanın sürekli gerginliği - her zaman herhangi bir konuşmada ifadelerini saymak, yumruklarını sıkarak ve dilini tutmak. Kimsenin tahmin edecek kadar yaklaşmadığından emin olmak. Çünkü sadece aile gelirlerini değil, binlerce kişinin hayallerini ve umutlarını da koruması gerekiyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, *kendisine* bakacak birinin özlemini çekiyordu. Bunun hayalini kurmuştu. Onu koruyacak kadar güçlü, onu gerçekte olduğu gibi görecektik kadar cesur bir adam. Ona sahip çıkmaya istekli.

Büyülemek için çok gecikmişti. Bir ömür boyu gecikmişti. Ama bu gece olamazdı.

Adam ellerini onunkilerle birleştirip onu yatağa doğru ittiğinde, kadın itiraz etti. "Hayır."

Kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

"Bu şekilde olmaz. Bana tecavüz etmene izin veremem."

Onun bu şaşkınlığından faydalanarak yataktaki pozisyonlarını değiştirdi ve böylece onun üzerine yayıldı.

"Bu gece," diye yemin etti, "*senin ırzına* geçeceğim."

Onu taciz etmek mi?

Ransom yarım ağızla karşı çıkmaya çalıştı. Birkaç tutarsız protesto sözcüğü mırıldandı. Ama vücudu ona ihanet etti.

"Bunu istediğini biliyorum," diye fısıldadı, eteklerini kaldırıp kalçalarına oturdu.

Ve istedi de. Bunu gerçekten çok istiyordu.

Yatağa doğru itilmenin, tüm giysilerinden arındırılmanın ve sonra ... sadece dokunulmanın onun için ne anlama geldiğini bilemezdi. Okşanmak. Ve en güzeli de öpülmek. Her yerinden öpülmek. Hiçbir karşılık ya da telafi beklenmeden. Takas ya da değiş tokuş için hiçbir şey yoktu. Sadece tatlılığının, tutkusunun dışı vurumu. Onun güzel kalbi.

Onu her yerinden öptü. Her yerini.

Dudaklarıyla süslemeyi seçtiği bazı yerleri çok sevimli buluyordu. Dirseğinin iç kısmı. Topuzlu çenesi. Kıllı, kaslı baldırları. Ve tüm bunlar olurken, yumuşak, şehvetli saçları binlerce okşayıcı parmak gibi teninin üzerinde geziniyordu.

Elbette onun dudaklarını öptü, dilini onunkine dolamak için derinlere kaydırıldı. Yanaklarını ve şakaklarını öptü - hem izsiz hem de yaralı olanları. Kulağının hemen altındaki hassas yeri öptü ve dilini göğsünün ortasından aşağı doğru gezdirdi ve ...

Ve göbeğinde durdu.

Lanet olsun.

Bunun için ona baskı yapmak istemedi. Ama bu noktada, ağzını onun hemen hemen her yerine koymuştu ve aleti kendi fikirlerini edinmeye başlamıştı. Onun dokunuşu için zorlanıyor, öpücüğü için ağrıyordu. Hatta bağlı bir canavar gibi sığıyordu.

"Izzy."

Sonunda onun ereksiyonunu eline aldı. Dudaklarını tepesine bastırdı. Onun çaresiz zevk iniltilerinden cesaret alarak tekrar yaptı. Ve tekrar, bu sefer diliyle nazikçe süpürdü.

"Göster bana," diye fısıldadı. "Bana ne yapacağımı göster."

Bu davete karşı koyamadı. Elini kızın saçlarında dolaştırarak onu sıcak, ıslak ve güzel ağzına alması ve aşağı yukarı okşaması için yönlendirdi. Çok fazla talimata ihtiyacı yoktu. Ritmi yakaladığında, adam elini bıraktı ve başını yastığa yaslayarak mutluluğun tadını çıkardı.

Onu son bir kez ağzının derinliklerine aldı ve sonra dilini hassas alt kısım boyunca kaydırarak serbest bıraktı. Merhamet için sözsüz bir yalvarışla inledi.

"İrzına geçilmeye hazır mısın?" diye sordu boğucu, ballı bir ses tonuyla. "Evet," dedi adam sıkılmış dişlerinin arasından. "Hem de çok."

Adamın vücuduna tırmandı, leğen kemiğinin üzerine oturdu ve sıcaklığını sert uzunluğuna yukarı aşağı sürttü. Sonra dondu kaldı, onun üzerinde durdu. Adamın sikinin ucunu, tam da umutsuzca gitmek istediği yerde tutuyordu.

Yüce Tanrım. Onu öldürecekti.

"Izzy." Harcanmamış şehvet sesini boğuyordu. "Şimdi. Şimdi yap. Sana yalvarıyorum."

"Duymayı beklediğim kelimeyi biliyorsun."

Biliyor muydu?

Ah. Evet, öyle sanıyordu. Küçük fingerdek.

"Lütfen." Ona doğru uzandı, bir elini uzun, vahşi, kıvrık saçlarına doladı ve tekrar söyledi. "*Lütfen.*"

"Bu daha iyi."

Yavaşça ve yumuşak b i r şekilde onun üzerine çöktü, onu köküne kadar içine aldı.

Evet.

Dayanabildiği sürece, hızını onun belirlemesine izin verdi. Kadın yavaş, nazik, inişli çıkışlı bir ritimle adamın sabrını sonuna kadar zorladı.

Ve daha fazla sabredemediğinde, kalçalarını elleriyle kavradı ve daha hızlı hareket etmesi için onu yönlendirdi. Daha sert. Ayaklarını yatağa dikti ve kalçalarıyla yukarı doğru itti, itişleriyle onu yarı yolda karşıladı.

Kadın öne doğru düştü ve göğüslerinin yumuşak, zıplayan sıcaklığı adamın göğsüyle buluştu. Onu kucakladı, kollarıyla sımsıkı sardı, her küçük nefes alışına ve zevk iç çekişine değer verdi. Kendini olabildiğince uzun süre tuttu, tekrar tekrar içine girdi ve onu daha yükseğe itti, ta ki titreyip kollarında parçalanana kadar.

Ve kadın boşaldığında, adam da boşaldı. Bu birlikti, görkemliydi, mükemmeldi ve oydu. Hepsi oydu.

Tanrım, onu seviyordu.

Onu kendine yaklaştırarak yan yattı ve başını göğsüne yasladı. Kız tatlı tatlı sokuldu, onun kucağında kıvrıldı.

Çenesini onun başına dayadı. "Sana bir soru soracağım Izzy. Bunu daha önce hiçbir kadına sormamıştım. Ve bu konuyu açmak bile bana büyük cesaret veriyor, o yüzden lütfen, yalvarırım cevabını dikkatlice düşün."

"Ne oldu?"

"Izzy, kalbim ..." Yastığın üzerinde dalgalanan saçlarını şefkatle okşadı.
"Sabah bana bir krep yapar mısın?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Şafak pencerelerden içeri girer girmez Izzy uyuyan sevgilisini sarsarak uyandırdı. Bunu yapmak ona acı veriyordu. O kadar güzeldi ki, bronz bacakları bembeyaz çarşafların ve kuş tüyü yastıkların arasında birbirine dolanmıştı.

Huzura baktı.

Ama bugün en hafif tabirle ilginç bir gün olacaktı. Daha fazla uyuyamazdı.

"Fidye." Onun omzunu dürttü.

Adam irkildi. "Ne? Ne oldu?"

"Uyan ve giyin. Avukatlar bugün geliyor. Duncan'ın nerede olduğunu bilmiyorum ama yakında ortaya çıkacağından eminim."

"Izzy, Tanrı aşkına. Avukatlara lanet olsun. Duncan istifa etti. Ben de bunu geride bıraktığımı sanıyordum. Sahip olduğumuz şeyi daha fazla saklamayacağım."

"Saklamıyorum." Yatağa onun yanına uzandı ve saçlarını karıştırdı.

"Sadece seni acele ettiriyorum. Eğer krepini istiyorsan, şimdi yemelisin."

"Oh. Peki, o zaman."

Birkaç dakika sonra, üzerinde buruşuk giysiler ve nadir görülen bir gülümsemeyle Ransom onun peşinden merdivenlerden inip büyük salonun hemen dışındaki mutfığa girdi.

Ateşi körükledi ve dolaptan kâse ve kaşıklar çıkarmaya başladı. "Peki, gerçeği nasıl tahmin ettin?"

"Nereden *bildim*, demek istiyorsun? Bir süredir şüphelerim vardı. Gün batımlarını ölmekte olan savaşçılar olarak tanımlıyorsun, sesli okuyorsun ve bana aptalca diyaloglar yazıyorsun. Sonunda hikayeleri duyduğumda

Çok açık. Biliyordum çünkü seni tanıyorum. Izzy, artık inkar etmemeli ya da rol yapmamalısın."

Pekâlâ. Daha fazla rol yapmayacaktı. Onunlayken olmaz.

Dünyanın geri kalanı gerçeği asla öğrenemeyecekti ama bu adamın gerçeği fark etmiş olmasının ne kadar anlamlı olduğunu inkâr edemezdi. Beklentilerin ve halkın algılarının ötesine bakmış ve onu görmüştü. Gerçek Izzy'yi.

"Onları gerçekten sevdin mi?" diye sordu. Bu çok aptalca bir soruydu ve bu yüzden onu azarladı.

Saçlarını çekiştirdi. "'Hoşlanmak' doğru kelime değil."

Ama kelime neydi? diye merak etti.

Hayranlık mı? Hayran mı? Sevilen mi?

Sevdin mi?

Kendi kendine, onun bu kelimeyi söylemesine ihtiyacı olmadığını söyledi. Ama içten içe, söylemesini dilemekten de kendini alamıyordu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu. "Asıl sen neden dünyaya anlatmıyorsun? İngiltere'nin en popüler kitabını yazmış olsaydım, bunun hakkında övünmekten asla vazgeçmezdim."

Delirmiş miydi? "Tabii ki kimseye söyleyemezdim. Herkesin keyfini kaçırmadan ve babamın bir sahtekar olduğunu ortaya çıkarmadan olmaz."

"Baban bir sahtekârdı. O korkak, utanmaz bir sahtekârdı ve sizin sıkı çalışmanızın tüm övgüsünü alıyordu."

Başını salladı ve yumurta almak için dolaba uzandı. "Başlangıçta beni koruyan oydu. Çok gençtim. Yayıncılar benim yazdığımı düşünselerdi *Masallar*'a bakmazlardı bile. Dikkat çekmek istemedim, hayranları istemedim. Halkın hayranlığı babamı mutlu ediyordu. Bana keyif veren şey yazmaktı."

"Ta ki o ölene ve sen her şeyini kaybedene kadar. Şimdi özlemiyor musun?"

"Tabii ki özlüyorum. Hem de çok." Şimdi bile, bir yıldan fazla bir süre sonra, asla tam olarak geçmeyen acı bir kayıp duygusu taşıyordu. "Ama nasıl devam edebilirdim ki? Çalışmayı babamınmış gibi göstermeye çalışırsam, yasal olarak Martin'e ait olacaktı. Kendi adımla gönderirsem, yayıncı sadece geri gönderirdi. Okunmamış, büyük ihtimalle. "

"Denemezsen nasıl bileceksin?"

"Bunu anlamıyorsun, Ransom. Göremezsın."

Başını hakaretle salladı. "Körlüğümün bununla ne ilgisi var bilmiyorum."

"Her şey." İç çekti.

Körlüğünün bununla çok ilgisi vardı.

Hiçbir erkek ona onun davrandığı gibi *davranmamıştı*. O küçük, sade ve önemsizdi. Ama sayfada, sözleri çok daha fazlası olabilirdi. Etkileyici, hayranlık uyandırıcı olabilirdi. Hatta güçlü.

Ama sadece *onun* değillerse.

Bunun her zaman böyle olacağını kabullenmişti. Görünmez olduğunda en iyisiydi. Bu yüzden kendini zümrüt yeşili gözlerle ve şık kehribar saçlarla yazmıştı. Gerçek Izzy yeterince iyi değildi.

Şimdiye kadar. Gerçek Izzy, Ransom için yeterince iyiydi. Bunun ne anlama geldiğini asla bilemeyecekti. Ama ona göstermek için çabalayacaktı.

Onun kolunu sıktı. "Krepini yapmama izin ver."

Kadın yumurtaları toplayıp bir kâsede kırmaya başladığında adam ona baktı. "Sana krep yapmayı kim öğretti?" diye sordu. "Ailenin aşçısı mı?"

Biraz güldü. "Aşçımız yoktu. Babamın tek geliri özel ders verdiği bir avuç öğrenciden gelirdi. Hikâyeler başarılı olana kadar hizmetçiye verecek paramız olmadı." Kaseye süt döktü, bir ölçü un elledi ve karışımı bir kaşıkla çırpmaya başladı. "Aşçı yok, hizmetçi yok, mürebbiye yok. Her zaman sadece ben ve babam vardık. Kendi kendime pek çok şey yapmayı öğrendim ama krepler favorimdi."

"Yani çocukluğunuzu kendi aşçınız, hizmetçiniz ve mürebbiyeniz olarak geçirdiniz. Sonra on üç yaşında ailenin geçimini sağlayan kişi oldun." Adamın elleri kadının belini kavradı. "O kaşığı elinden alıp en yakın pencereden dışarı fırlatasım var. Bir daha asla krep yapmamalısın."

Gülümsedi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu farklı. Senin için bir tane yapmak benim için bir zevk."

Kollarını kızın beline doladı ve kız kaseye bir tutam tuz ve şeker eklerken ona sarıldı.

Ve tam burada, bu mutfakta, onunla paylaşmak istediği başka bir şey daha olduğuna karar verdi.

"Nasıl devam ettiğini bilmek ister misiniz? Gölge Şövalye'nin gerçek kimliğini?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Adamın kolu kadının belini sıkıca kavradı. "Bunu bilmek için neredeyse her şeyi verirdim. Krep dışında her şeyle. Krepler pazarlık için değildir."

"Demek Ulric o korkuluktan sarkıyordu." Tereyağını çömleğinde buldu. "Ve tam kendini yukarı çekmeye başlamıştı ki Gölge Şövalye kılıcını kınından çıkardı ve tek bir darbeyle ellerinden birini kopardı."

Ransom yüzünü buruşturdu. "Yüce Tanrım. Kana susamış bir hayal gücün var." "Şimdi tek eliyle sallanıyor. Yağmur yağıyor, rüzgar parapetlerin etrafında çırpınıyor. Sadece vücudunun ağırlığı değil, zırhının ağırlığı da var. Bu çok fazla. Kontrolünü kaybetmeye başlıyor. Her şey bitti ve hem Ulric hem de Gölge Şövalye bunu biliyor."

Krep hamuru dolu kâseyi bir kenara koyarak yalaması için şekerli parmaklarını ona uzattı.

Hikâyesine devam etti. " 'Söyle bana,' dedi Ulric, üç parmağından iki parmağına kayarken. "Beni ölüme göndermeden önce, bana kim olduğunu söyle. Sonunda Gölge Şövalye miğferinin vizörünü kaldırarak çok tanıdık bir yüzü ortaya çıkardı ve şöyle dedi" - sesini alçaltarak uğursuz bir ton verdi

- "Ulric. Ben senin kardeşimim. "

Parmak ucunun ağzından kaymasına izin verdi.

"Hayır." "Evet."

"Hayır."

"Evet," diye yanıtladı. "Gerçekten de o kadar büyük bir şaşırtmaca değil. Bu motif şövalye edebiyatının çoğunda vardır. Şövalyeler her zaman babaları, kardeşleri ya da uzun zamandır kayıp olan oğulları olduğu ortaya çıkan bir düşmanla yüzleşmek zorunda kalırlar."

Isıtılmış tavaya bir parça tereyağı koydu ve ardından cömert bir kaşık dolusu hamur koydu.

"Ama Ulric'in kardeşinin Haçlı Seferleri'nde öldüğünü sanıyordum," dedi Ransom.

"Ulric de öyle düşünüyordu. Godric'in savaş alanında öldüğünü *sanıyordu* ama o hayatta kaldı. İngiltere'ye geri dönmesi yıllar sürdü ve her adımı onu ölüme terk eden kardeşinden intikam almayı hayal etti."

Başını iki yana salladı. "Şimdi de bana Cressida'nın gerçekten onların kız kardeşi olduğunu söyleyeceksin." "Cressida, *kız kardeşleri* mi? Tanrım, hayır. Seni böyle bir şey düşünmeye iten nedir? böyle bir şey?"

"Bu iyi bir sürpriz olurdu," dedi. "Kabul etmelisin ki."

Gözlemeyi çevirirken tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Kardeş olamazlar. *Öpüştüler.*"

"Çok derin değil."

"Bu hala bir *öpücük*. Onlar kardeş değiller." Güldü. "Ne öneri ama."

Bitmiş krep bekleyen tabağa kaydırıldı. Tam o sırada mutfağın kapısı gıcırdayarak açıldı ve Izzy tam zamanında başını kaldırarak, sarı saçları parıldaayan tanıdık bir figür gördü.

"Izzy, işte buradasın."

Abigail.

Izzy dudağını ısırdı, papazın kızının şimdi kendisi hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Ransom'ın dünkü açıklamaları belirsizliğe çok az yer bırakmıştı ve işte burada, buruşuk yarım elbiseler içinde, mutfakta sabahın erken saatlerinde krep yapıyorlardı. Sevgili oldukları gerçeği açık olmalıydı.

Yeterince açık değilse diye Ransom kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendine çekti.

"Abigail," dedi. "Günaydın. Ben de tam- yani, biz . . ." "Sorun yok, Izzy." Abigail odaya girerek Izzy'yi kenara çekti. "I kimseye söylemeyeceğim. Aslında, sizden bir iyilik istemek için buradayım. Eğer soran olursa, dün gece burada, kalede kaldım."

"Oh?" Anlayış belirdi. "Oh. Tabii ki yaptın."

"Geceyi kesinlikle Moranglian Ordusu'nun kampında geçirmediğim," diye devam etti Abigail alçak bir fısıltıyla, "Bay Butterfield'in biraz centilmenlik dışı özgürlüklerine izin verdim." Yanaklarına bir pembe dokunuş geldi.

Izzy gülümsedi. "Tabii ki yapmadın." "Teşekkür ederim."

"Hiç de değil. Arkadaşlar ne içindir?"

Abigail ona sıkıca sarıldı ve rahat bir nefes aldı. "Şimdi," dedi parlak bir sesle, "bu avukatlar konusunda ne yapacağız? Dükün beceriksiz bir deli olmadığını nasıl kanıtlayacağız? Elbette pes etmedik."

Izzy Ransom'a baktı. "Vazgeçmedik. Değil mi?"

"Hayır, gelmedik," dedi. "Bırakın gelsinler. Artık maskaralık yok. Artık numara yok. Sorularına dürüstçe cevap vereceğim. Eğer bu işin sonunda düklük sıfatıma itiraz edecek olurlarsa, onları Lord Chancellor'ın mahkemesinde göreceğim."

"Bu plan hoşuma gitti," dedi. "Abigail, hâlâ yardımına güvenebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Ransom tıraşsız çenesini kaşıyarak, "Duncan istifa etti," dedi. "Ama sanırım onu kalmaya ikna edebilirim. Bir arkadaş olarak. Yine de uşaklara ihtiyacımız olacak." Abigail'e baktı. "Moranglian Ordusu'nun hâlâ yakınlarda kamp kurduğunu söylemiştin. Belki onları geri dönmeye ikna edebilirim."

Izzy bunun akıllıca bir fikir olduğundan emin değildi.

"Ransom, dün onlara karşı çok kırıcıydın. Benim hakkımda ne düşündüklerini Tanrı bilir. Onlara ne söylersen söyle. İçten bir özürle başlamanı öneririm. Ve 'lütfen' kelimesiyle bitiriyorum. "

Krepinden bir ısırık aldı ve omuz silkti. "Onlar makul adamlar. Eminim biraz konuşarak bir anlaşmaya varabiliriz."

Belli ki bir anlaşmaya varmak o kadar kolay olmayacaktı.

İki saat geçmeden Ransom kendini Moranglian kampında buldu. Etrafı sarılmış, kapüşon takılmış ve iki eli arkadan bağlı bir şekilde kılıç ucunda tutuluyordu.

Ve şimdi onu ormana götürüyorlardı.

Zırh şingirtıları ve başına geçirilen çuvallar arasında sesini duyurmaya çalıştı. "İyi beyler, gerçekten. Dün incitici şeyler söylediğimi biliyorum. Ama bugün barış için geldim. Saflarınıza katılmak istiyorum."

Sivri bir cisim böbreklerine saplandı. "Moranglia Şövalyeleri'ne öylece *katılamazsınız*. Bu o kadar kolay değil. Bir tören ve yemin vardır."

"Ve bir duruşma," dedi bir başkası.

"Pekala. Denemelerinize boyun eğeceğim. Ama gerçekten, başlık gerekli mi?

Ben zaten körüm."

Böbreklerine bir yumruk daha yedi. "Diz çok." Diz çöktü. Biri kapüşonunu çıkardı.

Ransom açgözlü bir yudum temiz hava aldı. "Peki ne yapmalıyım? Ne söylemem gerekiyor?" Boğazını temizledi. "Anon'a sadakatimi sunuyorum ..."

Kapüşonu tekrar kafasına geçirdiler.

"Prithee," diye itiraz etti, "eğer bir saniye beklersen-"

Şövalyelerden biri, "Kardeş Wendell, bu işi ciddiye almıyor," dedi. "Tarikatımız kutsal bir emanettir. Buradayız çünkü daha yüce bir amaç için bir araya geldik."

Bir başkası da ekledi. "Eğer onu saflarımıza kabul edersek, ona kendimizden biri gibi davranmalıyız. Bir kardeş olarak. Sence o da bize aynı şekilde davranacak mı?"

Ransom başını eğdi ve kapüşonunu silkelemeyi başardı. Yükünü hafifleterek gözlerini kaldırdı ve etrafını saran meçhul adamlarla konuştu.

"Dinle," dedi. "Biliyorum. Ben senin arkadaşın değilim. Okulda seni döven ve harçlığını alan piçin tekiyim. Ama şu anda yerdeyim. Ormandayım. Uşağımın görevinden ayrıldığı günün ertesinde, son derece talihsiz bir şeyin içinde diz çöküyorum. Bu konuda ciddiğim. Söylediklerim için çok özür dilerim. Ve gerçekten yardımınıza ihtiyacım var."

Ransom bu sözleri söylediğini ilk kez hatırlıyordu: *Yardımaınıza ihtiyacım var*. Ve bakın, aşağılanmaktan yıkılmamıştı bile.

İlk şövalye tekrar konuştu. "Buna izin verme kardeşim. O gerçek bir Moranglian değil."

"Ama şimdi öyleyim," diye ısrar etti Ransom. "Ve Sör Wendell bunu biliyor olmalı. İlk bölümü okuduğumuzda akşam yemeği için papaz evindeydi."

"O zaman değerini kanıtla," dedi ikinci şövalye. "On yedinci bölümde, Ulric Graymere Cadısı'nın iksiri için hangi üç malzemeyi getirmişti?"

Lanet olsun. Bu çok özeldi. Ransom önceki geceyle ilgili anılarını araştırdı. Hikâyeyi dikkatle dinlemişti - gerçekten de içinde kaybolmuştu - ama hiç *not* almamıştı. "Trolün ayak parmağı, semenderin saçı ve ... ve tek boynuzlu at sidiği? Kahretsin, bilmiyorum."

"Görüyor musun?" dedi şövalye. "Samimi değil. Bahse girerim Şüphe Değil'i bile bilmiyordur."

"Bekle," dedi Ransom, neşelenerek. "Onlar, biliyorum."

Bu bölümü hatırlıyordu. Ulric'in Cumbernoth Canavarı'nı öldürme görevine çıkmadan önce Cressida'dan ayrıldığı güzel bir bölümdü. Çok güzel bir konuşma yapmıştı.

"Şüphe etmeyin leydim," diye tekrarlardı. "Şüphe etmeyin. Geri döneceğim. Kılıcımdan şüphe etmeyin."

"Bu elik," diye düzeltti biri, arkasına düzeltici bir yumruk ekleyerek. "Benim eliğimden Şüphe etme."

"Doğru, doğru." amurlu zemine odaklandı. "eliğimden Şüphe etme. Gücümden Şüphe etme. Ve bir Şey daha var, kralla ilgili bir Şey daha var ve sonra 'kalbimin kraliçesi olarak kalacaksın' ve 'Leydim için ve Moranglia için' diye bitiyor. " Başını kaldırdı. "İŞte, bu yeterince iyi mi?"

"Hayır." Wendell Butterfield'ın sesini tanıdı. "Bu çok acınasıydı." "Bizi sadece kullanıyor," dedi ilk Şövalye tekrar. "İstediğini aldıktan sonra isterse bizi unuttur. Bizi sokakta kesecek. Süslü beyefendilerin kulüplerinde ritellerimizle alay eder. Bizim nasıl olduğumuzu anlamıyor."

Ransom başını salladı. "Hayır, hayır. O kulüplerde de kimse *beni* sevmiyor. İnanın bana, aŐađılanmanın nasıl bir Şey olduğunu bilirim. Yedi ay önce ağır yaralandım ve tahmin edin kaç ziyaretim ve iyi dilekçem oldu? Tam olarak hiç. Ben de dışlanmış biriyim."

Wendell, "Yarım düzine malikanesi olan zengin, yüksek rütbeli bir serseri," diye belirtti.

"Şu anda evet. Ama avukatlarım ve mirasçım istediklerini yaparlarsa, her Şeyimi kaybedebilirim. Hata yapmayın, sizden kendim için yardım istemiyorum. Bayan Goodnight'ı korumam gerekiyor. Bu duruşma iyi geçmezse, hayallerindeki evi satmak zorunda kalacak. Aranıza katılmama izin verin, size yemin ederim: Daha yüce bir amaç için birleŐeeđiz. Ona."

Uzun süreli bir sessizlik oldu.

Ransom daha fazla ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

"Bunu yemin olarak kabul ediyorum." Sr Wendell körelmiŐ kılıcını onun omzuna koydu. "Seni Sr Ransom, Gelincik Tarikatı'nın bir kardeşi ve Moranglia'nın gerçek bir Şövalyesi ilan ediyorum."

Tanrı'ya Şükür.

Elleri zlrken Ransom, "Haşhaş Nişanı," diye düşündü. AŐınmıŐ bileklerini ovuşturdu. "Bu artık afyon iebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Wendell. Ama yurttaŐına, "Ona içkiyi uzat," diye ekledi.

Ona tatlı, yapışkan bir Şarap ŐiŐesi sunuldu. Ransom ondan iti. "Fena değil. Teşekkür ederim, Sr Wendell."

"Kardeş Wendell," diye düzeltti. "Artık bizden birisin."

Gerçekten de yleydi. O da artık onlardan biriydi.

Ne kadar da beklenmedik. Orada, ormanda diz çökmüş, etrafı İngiliz devlet okullarının garip ve yarım kalmış işlerini temsil eden adamlarla çevrili olan Ransom, en garip, en alışılmadık duyguya kapıldı.

Kabul.

"Ve biz nöbetçi olmadığımız zamanlarda," diye devam etti Wendell, "Bay Wendell Butterfield, Esquire."

"Esquire?" Ransom tekrarladı. "Ama ... avukat olduğunuzu kastetmiş olamazsınız?"

"Oh, evet. Öyle."

"Avukatların boş zamanlarını ormanda derme çatma zırhlarla dolaşarak geçirmelerine izin verdiklerini bilmiyordum."

Wendell cevap verdi, "Neden olmasın? İş günlerimizi uzun siyah cübbeler ve pudralı peruklar giyerek geçiriyoruz."

Ransom bunun doğru olduğunu düşündü.

"Bir uşağın masa servisini yapmak konusunda işe yaramaz olabilirim ama hukuki meselelerinizi halledebilirim. Tabii yardımı kabul ederseniz."

Wendell, Ransom'ın yüzüne bulanık ve et renginde bir şey yapıştırdı. Elini.

Zedelenmiş gururunun son bir acısı göğsüne çarptı, ölüm sancıları içinde kabardı. Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı yoktu, diye ısrar etti gururu. O bir sakat ya da çocuk değildi.

Ama o bir insandı. Umutsuzca aşıktı, hayatında ilk kez. Ve her şeyini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Duncan'ın da dediği gibi, alabileceği her türlü dost yardımına ihtiyacı vardı.

İçgüdüsel reddini bastırdı ve adamın elini kabul etti.

Ransom ayağa kalktıktan sonra Wendell şövalyeleri yakınına çağırdı. Elleri omuzlarına ve sırtına vurdular.

"Tüm şövalyeler selam dursun!"

Yumruklar zırha çarptı. "Leydim ve Moranglia için!"

Yirmi Beşinci Bölüm

Izzy, buna inanamayacaksın." Abigail onu kule penceresine doğru çekti.

"Ne oldu? Lütfen bana avukatlar olmadığını söyle. Hiç hazır değiliz. Giyinmedim. Ransom burada bile değil."

"Avukatlar değil. Bak."

Izzy başını dar pencereden dışarı çıkardı. Uzakta, kalenin barikonuna giden yolda, Moranglia'nın Batı Yorkshire Binicilik Şövalyeleri'nin tanıdık, neşeli renkli görüntüsü vardı. Kardeşleri Cressida'nın Hizmetkârları da onlara eşlik ediyordu. Sancakları rüzgârda hızla dalgalanıyor ve güneş ışığı zırhlarında parlıyordu.

Abigail, Izzy'nin kolunu tutarak, "Dük yaptı," dedi. "Onları geri dönmeye ikna etti."

"Senin de bununla bir ilgin olduğundan şüpheleniyorum," dedi Izzy. "Sör Wendell'ın geri dönmek için belli ki kendine göre nedenleri var. Ama neden geldikleri önemli değil. Önemli olan burada olmaları."

Gözünden aptalca bir yaş geldi. Dün olanlardan sonra bile onu terk etmemişlerdi. Hâlâ buradaydılar, hâlâ onun arkadaşlarıydılar. Hâlâ inanıyorlardı.

Hiç sanmıyorum.

Sonraki birkaç saat telaşlı bir faaliyetle geçti. Aşçı ve hizmetçiler mutfakta meşguldü. Şövalyeler masa servisinde bir yemek daha yediler. Duncan Ransom'a banyo yaptırdı, tıraş etti, palto giydirdi ve pırıl pırıl

Botlar. Abigail, Izzy'nin saçlarını ehlileştirmek için neredeyse bir saatin dörtte üçünü ve büyük bir sabrı harcadı.

Arabanın tekerlek sesleri duyulduğunda, Izzy bakmaya bile cesaret edemedi. Abigail bunu yapmak zorundaydı.

"Evet," dedi. "Onlar. Şimdi buradalar." "Kaç kişiler?"

"İki koç. Üç . . . Hayır, toplam dört adam."

Dört tane mi? Oh, Tanrım. Sadece ikisi avukat olabilir. Diğerleri doktor, tanık ya da Lord Şansölye'nin yardımcıları olmalı.

Aşağıda her şeyin yolunda gitmesini umarak bir ileri bir geri volta attı. Duncan onları karşılayacak, salona kadar uğurlayacak ve sonra da ... zamanı gelecekti.

Kapı çalındı.

Fidye.

"Hazır mısın?" Ona kolunu uzattı ve birlikte koridora doğru ilerlediler. "Hiçbir şey için endişelenme. Sadece bana yakın dur."

"Sürekli senin yanında olmam tuhaflarına gitmez mi?" Ağzı bir tarafa çekildi. "İnan bana. Avukatlarımın hiçbirisi yanımda güzel bir kadın görünce şaşırmayacak. Bu sadece eski benmişim gibi bir izlenim bırakıyor."

Endişesinin kaynağı adamın ünü değildi. Avukatlarının onu kendisi gibi kadınlarla görmeye alışık olduklarından şüpheliydi.

"Bekle." Izzy onu geri çekti. "Ne oldu?"

"I . . . Sana bir şey söylemek zorundayım."

"Hm. Doğru. Bu çok hoş olurdu ama belki de tüm hafta boyunca hazırlandığımız bu önemli toplantının sonrasına kadar bekleyebilir?"

"Bekleyemez," dedi kolundan çekiştirerek. "Bilmen gereken bir şey var. Acilen."

Şimdi onun dikkatini çektiğine göre, neredeyse cesaretini kaybediyordu. Ağzından kaçırmak için kendini zorladı. "Ben güzel değilim. Hem de hiç."

Kaşları çatıldı ve dudakları bir soru soracmış gibi büzüldü, ama soru orada takılıp kalmış gibiydi.

"Sana yıllar önce söylemeliydim. Bana nasıl yük olduğunu bilemezsin. Bu sadece ... Kimse bana güzel demedi. Kimse

hiç güzel *hissettirmedi*. Yanlış anlaşılma olsa da bundan zevk almaktan kendimi alamadım. Ama bunu şimdi bilmen gerek. Eğer o odaya birlikte girersek, ben koluna sarılırsam. Kör olduğuna dair bundan daha net bir kanıt olamaz. Benimle ne yaptığını anlayamayacaklar."

"Izzy." Eli kızın kolunda gezindi.

Kendini geri çekti. "İltifat peşinde değilim. Gerçekten. Buna inanman ve anlaman çok önemli. Ben güzel değilim, Ransom. Güzel değilim. Güzel değilim. Güzel bile sayılmam. Son derece sadeyim. Hep öyleydim. Hiçbir erkek bana en ufak bir ilgi göstermedi."

"Tamam o zaman. Yani güzel değilsin."

"Hayır."

"Tüm katmanlarınız ve vahiyleriniz arasında . . ." Adamın elleri kadının omuzlarına yerleşti. "*Bu* benden sakladığın en derin sır."

"Evet." Ona ulaşmaya çalıştı.

Kavrayışı sıkılaştı, hareket etmesini yasakladı. "Yapma."

Adam onu duvara yasladığında, kelimeler ağzından dökülmeye devam etti.

İşe yaramaz, aptalca sözler.

"Başlangıçta yeterince zararsız görünüyordu. Bunun bir soruna yol açacağını hiç düşünmemiştim ve kendime gerçeği bilmen için bir neden olmadığını söyledim. Ama şimdi... şimdi burada başka insanlar var. Ve sen beni sevgilin olarak tanıtmak istiyorsun ve-"

"Seni geçiştirmiyorum," dedi. "Sen benim sevgilimsin."

Ellerini yüzüne bastırdı. Saçma kibrine lanet olsun. Artık tüm geleceği risk altındaydı.

Dedi ki, "Bunun olduğuna inanamıyorum. Bu ... *bu* ... senin büyük, utanç verici itirafın. Bana güzel olmadığını söylüyorsun." Güldü. "Bu çok saçma."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu bir şey değil. Gerçekten çirkin bir sır duymak ister misin, Izzy? İşte benimki. Annemi öldürdüm."

Ransom onun bu sözler karşısında geri çekildiğini hissedebiliyordu, şok olduğu her halinden belliydi.

Onu suçlamadı. Bunlar çirkin kelimelerdi. Duymak hiç ama hiç hoş değildi.

Ona da zarar vermişlerdi.

"Annem beni dünyaya getirmek için otuz küsur saat uğraştı ve bir saatten kısa bir süre sonra öldü," dedi. "Onu ben öldürdüm. Anlayabilecek yaşa geldiğimden beri babam bana tam olarak bu sözleri söyledi."

Anılar hâlâ çok netti. Her ağladığında, her titrediğinde, her tökezlediğinde ve biraz şımartılmak istediğinde. Babası onu yakasından tutup çeker, topukları mermer zeminde sürüklenir ve annesinin yere kadar uzanan portresinin önünde yere yatırır.

Sızlanmayı kes, evlat. Artık senin gözyaşlarını silemez, değil mi? Onu sen öldürdün.

Tanrım, o portrede çok güzeldi. Altın saçlar, mavi gözler, soluk mavi bir elbise. Bir melek. Ona dua ederdi. Mucizeler, bağışlanma, oyun eşyaları... duyabileceği herhangi bir işaret için küçük küfürlü dilekçeler.

Ama o duymadı. O gitmişti. O zamandan beri hiçbir şey için dua etmemişti.

"Tüm hizmetçiler," dedi, "bakıcılar, hizmetçiler, öğretmenler ... bana hiçbir sevgi göstermemeleri için sert bir şekilde talimat aldılar. Sarılmak yok, öpmek yok, beslemek ya da rahatlatmak yok. Çünkü bunlar annemin bana vereceği şeylerdi ve ben bunları hak etmiyordum. Onun ölümü için beni suçladı."

Kadının nefesinin kesildiğini hissetti. "Ransom, bu çok korkunç." "Öyle," diye kabul etti.

"Sana o şekilde davranması çok yanlıştı."

"Öyleydi. Zalim, iğrenç bir piçti. Diyelim ki, pek fazla uyku öncesi hikayesi yoktu."

"I . . . Bunu söylemek anlamsız ama çok üzgünüm."

Alnını onunkine bastırdı. "Hiç de anlamsız değil. Her şey demek. Ve eğer daha sonra beni yatağa götürmek ve günlerce saçlarımı okşamak istersen, bunu memnuniyetle kabul ederim." Aralarına mesafe koyarak geri çekildi. "Ama bu daha sonra. Şu anda senden bahsediyoruz. Güzel olmayan seni.

"Kadınları tanırım, Izzy. Çok fazla kadın tanıdım." Kendisinden esirgenen o fiziksel rahatlığı aramak için yıllarını harcamış, her zaman daha derin bir bağ kurmaktan kaçınmıştı. "Ve o ilk akşamüstünden beri senin daha önce gelen hiç kimseye benzemediğini biliyordum. Bundan memnunum.

Ve eğer erkekler sana hiç ilgi göstermediyse, bundan da memnunum, bencil bir kadımsın. Yoksa burada benimle olmak yerine başka bir adamla olurdu.

"Ama sana ne kadar sıkı sarılırsam sarılayım, ne kadar derinlerine inersem ineyim, her zaman ulaşamadığım küçük bir parçanı olduğunu hissettim. Kendine sakladığın bir şey. Sanırım kalbin. Oh, onu istedim. Her şeyini istiyorum. Ama açıkça hak etmediğim bir şeyi istemeyi kendime yediremedim."

Kadının itiraz etmek için nefesini tuttuğunu hissetti ama itiraz edemeden sözünü kesti. "Ve bunun benim doğumumla ya da çocukluğumla bir ilgisi yok. Yeterince yaşıyım şimdi babamın davranışının anlamsız bir zulüm olduğunu anlıyorum. Ama o zamandan beri her şey böyle. Yüzünüze dağılmış birkaç özelliğin sizi sade yaptığını mı düşünüyorsunuz? Ben dibine kadar çirkinim. Tüm İngiltere bunu biliyor. Ve gazetelerimi okuduktan sonra, sen de biliyor olmalısın. Yaptığım kötülüklerin bir dağını eledin. Elbette kalbinin etrafına bir duvar örersin. Sen zeki bir kızsın. Bunu nasıl sevebilirsin? Kim sevebilir ki?"

"Fidye." Sesi dalgalandı.

"Ve şimdi öğreniyorum ki bu ... *bu* ... koruduğunuz şeymiş. Bu isteksizliğin sebebi bu. Kendini yeterince güzel hissetmiyorsun. Kör bir adam için. Tanrım, Izzy. Ben de *kendimi* sığ sanırdım."

Kelimeler niyet ettiğinden daha sert çıktı. Bu yüzden onları öpücüklerle takip etti. Yanağına, boynuna, omzunun solgun, tahrik edici kıvrımına şefkatli, yatıştırıcı öpücükler ...

Bu kadını ve onun aptalca, çok insani kibrini kutsa. Onun hak ettiği gibi bir erkek olmayı asla öğrenemeyebilirdi, ama bu?

Buna nasıl çare bulacağını biliyordu.

"Izzy," diye inledi, vücudunu onunkine bastırarak, "seni istemekten çıldırıyorum. Hayal bile edemezsin." Kızın eteklerini yukarı çekmeye başladı.

Nefes nefese kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Tam da görüldüğü gibi."

"Yapamayız. Avukatlar. Aşağıda bekliyorlar." "Bu daha önemli."

"Beni koridorda sıkıştırmak unvanını kurtarmaktan daha mı önemli?"

Kıpırdamadan durdu. Sonra onun dudaklarını öptü. "Evet."

Kelimeleri basitçe, ciddiyetle söyledi. Çünkü ona kalan her şeyiyle bunu kastetmişti. Beden ve ruh. Avukatlar ve düklük gidebilirdi.

Asmak. Onun bunu görmesini sağlayamazsa hayatında savunmaya değer hiçbir şey kalmayacaktı.

"Artık güzelliğin nasıl görüldüğüne karar veremiyorum," dedi. "Ama sesini biliyorum. Yabani, tatlı baldan akan bir nehir gibi ses çıkarır. Güzellik biberiye gibi kokar ve nektar tadındadır. Güzellik bir pire gibi hapşırır."

Gülümsedi. O güzel gülümseme. Onun üzerindeki etkisinden nasıl şüphe edebilirdi ki?

"İşte bu kadar sadesin." Bir eliyle kızın göğsünü okşarken, diğer eliyle pantolonunun ceketinin düğmelerini çözdü. "İşte seni bu kadar itici buluyorum."

Ön sevişme ya da incelik için zaman yoktu. Sadece birleşmeye.

Kombinezonların arasından sıyrıldı, kızın da kendisi kadar hazır olduğunu gördü ve iki elini kızın sırtına koyarak onu yerden kaldırıp duvara yasladı. Kadın adamın boynuna sıkıca sarıldı ve bacaklarını adamın beline doladı.

Ve sonra itti. "Seni seviyorum."

Bu kelimeleri söylemek -uzun zamandır inkar ettiği kelimeleri, bir anlam ifade ettiklerini inkar edene kadar- lanet olsun, iyi hissettiriyordu. Ve bu kelimeleri onun içinde derinlere kayarken söylemek? Harika hissettirdi.

"Seni seviyorum, Izzy." Derin ve doğru bir şekilde itti, kalçalarının her hareketiyle eve doğru kayıyordu. "Seni seviyorum. *Seni*. Güzeli ... baştan çıkarıcı ... zeki ... sevimli ... seni."

Onun içinde durakladı, kabzasına kadar kılıflanmıştı. Onu duvara yapıştırdı, ikisi de nefes almak için savaşıyordu. Kalçaları adamın kollarına karşı titriyordu. Yaklaşmanın hiçbir yolu yoktu. Kadının içine girebildiği kadar girmiş, ulaşabildiği kadar derine itmişti.

Ama bu yeterli miydi? Onun kalbine dokunmayı başarabilecek miydi? Bilmek zorundaydı.

Gözlerini kapadı ve alnını onun tatlı, pudralı tenine bastırdı. O eski, sinsi ses kanında gürlledi. *Sen bunu hak etmiyorsun. Onu hak etmiyorsun.*

Ama yine de sormak zorundaydı.

En zor kelimeleri söyledi. "Sev beni."

Yirmi Altıncı Bölüm

Sev beni."

Kelimeler boğuk, zayıf bir fısıltı gibiydi. Ama Izzy bunların ona ne kadara mal olacağını biliyordu.

"Seviyorum." Bu şefkatli duygu seline kapılıp gitmemek için onun boynuna sıkıca sarıldı. Onun alnından, yanağından öptü. "Oh, Ransom. Seni seviyorum. Seviyorum."

Titrek bir nefesle neredeyse sonuna kadar çekti, sonra bir kez daha itti. "Tekrar."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Bunu yüzlerce kez söyleyebilirdi. Onu dilediği kadar uzun süre içinde tutabilirdi. Ama o kadar zamanları yoktu. Adam sert ve hızlı bir şekilde çalışarak ikisini de sersemletici, sessiz bir krize sürükledi. Ağlamamak için dişlerini bileğine geçirdi.

Sonra onun bedeninden çekilerek ayaklarını tekrar yere koydu. Birkaç dakika daha ona sarıldı. Sadece nefes alıyordu.

"Buna ihtiyacım vardı," dedi. "Ne kadar çok olduğunu bilemezsin." Kadın gülümsedi. "Sanırım ikimizin de ihtiyacı vardı."

Kadın eteklerini indirdi ve adam pantolonunun düğmelerini yeniden iliklerken en kötü kırıksıklıkları düzeltti.

"Izzy, işte bilen bir adam olarak güvenle söyleyebileceğim şey." Yeleğini çekiştirerek düzeltti, sonra sırayla her bir kolunu. "Sen çılgınca çekici, hissedilir derecede şehvetli bir kadınsın. Belki *de Tales* yüzünden *talipler* mesafeli durdular. Belki de baban onları uzak tuttu.

Çünkü seni kaybetmekten korkuyordu. Geçmişte erkeklerin neden senin peşinden koşmadığını bilmiyorum. Sadece gelecekte neden peşinizden košmayacaklarını söyleyebilirim."

"Nedenmiş o?"

Ona *belli belirsiz* bir omuz silkme *hareketi* yaptı. "Çünkü onlara izin vermeyeceğim." "Oh." Izzy duvara yaslanarak eridi.

Değerlendirmesi için kollarını açtı. "Tekrar bir araya getirildim mi? Yapacak mıyım?"

"Yıkıcısın." Hâlâ sersemlemiş bir halde, bir eliyle saçlarına dokundu. Ya da ondan geriye kalanlara. "Saçım. Sen git. Ben yukarı çıkıp-"

"Bırak onu." Onun kolunu tuttu ve kendi kolunun içinden geçirdi. "Ve görünüş hakkında endişelenme. Her an bana yakın ol. O avukatların aklında seninle ne yaptığıma dair hiçbir şüphe kalmayacak." Durakladı. "Tabii arkadaşlarının ne düşüneceğinden endişelenmiyorsan."

"Değilim," dedi ona, koluna sıkıca sarılarak. "Bu konuda hiç endişelenmiyorum."

Ve böylece Ransom Engizisyoncularla yüzleşmeye gitti.

Büyük salona girdiğinde herkes ayaktaıdı. Gri sis denizinde sürüklenen dört gri figürden oluşan bir grup gördü. Zekice. Onları birbirinden ayırt edemiyordu. Blaylock ve Riggett'ı saydıktan sonra diğerlerinin kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu dört uğursuz gölge onun hayatını yargılamak için gelmişti.

Ama kolunda Izzy vardı. Etrafındaki şövalyelerin hafifçe gıcırdaması beklenmedik bir güven kaynağııdı.

Ve yeni bir avukatı vardı. İyi bir avukat. Güvenebileceği biri. Dostlarının arasındaydı.

Ziyaretçilerden biri ona yaklaştı. Ransom adamın görünüşüne baktığını, yara izlerini incelediğini hissedebiliyordu. "Majesteleri, sizi böyle sağlıklı görmek içimi rahatlatı." "

Rahatlama mı? Ransom homurdandı. Nedense adamın şu anda hissettiği şeyin rahatlama olduğundan şüpheliydi. Aşğıılık, açğıözlü dolandırıcı.

Izzy parmak uçlarını onun bileğine bastırarak avukatın kimliğini öğrenmesini sağladı.

"Blaylock," dedi. "Bu Bayan Isolde Goodnight. Gostley Kalesi'nin yeni sahibi. Lynforth burayı ona vasiyet etti."

Izzy reverans yaptı. "Nasılsınız?"

"Lord Chancellor'ın ofisinden Bay Havers'ı da yanımızda getirdik," diye devam etti adam.

Havers öne çıktı. "Memnun oldum, Bayan Goodnight. Lord Şansölye selamlarını gönderdi. Oğlu, babanızın hikâyelerinin büyük bir hayranıdır."

Blaylock tanışma faslını tamamladı. "Meslektaşım Bay Riggett'i hatırlayacaksınız. Bu nazik beyefendi de Holyfield Zihinsel Engelliler Sanatoryumu'ndan Dr. Mills."

Ransom onların belli belirsiz hallerini başını sallayarak onayladı. "Sizin tanışma faslınız bittiyse, ben de benimkine geçeyim. Bu Bay Wendell Butterfield, esquire. Yeni hukuk danışmanım. Bu öğleden sonra daha fazla ilerlemeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Tüm soruları cevaplayacağım. Yedi ay önce buraya nasıl geldiğimi ve neden geldiğimi. O zamandan beri ne yaptığım hakkında. Yaralarım, körlüğüm" -bu haberi özümsemelerini bekledi- "ve ruhsal durumum hakkında. Muayenelerinize boyun eğeceğim. Ama önce ..." Parmaklarını şıklattı ve Wendell kâğıtları onun eline tutuşturdu. "Bunu imzalayacaksın."

"Ne oldu?"

"Bayan Goodnight için yirmi bin pound tutarında geri alınamaz bir güven oluşturuyor."

Avukatı tereddüt etti. "Ne? Yirmi bin-"

"Sizin ihmalkâr yönetiminiz yüzünden bu şato ona vaftiz babasından miras kaldı ve geldiğinde şatoyu utanç verici bir bakımsızlık içinde buldu. En azından restore etmesi için ona fon sağlayabiliriz."

"Majesteleri, buna izin veremeyiz-"

"Bu benim şansım. Ben düküm. Bir mahkeme aksi yönde karar verene kadar, yetkilendirmeyi ben yaparım." Evrakları avukatın eline tutuşturdu. "Ben imzalayacağım. Siz de şahit olacaksınız. Ancak o zaman emrinize amade olurum. Eğer reddedersen

. . . ? Size yemin ederim. Sizinle her adımda mücadele edeceğim ve dolandırıcılık suçundan yargılanmanızı sağlayacağım."

Avukatlar görüştüler.

Izzy'nin kolu onunkine sıkıca sarıldı. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Ben senin geleceğini bu kalede garanti altına alıyorum. Geri kalan her şey ikinci planda."

"Senin kaderin ikinci planda değil," diye fısıldadı. "Benim için değil."

Ransom onun tatlı sözlerini parmaklarını sıkarak onayladı. Ama talebini geri çekmedi. Yirmi bin önemli bir meblağdı ama servetini elinden almayı başardıkları takdirde kontrol edecekleri paranın sadece küçük bir kısmıydı. Günü kurtarmak için onların açgözlülüğüne güveniyordu.

"Ee?" diye dürtükledi. "Belki de teklifi iptal etmeli ve doğrudan dolandırıcılık suçlamasında bulunmalıyım."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Blaylock. "Bayan Goodnight'ın çıkarları için imzalayacağız."

"Güzel." Kâğıtların altına adını karaladıktan ve avukatlar da aynı şeyi yaptıktan sonra, Ransom daha rahat nefes alabildi. Izzy güvendeydi.

Şimdi, onu bir düşes yapmak için.

Doktor ona yaklaştı. "Bu dolandırıcılık sözleri beni endişelendiriyor. Çevrenizde sık sık komplolar görüyor musunuz, Majesteleri?"

İşte geldi. Sorgulama.

Ransom kanepeye uzandı ve yerleşti. Soru üstüne soruya cevap verdi. Hangi yıldayız, şu anda hüküm süren hükümdar, gökyüzünün rengi. Yarası hakkında sorular sordular, yara izini dürttüler.

Sahip olduğu tüm sabır rezervlerini kullandı. En ufak bir hata ya da düzensizliğin üzerine atlamak için beklediklerini anlayabiliyordu. Bu kadar tanık varken, delilik suçlaması uyduramazlardı. Eğer iş resmi bir duruşmaya kalırsa, Ransom kazanacağını biliyordu. Ama bu işi bugün halletmek çok daha kolay olacaktı.

Bir saat kadar süren sorgulamadan sonra daha fazla sabredemedi. Bir baş ağrısı kafatasının tabanını tehdit ediyordu. "Biri bana bir içki getirsin. Viski."

Doktor not aldı. "Kendini ... viskiye adanmış." "Bu yeni bir gelişme sayılmaz," dedi Ransom.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Bay Havers, "ev personelinizin kıyafetlerini büyüleyici buluyorum."

"Oh, bu benim kaprisim," dedi Izzy, küçümsediği o kız gibi, haince sesini takınarak. "Babamın harika hikâyelerine ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun."

Ve Şimdi, bu muhteşem kalenin fonunda, *İyi Geceler Masalları*'ndan bir parçayı hayata geçirmekten kendimi alamıyorum. Hizmetçilerim ve Őövalyelerim yanımda olduğu için çok Őanslıyım. Tatlı bir Őeyleriniz var mı?"

Doktor öne doğru eğildi. "Bu atmosfer hakkında ne düşünöyorsunuz, Majesteleri? Siz de bir peri masalının içinde yaşamaktan hoşlanıyor musunuz?"

Şövalyelerden biri -Sir Alfred, Ransom ona öyle dendiğini sanıyordu- gıcırdayarak öne çıktı. Ransom'ın eline bir bardak viski tutuşturdu. Bardak değiş tokuş sırasında sarsıldı ve içkiler ikisine de sıçradı.

"Özür dilerim kardeşim," dedi Alfred.

"*KardeŐin mi?*"

Lanet olsun. Ransom bu sesi biliyordu. Bu bir saldırının sesiydi.

Blaylock'un sesi keskinleŐti. "O uşak sana az önce kardeşim diye mi hitap etti?"

"Şimdi de duyma yetimi mi test ediyorsun?" Ransom sıkılmış gibi görünmeye çalıştı. "Sanırım öyle yaptı."

"Herhalde uŐakların size bu Şekilde hitap etmesine izin vermiyorsunuzdur, Majesteleri. Yoksa kendinizi unuttunuz mu?"

"Kendimi unutmadım."

"Sen, oradaki." Riggett, odanın kenarına geri dönen genç Őövalyeye seslendi. "Neden az önce lütfuna 'kardeşim' diye hitap ettin?"

"Çünkü ikimiz de aynı kardeŐliđin üyeleriyyiz," diye yanıtladı genç. "Haşhaş Tarikatı."

Ransom ortaya çıkan kahaşayı duyduğunda, görüşünde artık gri yoktu. Sadece kırmızı.

"Haşhaş Tarikatı mı?" Blaylock, elinde bir kâse tatlı ve iki kaşıkla açđözlü bir çocuk gibiydi. "Bize daha fazlasını anlat."

"Bu Moranglian Şövalyelik tarikatı, efendim. Sancaklarımız, turnuvalarımız var. Rozetlerimiz ve yeminimiz var."

"Dük de bunun gönüllü bir parçası mı?"

"I . . . Bilmiyorum, efendim." Alfred tereddüt etti.

Tabii ki tereddüt etti. Ransom gencin sesini Şimdi tanıyordu. Ransom'ın dahil edilmesine karşı çıkan Şövalyelerden biriydi. Ve belki de iyi bir nedeni vardı. Alfred bu kadar erken olacağını tahmin etmemiş olsa bile bu anın geleceğini biliyordu.

Ransom'ın sınanacağını biliyordu.

İşte buradaydı. Servetini, unvanını ve otoritesini bugün geri alabilirdi ama Izzy'nin sıkı çalışmasını ve arkadaşlarının savunduğu her şeyi kınaması şartıyla.

Dün, tam da bunu yapmakta hiç zorlanmamıştı. Bu odanın kenarlarında duran herkesle alay etmiş ve onları küçümsemişti.

Ve bugün, geri döneceklerdi. Izzy için ve onun için. Onları tekrar istismar etmesi mi gerekiyordu?

"Şimdi bana inanıyor musun?" Riggett meseleyi kapatmaya hevesliydi. "Belli ki kafası karışmış. Kafasına aldığı darbe kafasını umutsuzca karıştırmış. Tek yolumuz bir delilik mahkemesi."

Doktor yaklaştı. "Majesteleri. Kim olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Evet." Ransom ayağa kalktı. "Kim olduğumu çok iyi biliyorum. Ben Ransom William Dacre Vane, on birinci Rothbury Dükü. Aynı zamanda Youngham Markisi, Priorwood Kontu, Lord Thackeray'im. Ve . . ."

"Ve?" diye sordu doktor. "Ve siz de başka biri olduğunuza inanıyorsunuz?"

Izzy'nin küçük uyarı tıslamasını duydu. Ama lanet olsun, bir yemin etmişti.

Onun adına. Artık bunu inkâr edemezdi. "Ben bir Moranglia Şövalyesiyim."

Izzy bir elini ağzına götürdü.

Oh, hayır. Şimdi yapmıştı.

Ransom göğsünü yumrukladı ve tüm şövalyeler karşılık olarak selam verdi.

Izzy'nin yarısı neşelenmek, yarısı da ağlamak istiyordu. Bu onun açısından tatlı ve cesur bir jestti ama ne pahasına?

Avukatlar hemen harekete geçtiler.

"Görüyor musun, Havers? Başka seçeneğimiz yok." Riggett dükü işaret etti. "Bir delilik duruşmasına çıkması gerekiyor. Hayal görüyor. Muhtemelen tehlikeli."

Doktor da aynı fikirdeydi. "Profesyonel görüşüme göre, gözaltına alınmalı ve Londra'da muayene için tutulmalı."

"Lütfen," dedi Izzy. "Lütfen biraz bekleyin. Bunu biraz daha tartışalım. Elbette bir akıl hastanesine gerek yoktur."

Ama yalvarışları gürültüde kayboldu. Diğer itirazlar onları bastırdı.

Büyük salonun dört bir yanında şövalyeler ve hizmetkârlar Ransom'ı savunmak için ayağa kalkmışlardı.

Şövalyelerden biri kılıcını çekti -pastayı kesecek kadar keskin görünmeyen bir kılıçtı bu- ve havaya savurdu. "Onu yenemezsiniz!"

"Bu bir kardeşliktir," diye haykırdı bir başkası.

"Tüm bu eğitimin bir işe yarayacağını

biliyordum." "Biz biriz. Ölümüne savaşıcağız."

Magnus bile hırlamaya ve havlamaya başladı.

Bir çılgılık herkesi ayağa kaldırdı: "Ermineyi serbest bırakın!"

"Dur!" Izzy koridorun sonuna doğru koştu, masanın üzerine çıktı ve ellerini ağzına götürdü. "Durun!" diye bağırdı, tüm vücudunu ortaya koyarak. "Durun, hepiniz! Durun!"

Durdular. Ve ona döndüler.

Odanın dikkatini topladığında derin bir nefes aldı. Sanki odadaki gerilimi fiziksel olarak yumuşatmak için kullanabilecekmiş gibi ellerini önünde düzleştirdi.

"Hiçbir savaşa gerek kalmayacak. Sınav da olmayacak. Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Dük'ün aklı tamamen yerinde. Bay Blaylock, Bay Riggett, Bay Havers, Dr. Mills. Bana inanmalısınız. Haftalardır bu şatoyu Rothbury Dükü'yle paylaşıyorum ve onun tamamen aklı başında olduğunu biliyorum. Şövalyeler, hizmetçiler, romantik hikayeler... Bunlara inanmıyor. Bunlara *inanmamalı.*"

"Görüyorsunuz ..." Gözleri şövalyelerin ve hizmetçilerin üzerinde gezindi. "*İyi Geceler Masalları* . . Şey, onlar bir yalandı. Ben hiçbir zaman kehribar rengi saçları olan o masum küçük kız olmadım. Sör Henry elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da şefkatli bir baba değildi. Evcil hayvan olarak bir gelincik istemedim ve bunu da ben istemedim." Kaleyi işaret etti. "Cressida cesur olabilir ama ben karanlıktan korkarım. Ulric 'Şüphe etme' diyebilir ama benim her zaman şüphelerim var. Mutlu sonların gerçekliğinden şüphe ettim. Kalıcı aşkın varlığından şüphe ettim. En çok da kendimden şüphe ettim."

Avukatlara dedi ki, "Dük benimle dalga geçiyor. Ama bunun sadece bir numara olduğunu biliyor. Sanırım dün buna saçmalık demişti." Odanın etrafına baktı. "Öyle demedi mi? Hepiniz oradaydınız."

Odada isteksiz bir onaylama mırıltısı yükseldi.

Ransom'a döndü. "Söyle onlara. Her şey yolunda. Artık rol yapmama gerek yok, senin de beni korumana gerek yok. Sadece onlara her şeyi anlat.

haftalardır bana söylediğin şey. Sen tamamen aklı başında birisin. Romantizm bir yanılsamadır." Elini karnına bastırdı. "Her şey yolunda. Gerçekten."

Ransom düşündü. Derin bir nefes alarak göğsünün genişlemesini izledi. Yere bakarken boynunu kaşıdı.

Blaylock öne doğru ilerledi. "Evet, Majesteleri?"

Yap şunu, diye sessizce vasiyet etti ona, mesajı koridor boyunca onun durduğu yere kadar göndermeye çalışarak. Bunların hepsini reddet. Kendini kurtar.

Sadece doğruyu söyle.

"Sadece şunu söyleyeceğim." Ransom başını kaldırdığında dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Hiç şüphe yok."

Kalbi göğsünde ters döndü. "Hayır. Hayır, Ransom, yapma." "Hiç şüphenez olmasın leydim. Geri döneceğim."

"Bu olmaz," diye yalvardı. "Şimdi olmaz."

Okumaya devam ederek ona doğru yürümeye başladı. "Çeliğimden şüphe etme. Zincirler, oklar, bıçaklar, taşlar. Onların acısını asla bilmeyeceğim."

Ulric'in konuşmasını değil. Bunun dışında her şey.

"Gücümden şüphe etme." Sesi de giderek güçleniyordu. "Fırtına yok . . . Fırtına yok . . ."

Durakladı.

Güzel. Izzy bundan sonra ne olacağını biliyordu ama ona yardım edecek değildi. Bir işaret almak için şövalyelere baktı.

İçlerinden biri fısıldadı, "Fırtınayla çalkalanan denizler yok."

"Doğru, doğru." Geri çekilmek için bir adım attı ve tekrar söze başladı. "Gücümden şüphe etme. Ne fırtınayla çalkalanan denizler, ne rüzgârla savrulan kumlar. Ne de yüksek dağlar beni senden alıkoyabilir."

"Gördün mü?" Blaylock doktoru dürtükledi. "Çılgına dönmüş. Kendini peri masallarındaki bir karakter sanıyor."

Ransom onlara hiç dikkat etmedi. Koridorda Izzy'den başka kimseyi tanımıyordu. Ona doğru yavaş ama kararlı bir şekilde ilerliyordu.

Büyük salonun kenarlarında, hizmetçiler bayılmaya hazır görünüyordu.

"Kalbimden şüphe etmeyin." Şimdi yüksek sesle ve hissederek haykırıyordu.

Derin ve yankılanan sesi bu rol için yaratılmıştı. "Zaman aylara ve yıllara yığılabilir. Ama ebedi olana hükmedemez."

"Ransom, lütfen," diye fısıldadı. "Senin deli olduğunu düşünüyorlar. Ben de merak etmeye başladım."

Avukatlar ve doktor, sanki zapt edilmesi gerekiyormuş gibi ona doğru ilerlediler.

Ve onu geri tutmaya çalışabilirlerdi. Ama Izzy onun gelmeye devam edeceğini biliyordu.

Aslında, bir sandalyeyi kenara itti ve bir sonraki bölüme geçti:

"Aşkımдан şüphe etme."

Bu noktada tüm şövalyeler ve hizmetçiler de şarkıya katılmaya başlamıştı. Elbette hepsi kelimeleri Izzy'nin kendisinden daha iyi biliyordu.

Ama bu sözlerin ona ait olduğunu bilen tek kişi Ransom'dı. Her zaman ona ait olduklarını. Ve şimdi onları ona geri veriyordu. Bir sevgi ve inanç jestiyle, ve ...

Ve tam bir delilik.

Elini kalbine bastırdı. Onun kahramanı.

Bir düzine hizmetçi kız yanına koşarak onu masadan kaldırdı ve salonun ortasında onunla buluşmak üzere öne doğru sürükledi.

"Aşkımдан şüphe etme," diye tekrarladı, şövalyelerden oluşan bir koro onu desteklerken. "Eğer insanlar bizi ayırmak isteseydi, ölümün kendisi çok ince bir örtü olurdu. Çünkü ben kralım için yeryüzünde dolaşsam da, sen kalbimin kraliçesi olarak kalacaksın."

Tek dizinin üzerine çöktü ve onun elini öptü.

"Kızma," diye mırıldandı ayağa kalkarken. "Bu senin hayatının işi ve onlar bizim arkadaşlarımız. Bunu yapamazdım."

"Tabii ki kızgın değilim." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şu anda seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin."

"O zaman benimle evleneceğini söyle. Londra'ya gideceğim, bu yasal işi halledeceğim. Ve sonra bir yüzükle geri döneceğim. Elmas mı, safir mi?"

"Yüzüğe hiç ihtiyacım yok. Sadece seni istiyorum."

Hızlı ve içten bir öpücük çalmak için zaman vardı. Ve sonra onu gözaltına almaya çalıştılar.

"Majesteleri, sakın olun." Avukatlar onu çevreledi. "Sizi şimdi Londra'ya götüreceğiz. Görmenizi istediğimiz çok iyi doktorlar var."

Ellerini silkti. "Kendimi Londra'ya götüreceğim. Velayete gerek yok. Ama evet, seni mahkemede göreceğime inansan iyi edersin."

"Aslında," diye araya girdi Bay Havers, "herhangi bir yargılama olacağını sanmıyorum. En azından bir delilik duruşması olmayacak."

"Ne?" Blaylock söyledi. Olay yerine el salladı. "Ama sen buna şahit oldun . . . şimdi gösterin."

"Söyledim. Ve sizi temin ederim ki Lord Şansölye bu konuyu dinlemekle hiç ilgilenmeyecektir." Havers Izzy'ye döndü. "Bayan Goodnight'a da söylediğim gibi, oğlu bu masalların büyük bir hayranı. Genç adam çocukluğunda attan düşmüş ve o zamandan beri yatağa mahkum. Bu hikayeler onun için bir nimet oldu."

"Yatağına mı hapsedilmiş?" Izzy'nin zihninde bir şüphe oluştu. "Ama Lord Peregrine'den bahsediyor olamazsınız?"

Havers, "Tam olarak öyle," dedi. "Lord Şansölye bu konuyu dinlemek istemeyecektir. Izzy Goodnight'ın müstakbel damadını delilikten içeri tıkmak mı? Aile yemeklerinde bunun sonunu asla duymaz. Bu konuda tüm İngiltere homurdanıyor olacaktır."

Riggett eliyle çılginca bir hareket yaptı. "Ama şövalyeler. Zırhlar. Haşhaş Tarikatı."

"Tanrı aşkına, dostum. Onlar sadece hikâye. Buradaki herkes bunu anlıyor." Bay Havers Ransom'ı işaret etti. "Ona bir bakın. Adam hayal görmüyor. O aşık."

Ransom'ın dudakları o tanıdık yarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu tartışamayacağım bir suçlama."

Sıradan bir düğün değildi. Daha ziyade sessiz bir olaydı.

Tören bir Salı sabahı erken saatlerde gerçekleşti. Gelin kırmızı giymişti, böylece damat onu kalabalıkta görebilecekti. Köy şapelinin dar sıraları derme çatma zırhlar giymiş şövalyeler ve ortaçağ kıyafetleri giymiş hizmetçilerle doluydu.

Ve köy hanında yapılan düğün kahvaltısının ardından mutlu çift, kendilerini bekleyen arabadan inip şatolarına doğru kol kola girerek uzun ve yavaş bir yürüyüşe çıktılar.

Barikata yaklaştıklarında Izzy eski taş kaleye baktı. Pencerelerdeki yeni cam bölmeler, sabah güneşinde parıldayan bir elmasın yüzleri gibi hareket ediyordu. Bir gelincik, bir mektup ve son umut kırıntısından başka hiçbir şeyi olmadan buraya bırakıldığı o ilk yağmurlu, kasvetli öğleden sonradan bu yana çok şey değişmişti.

Ransom onu avluda durdurdu. "Bekle."

Ona şöyle bir baktı. Ve sonraki birkaç dakikayı dağılan aklını toparlayarak geçirdi. Kale onun gözünde değişmiş olabilirdi ama bu adam değişmemişti. O vahşi, evcilleşmemiş erkeksi güzellik her seferinde dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu.

"Sorun ne?" diye sordu. "Handa bir şey mi unuttuk?"

"Bir sorun yok. Sadece bunu tekrar yapmak istiyordum."

Belinden eğildi ve hızlı bir hareketle onu kollarının arasına alarak göğsüne yaklaştırdı.

Ve bu sefer, Izzy bayılmamayı başardı.

Zar zor.

Sonsöz

Birkaç ay sonra

Ransom otuz dördüncü merdivene ulaştığında mum neredeyse kabına sığmıyordu. "Izzy, geç oldu. Yatağa gelmelisin."

"Biliyorum." Izzy tüy kalemini hokkaya yerleştirdi ve dirseklerini masaya dayadı. Yorgun bir iç çekişle gözlerini kapadı ve şakaklarını ovuşturdu.

Onun arkasında durmak için geldi. Güçlü elleri kadının omuzlarına ağır bir şekilde yerleşti. "Son birkaç haftadır çok fazla çalışıyorsun."

"Bunu ben de biliyorum." Tüy kalemi eline aldı ve tekrar yazmaya başladı. "Özür dilerim. Sadece bebek gelmeden önce birkaç aylık taksitleri tamamlamak için çaresizim. İşler istediğimden daha yavaş ilerliyor. Buna ek olarak, cevaplamam gereken mektuplar arasında boğuluyorum."

Başparmakları kadının ensesindeki kasları yoğurarak göğsünden derin bir iç çekmesini sağladı.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Bu masaj çok güzel bir başlangıç." Bir yığın zarfı karıştırdı. "Belki Lord Peregrine'den gelen bu mektubu cevaplamama yardım edebilirsin?"

"Bu sefer nasıl bir muamma yarattı?"

"Aslında muamma sorma sırası bende ve bir muamma bulmakta zorlanıyorum." Kalemini kurutma kağıdına vurdu. "Aha. Bende var." Kalemini daldırdı ve

yazmaya başladı. " 'Yatağınızda bir gelincik mi yoksa bir ahtapot mu bulmayı tercih edersiniz? " Mektubun kapanışını karaladı ve bir kenara koydu.

"Bu haksızlık. O mu *seçiyor*? Ben seçemiyorum."

"Hayır, yok. İkisine de mahkumsun." Izzy gülümseyerek yazışma yığınınından bir dergi çıkardı. "*İşte sana postadan eğlenceli bulacağın bir şey. Gentleman's Review'un* editörüne bir mektup var. Ve benim hakkımda."

"Oku o zaman."

Izzy derginin işaretli bir sayfasını açtı ve yüksek sesle, etkilenmiş bir baritonla okudu. "Yayınınızın pek çok sadık okuyucusu gibi ben de İngiltere'nin sevgili kızı, küçük Izzy Goodnight'ın, yeni Rothbury Düşesi'nin kalemını eline aldığını ve Sir Henry'nin ona ve bize sunduğu muhteşem dünyada yazmaya devam etmeye karar verdiğini görmekten memnuniyet duydum. İlk bölümleri büyük bir beklenti ve ilgiyle okudum, ancak üzülerek söylüyorum ki etkilemediler. "

Ransom kaşlarını çatı. "Küstah ahmak."

"Fikrini söylemeye hakkı var. Bakalım. İşte buradayız." Sesini tekrar alçalttı. "Merhum babasının sahip olduğundan daha yüksek bir sosyal rütbeye hızla yükselmiş olsa da, bu ilk bölümler, Majestelerinin asla onun edebi eşi olamayacağını üzücü bir şekilde açıkça ortaya koyuyor. Bunu söylemekten acı duysam da, Sör Henry'nin düzyazı zenginliğinin yanında onun yazıları sönük kalıyor."

"Bunu söylemesi için ona acı çektireceğim," diye homurdandı Ransom.

"Ama daha da iyiye gidiyor," dedi ona, ileriye doğru göz gezdirerek. "Şöyle devam ediyor: '*Gölge Şövalye'nin Yolculuğu* umut vaat eden zayıf pırıltılardan yoksun değil. Düşes olgunlaşır ve zaman içinde zanaatını geliştirirse belki de babasının yarısı kadar bir yazar olmayı arzulayabilir ve bu da bu kadar genç ve bu kadar kadın bir yazar için başlı başına bir başarı olur. Ve imzası, "Chatton, Kent'ten Saygıdeğer Edmund Creeley."

Çaresizce gülerek dergiyi bir kenara bıraktı.

Ransom gülmedi. Hiçbir şey söylemedi.

"Ee?" diye dürttü. "Eğlenmiyor musun? Hiç cevabın yok mu?" "Oh, bir cevabım var. Saygıdeğer Edmund Creeley kalemını ve-"

Ardından gelen küfürler, Izzy'nin sanki doğmamış çocuğunun hassas kulaklarını kapatabilecekmiş gibi ellerini karnına çırpmasına neden oldu. Ancak bebek karnında neşeyle tekmeliyor ve taklalar atıyordu.

Oh, Tanrım. Görünüşe göre bu çocuk Ransom'a çekmiş.

Buna hiç aldırmadı.

"Son gülen biz olacağız," diye hatırlattı ona. "Bay Creeley, saydığınız diğer şeyler olmasa bile, sözlerini yemek zorunda kalacak. Zamanla gerçeği öğrenecek. Herkes gibi."

Ransom ona peri masalı gibi bir son vermişti ve Izzy bunu heba etmemeye yemin etmişti. İşine sahip çıkacak ve hikayelerine devam edecekti.

-ve diğer pek çok kişi tarafından- seviliyordu. Ama bunu temkinli bir şekilde, Cressida ve Ulric'e, babasının anısına ve o mor karşı bölmeye ve özellikle de *İyi Geceler Masalları*'nı tam olarak "gerçek" değil ama gerçekten anlamlı kılan okurlara saygı duyarak yapmak istiyordu.

Bu yüzden orijinal hikâyelerin kaldığı yerden devam etmek yerine, yeni bir hikâyeye başlamıştı: *Gölge Şövalye'nin Yolculuğu*.

Şüphesiz birçok okuyucu, Edmund Creeley'den daha anlayışlı olanlar, gerçeği tahmin etmeye başlayacaktı. Birkaçı şüphelerini ona yazmıştı bile. Ama Izzy şimdilik naz yapıyordu.

Gölge Şövalye'yi maceranın kendi tarafından, korkuluktaki o doruk sahnesine kadar takip etmek istiyordu. Ve sonra, iki hikâyeye iç içe geçtiğinde, vizörü kaldıracak ve gerçek kimliğini ortaya çıkaracaktı-

Ve Izzy'nin.

Gerçek ortaya çıktığında, küçük bir skandal yaşanması kaçınılmazdı. Izzy kendi duygularından çok Ransom'ın nasıl başa çıkacağı konusunda endişeleniyordu. Ona Bay Creeley'nin mektubunu okumanın bir tür aş görevi görebileceğini umuyordu.

"Kendini hazırlasan iyi olur, Ransom. O bölüm birkaç yıl içinde yayınlandığında kimse başımı okşamayacak. Daha fazla tatsız mektup alacağımdan eminim."

Bir an sessiz kaldı. "Güzel." "İyi mi?"

"Evet, güzel. Çünkü tatsız bir mektuba verilecek en uygun yanıtın öpücük olduğuna karar verdim ve seni öpmek için bahanelerim olmasını seviyorum."

"Bence bu tatsız mektup bir öpücükten fazlasını hak ediyor. On ya da on iki gibi bir şey."

"Sen yüze kadar sayana kadar durmayacağım," dedi hınzırca. "Daha sonra." Kız dudak büktü. "Sonra mı?"

"Şu anda sana bir şey göstermek istiyorum. Bu bir sürpriz."

Izzy onu sarmal merdivenlerden aşağı doğru takip ederken inkar edilemez bir merak içindeydi. Yavaşça, temkinli bir şekilde ilerledi. Denge merkezi gün geçtikçe değişiyordu.

"Yüz öpücükten daha iyi ne sürpriz olabilir ki?" diye sordu Ransom'ı koridorda takip ederken.

"Bu, umarım."

Belirli bir yatak odasının önünde durdu. Çocuk odası olarak belirledikleri odanın. Kapıyı iterek açtı.

Ellerini birbirine vurdu. "Bitti mi?"

Ransom, Izzy'nin büyük tadilatlarla katılmasını kesinlikle yasaklamıştı; çok fazla toz ve tehlike olduğunu söylemişti. Izzy itiraz etmemişti. Şimdilik yazmaya odaklandığı için mutluydu. Ve onun atalarının evi olan şatoya yaptığı yatırımın arttığını görmek kalbini ısıtmıştı.

Artık evleri *olan* kale.

"Bugün itibarıyla bitti. İşçiler bu öğleden sonra boyamayı bitirdi." Onu açık kapıya doğru eliyle işaret etti. "Bir göz atın."

Izzy gülümseyerek girişe doğru koştu. Ve sonra olduğu yerde donup kaldı, hayretler içindeydi.

"Oh," diye nefes aldı. "Oh, Ransom."

"Şimdi, kızlara yapılan muameleden şikâyet etmeye başlama. Sana altın yıldızlı mor bir oda verilmesi için çok yaşlı olduğunu biliyorum. Ama bunun bir zamanlar senin hayalin olduğunu da biliyorum. Onun yerine çocuklarımıza vermek isteyebileceğini düşündüm."

Izzy elini göğsüne bastırdı, bunalmıştı. Oda çok güzeldi. Tül bulutlarıyla örtülü, mor kapitone yatak takımlı bir beşik. Sarmaşıklardan ve yemyeşil çiçeklerden oluşan pelüş bir halı. Sıra sıra kitap rafları. Tavanda gümüş ay ve altın yıldızlar vardı. Hatta bir ya da iki kuyruklu yıldız.

Yakından bakıldığında, bu göksel nesnelerden birkaçı diğerlerinden biraz daha az hassas görünüyordu - düzensiz ve yer yer lekeli. Ransom'ın tüm işçilerine dayattığı titiz standartlara pek uymuyordu.

Ama kalbinin derinliklerinde, Izzy o mükemmel olmayan yıldızların açıklamasını biliyordu.

Bunlar kendi boyadıkları olmalı.

Ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Hiçbir şey söylemiyorsun."

"Bunaldım. Bir yazarın bile kelimelerinin tükenebileceği zamanlar vardır." Bir damla gözyaşını içine çekti ve şişen karnının izin verdiği ölçüde ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Bu hayal edebileceğim en güzel hediye."

Aslında bu, hayatı boyunca hayalini kurduğu hediye idi. Artık gerçektir. Çocuklarına kendi şatolarında yer alan bu büyülü odayı vereceklerdi. Ama bundan daha önemlisi, çocuklarına sevgi vereceklerdi. Ve güvenlik.

Ve hikayeler. Geceler boyu hikayeler.

Bu gerçek bir peri masalı sonuydu. Evlenmeye karar verdikleri gün ona "mutlu" kısmını vermişti. Bu oda "sonsuza dek" kısmıydı.

Ve en iyi kısmı?

"Son" ile aralarında çok uzun yıllar vardı.

Yazar Hakkında

TESSA DARE, bir düzineden fazla tarihi romanın *New York Times* çoksatan, ödüllü yazarıdır. Eğitimini kütüphanecilik üzerine alan ve özünde bir kitapsever olan Tessa, Güney Kaliforniya'daki evinde kocası, iki çocuğu ve büyük kahverengi köpeğiyle birlikte rahat, dağınık bir bungalovu paylaşmaktadır.

www.tessadare.com

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Tessa Dare tarafından

DÜKÜ ROMANTİZE ETMEK
GÜZELLİK VE SİYAH SİHİRBAZ (roman) ANY
DUCHESS WILL DO
SKANDALCI, AHLAKSIZ,
İYİLİKSİZ BAY WRIGHT (roman)
GECE YARISI BİR BAYAN
KÖTÜ OLMAK İÇİN BİR
HAFTA TESLİM OLMAK
İÇİN BİR GECE
BİR ALÇAKLA ÜÇ GECE
BİR HAYDUT TARAFINDAN
İKİ KEZ BAŞTAN ÇIKARILDI
BİR DÜKLE BİR DANS
BİR İKNA LEYDISİ
AV TANRIÇASI SİREN'İN
TESLİMİYETİ

Çok Yakında

MARKIZE EVET DE

*new love stories only from
Avon Books*

on tic has Wby Lorraine I-leath Leydi
Grace Mabry'nin büyük mirası, bir talibin ona aşık mı
yoksa zenginliğine hayran mı olduğunu anlamasını
imkânsız hale getirmiştir. Hiçbir ilgi
Lovingdon Dükü, çocukluk arkadaşına bir alçağın bir
kadının beğenisini kazanmak için kullandığı hileleri
öğretmekte bir sakınca görmez. Ancak dersler şiddetli bir
tutkuya dönüştüğünde, LOvingdon sevdiği kadını kaybetme
riskine karşı kalbini tamamen açmalıdır.

A Emma Cane tarafından *Bind HP'de*
Gizli Servis ajanı Travis Beaumont kasabaya adımını atıp
Monica Shaw'ın çiçekçi dükkânının kapısından içeri
girdiği andan itibaren Monica'nın içinde bir çekim
hisseder. Başkan'ın oğlu Valentine Yalley'de evleniyor ve
Travis'in dikkatini dağıtacak her şeyden uzak durması
gerekıyor... açık sözlü, son derece seksi bir çiçekçiyle ilgili
fanteziler kurmaktan değil. Ama Travis bu sefer kurallar
kitabını bir kenara bırakıp kalbinin sesini dinleyerek
Monica'nın kapısına kadar gider.

Your 'knQ and a Nwemao by Jennifer Bernard
İtfaiyeci Derek 'fader' Brown türünün tek örneğidir -
doğuştan bir kahramanın kalbine sahip altı fitlik sağlam bir
kas. Ama bir zamanlar kız arkadaşı olan Cherie Harper, bir
dakika önce cehennem ateşi gibi yanarken, bir dakika sonra
onu kendinden uzaklaştırır. Cherie'nin durumu kötü olsa da,
geçmişinin Vader'ın aşkını ya da kariyerini zora sokmasını
istememez. Ama bir itfaiyecinin tüm savunmalarınızı kırması
gibisi yoktur, her seferinde bir öpücük...

Birim svsvw-AuthorTracker-com for exclusive
En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında bilgi.
Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

MEP YORK TIMEh BESTSELLNG YAZAR

Cathy Maxwell

Lyon's Bride
Biz CfiananCu

978-0-06-207022-7

Lord Lyon, evlenerek ve bir çocuk sahibi olarak
Sevgi olmadan, belki ailesinin zincirlerini kırabilir.
Sonsuza kadar lanet.

The Scottish Witch

Chattan Laneti
97&0-06-207023-4

Harry Chattan aile lanetine karşı verdiği savaşı İskoçya'ya taşıyor ve burada sadece ailesinin onuru için değil, aynı zamanda aşık olduğu Ummanlı Portia Maclean için de savaşacak.

The Devil's

The Chattan Cursec
978-0-06-207024-1

Kardeşlerinin hayatını kurtarmaya kararlı olan Leydi Margaret Ghattan, Heath Macnachten'ın kapısına efsanevi bir görevle gelir... Kendi kardeşini kimin öldürdüğünü bulmasına yardım edebilecek bir görevle.

Visii www.AuthorTracker.com excludve için
Rvorite HarptrGollins yazarlarınız hakkında bilgi.

Bunları tutkulu romanlar
kaçırmayın *Times* çok satan yazar
d1 NevPorfi

STEPHANIE LAURENS

Viscount Breckenridge to the Rescue

g2&o-etc-eoti86o-b'

Kendi kahramanını avlamaya kararlı olan Heather Cynster, güvenli dünyasından dışarı adım atar ve cesurca bir suareye katılır. Ancak umut vaat eden avı, onu sandaletinden çıkarıp tehlikenin içine atan, son derece müdahaleci Vikont Breckenridge tarafından mahvedilir.

In Pursuit of Eliza Cynster

g28-o-06-eo686i-g

Kız kardeşinin nişan balosundan küstahça kaçırılan Eliza Cynster, kuzeye, Edinburgh'a götürülür. Kaçmaya kararlı olan Eliza, tesadüfen karşısına çıkan ve başı dertte olan bir genç kızı terk etmeyecek olan Jeremy Carling'le tanışır.

The Capture of the Earl of Glencrae

97 *< *-

Angelica Cynster kaderini tanıyacağından emin ilk görüşte koca. Ve gözleri mum ışığında bir balo salonunda Glencrae Kontu'nun gözleriyle buluştuğunda, onun doğru kişi olduğunu anlar. Ama kalbi çok geçmeden bambaşka bir nedenden dolayı çarpmaya başlar; kahramanı onu kaçırdığında!

#1 NEW YORK TJMES
VE USA TODAY EN ÇOK SATANLAR LISTESİNDE

JULIA
QUINN

SENİN HAKKINDA SEVDİĞİM ON ŞEY

9@-0-06-147t89-4

Yaşlı Newbury Kontu bir varis bırakmadan ölürse, nefret ettiği yeğeni Sebastian her şeyi miras alır. Newbury, Annabel Wins]ow'un sorunlarının çözümü olduğuna karar verir. Ancak kontla evlenme düşüncesi Annabel'in tüylerini diken diken eder, her ne kadar bu birliktelik ailesini mahvolmaktan kurtaracak olsa da. Belki de Kont'un entrikaları onu soğukta bırakacak ve bir aşk evliliğini teşvik edecektir.

SADECE LIXE CENNETİ

978-0-06-149190-0

ktarcus Holroyd, en yakın arkadaşı David Smythe- Smith'e, David'in kız kardeşi Honoria'ya göz kulak olacağına dair söz vermiştir. Honoria Cambridge'e gitmek için yola çıktığında bu kolay bir iş değildir. sezon sonuna kadar evlenmeye kararlıdır. Evlenme teklifleri reddedilince Marcus araya girip onun kalbini çalabilecek midir?

BÖYLE BİR GECE

9z8-0-06-20H90-0

Daniel Srnythe-Smith gizemli gencin peşinden gitmeye yemin etti. Mürebbiye Anne Wynter, günlerini kendini tek boynuzlu at sanan on yaşında bir çocukla geçirmek anlamına gelse bile. Ve yıllarca istenmeyen teklifleri savuşturduktan sonra, Winstead Kontu Anne'i gerçekten baştan çıkaran ilk erkektir.

En sevdiğiniz **yazarlar** hakkında kapsamlı bilgi almak için wzv.vAuthorTrzckcz.com adresini ziyaret edin.

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

JQ3 0113



Avon Books olarak, romantizme olan tutkunuzu biliyoruz - bir kitabımızı bitirdiğinizde kendinizi daha fazlasını isterken buluyorsunuz.

Sizi baştan çıkarabilir miyiz?

- Yaklaşan yayınlarımızdan alıntılar.
- Yazarların kişisel fotoğraf albümleri ve kitap listeleri de dahil olmak üzere eğlenceli ekstras.
- En sevdiğiniz haberin perde arkası karakterler ve seriler.
- Ücretsiz kitap kazanma şansı için çekilişler, romantik kaçamaklar ve diğer eğlenceli ödüller.
- Yazarlarımızdan ve editörlerimizden yazma ipuçları.
- Yazarlarımızla bir blog oluşturun ve neden romantizm yazmayı seviyorum.
- Romanlarımızın sayfalarında yer almayan özel içerikler.

Bize katılın



An Imprimatur of the Heart
www.avonromance.com

finilable kim. —:booki arc old or pteaie roll I-¥00-It-3Z6l to order.



Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece
bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma
keyfi yaşatacak!

www.AvonImpulse.com adresine gidin ve neler
sunabileceğimizi görün.

E-kancaların satıldığı her yerde mevcuttur.



Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DÜKÜ ROMANTİZE ETMEK. Telif hakkı © 2014 Eve Ortega'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı ŞUBAT 2014 ISBN: 9780062240163

Basılı Baskı ISBN: 9780062240194

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.

Level 13, 201 Elizabeth Street

Sydney, NSW 2000, Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada

2 Bloor Street East - 20th Floor

Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited

P.O. Kutusu 1

Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

77-85 Fulham Palace Road

Londra, W6 8JB, Birleşik

Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

10 Doğu 53. Sokak

New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.